

PRAXA 1.

În numele Domnului și Stăpânului, Iisus Hristos, adevăratului Dumnezeu al nostru, în timpul domniei preaevlavioșilor și iubitorilor de Hristos Împărați ai noștri, Constatntin și mama lui Irina, în al optulea an consulatului lor, în ziua a opta al calendelor de octombrie, al unsprezecelea indiction, s-a adunat sfântul și ecumenicul sinod, convocat, cu mila (milostivirea) lui Dumnezeu și după evlavioasa (cucernica) poruncă a acelorași de Dumnezeu păziți (ocrotiți) împărați, în slăvita mitropolie a Niceei, în regiunea Vifiniei. S-au adunat: Petru, preacinstitul protopop (protoprezbiter) al sfințitei biserici a sfântului apostol Petru în Roma, și Petru, prearespectabilul preot, monah și egumen (stareț) a vrednicei de laudă mănăstire a sfântului Sava din Roma, reprezentantul preafericitului și preasfințitului Adrian arhiepiscopul Romei antice; Tarasie, preafericitul și preasfințitul arhiepiscop remarcabilului (preadistinsului) Constantinopol, noii Rome; Ioan și Toma, preacinstiții preoți, monahii și păstrătorii (apărătorii, locuțiitorii) apostoliceștilor catedre de orient (răsărit), Agapie, episcopul Cezareii Capadociei, Ioan, episcopul Efesului, Constantin, episcopul Constanției, care este pe insula Cipru; Nicolai, episcopul Cizicului, Eufimie, episcopul Sardiei, Petru, episcopul Nicomidiei, Stavrachie, episcopul Halcidiei, Ilie, episcopul Cretei, Epifanie, diaconul bisericii Cataniei, care ocupa locul lui Toma, arhiepiscopul Sardiniei, monahul Ioan, care ocupa locul lui Nichifor, episcopul Dirahiei, Daniil, episcopul Amasiei, Nicolai, monahul și starețul mănăstirii numite апрскою Aprscă, care a ocupat locul mitropolitului Tdanului: Constantin, episcopul Gangriei, Nichita, episcopul Clavdiopolului, Teofilact, diaconul și locuțiitorul mitropoliei Stavropolului, Eustratie, episcopul Laodiciei, Mihail, episcopul Siandului, Constantin, episcopul Pergului, Anastasie, episcopul Nicopolului Epirului antic, Hristofor, episcopul Fasidiului, Teodor, episcopul Selevchiului, Vasilie, episcopul Sgleului, monahul Nicolai, locuțiitorul mitropoliei Mochisiului, Manuil, episcopul Andrianopolului Fraciei, Constantin, episcopul Rigiei, monahul Chiril, care a ocupat locul lui Nichita, episcopul Gotfsolui, Teodor, episcop Cataniei, Ioan, episcopul Tavromeniului, Gavidios, episcopul Mesinului, Teodor, episcopul Panormului, Ștefan, episcopul Vivonului, Constantin, episcopul Leontinei, Teodor, episcopul Tavrianului, Hristofor, episcopul Sfânt-Chirdacului, Teotim, episcopul Trocaliei, Teofan, episcopul Liliviei, Teodor, episcopul Tropăului, Serghie, episcopul Nicoteriei, preotul Galaton, care a ocupat locul lui Ștefan, episcopul Siracuziei, Teodor, episcopul Viziei, Mavrian, episcopul Pompeiopolului, preotul Grigorie, care a ocupat locul episcopului Smirnei, episcopul Leontopolului, Eustratie, episcopul Anamiiului, Petru, episcopul Ghermiului, Ioan, episcopul Arcadiopolului, Sisanie, episcopul Pariului, Epifanie, episcopul Miletului, Grigorie, preotul și locuțiitorul episcopiei Nicopolului, Nichita, episcopul Priconisului, Eustratie, episcopul Mefimisului, Lev, episcopul Chiului, Ioan, episcopul Aprului, Teofilact, episcopul Chipsalului, Teofan, episcopul Sugdaiului, Lev, episcopul Mesimvriului, Ioan, episcopul Nisiei, Gheorghe, episcopul Fermelor Împărătești, Gheorghe, episcopul Camulianului, Satirih, episcopul Chischiriului, Constantin, episcopul Mastavrului, Gheorghe, episcopul Vriulului, Teodosie, episcopu Nisiei, Teofilact, episcopul Traliei, Vasilie, episcopul Magneziei aneliiscop, Ignatie, episcopul Prinului, Sava, episcopul Aneului. Vasilie, episcopul Magneziei măandorene, Grigorie, episcopul Paleopolului, Teofan, episcopul Caloului, Leontie, episcopul Algizului, Nicodim, episcopul Sevgaziei evaziene, Licast, episcopul Varetului, Teofilact, episcopul Ipepului, Eustatie, episcopul

Erifreului, Teofan, episcopul Levedului, Stratonic, episcopul Chimului. Teofan, episcopul Timisului, Cozma, episcopul Mirinului, Olvian, episcopul Eleiului, Pard, episcopul Pitanului, Vasilie, episcopul Pergamului, Vasilie, episcopul Atramiului (Adramitiului), Marin, episcopul Atandriului, Ioan, episcopul Asiului, Lev, episcopul Fochiului, Nichifor, diaconul și locușitorul Gargarului, Constantin, diaconul și locușitorul Agaiului, Teognid, locușitorul orașului Sion, Teofilact, locușitorul Tiului (Teiului), Ioan, episcopul Rădetului, Ioan, episcopul Papiului, Melchisedec, episcopul Caliopolului, Lev, episcopul Maditului, Sisinie, episcopul Zurulului, Teofilact, episcopul Hariopolului. Toma, episcopul Taoniului (Daoniului), Grigorie, episcopul Teodoropolului, Sisinie, episcopul Halchidei, Ioan, episcopul Vriseului, Veniamin, episcopul Lizichiului, Constantin, episcopul Iuliopolului, Petru, episcopul Asponului, Sinezie, episcopul Chinului, Teofil, episcopul Anastasiopolului, Lev, episcopul Minzului, Antim, episcopul Verinopolului, Spiridon, episcopul Chirfiei, Eustratie, episcopul Solului, Teodor, episcopul Chitiului, Gheorghe, episcopul Triumfulului. Alexandru, episcopul Amafutului, Mihail, episcopul Meletipolului, Teodor, episcopul Ghermului, Vasilie, episcopul Adranufirului, Lev, episcopul Pimaniului (Pomaniului). Simeon, episcopul Ocului, Strategie, episcopul Dardanului, Ioan, episcopul Lampascalui, Teodot, episcopul Palăiului, Nichita, episcopul Ileiului. Lev, episcopul Troadului, Teodor, episcop Avidului, Anastasie, episcopul Tripolului, Lev, episcopul Traculului, Ștefan, episcopul Salului, Ioan, episcopul Tavalului, Ștefan, episcopul Silangiului (Silandiului). Ioan, episcopul Setului, Teofan, episcopul Mioniului, Licast, episcopul Filadelfiei, Mihail, episcopul Traliei, Grigorie, episcopul Gordului, Ioan, episcopul Daldului, Eustatie, episcopul Orcanului, Teopist, episcopul Ermocapeliului, David, episcopul Elenopolului, Chirion, episcopul Lofului, Teofilact, episcopul Apoloniadului, Constantin, episcopul Cezareii vifiniene, Gheorghe, episcopul Vasinopolului, Lev, episcopul Aristului, Nichifor, episcopul Adranului, Vasilie, preotul și locușitorul Daschidiului, Nichita, episcopul Melului, Neofit, episcopul Gordoservului, Leontie, episcopul Linoului, Lev, episcopul Auspendului, Ioan, episcopul Etenului, Lev, episcopul Aminului (Amisului), Constantin, episcopul Zelului, Marian, locușitorul Zalihsiei, Grigorie, episcopul Sinopolului, Gheorghe, episcopul Nicopolului de sus, Constantin, episcopul Sasimului, Grigorie, episcopul Amastrului, Iraclie, episcopul Iunopolului, Nichita, episcopul Dadvrului, Teofan, episcopul Sorului, Teofil, episcopul Prusiadului, Constantin, episcopul Cratiului, Nichita, episcopul Adrianopolului, Ioan, episcopul Iracliei Pontului, Teodor, episcopul Comanului, Nichita, episcopul Rizeului, Nichifor, episcopul Claneului, Lev, episcopul Trocnadului, Lev, episcopul Coridalului, Anastasie, episcopul Patarului, Gheorghe, episcopul Nisiei, Ștefan, episcopul Aracului, Teodor, episcopul Pinarului, Nicodim, episcopul Sidimului, Gheorhe, episcopul Uniandului, Constantin, episcopul Candiviului, Stavrachie, episcopul Zenonopolului, Leontie, episcopul Limirului, Ștefan, episcopul Cavnului, Constantin, episcopul Tliului, Constantin, episcopul Comvului, Petru, diaconul și locușitorul Oricandului, Ioan, diaconul și locușitorul Fasilidului, Teofilact, diaconul și locușitorul Cariului, Grigorie, episcopul Chivirului, Vasilie, episcopul Tavsului, Dorotei, episcopul Neapolului, Constantin, episcopul Alabandului, Grigorie, episcopul Iracliei, David, episcopul Iasului, Grigorie, episcopul Milavului, Serghie, episcopul Veghiliului, Ioan, episcopul Mindinului, Stavrachie, episcopul Stadiului, Grigorie, episcopul Stratonichiului, Antim, episcopul Ilarimului, Teofilact, locușitorul Amazonului, Nichita, locușitorul Galicarnanului, Mavrian, locușitorul Cheramiei, Teodosie, episcopul Honului, Mihail, episcopul

Heretopului, Pantoleon, episcopul Velentiului, Gheorghe, episcopul Peltului, Hristofor, episcopul Atanasului, Lev, episcopul Evmeniului, Pavel, episcopul Acmoniului, Grigorie, episcopul Timenufirului, Lev, episcopul Treanopolului, Lev, episcopul Aleiului, Nichifor, episcopul Lundului, Gheorghe, episcopul Apiului, Constantin, episcopul Evharpiului, Mihail, episcopul Ierapolului, Nichita, episcopul Nacoliului, Hristofor, episcopul Proviului, Nicolai, episcopul Fitiului, Teofilact, episcopul Chinavirului, Nichita, episcopul Augustopolului, Constantin, episcopul Cotuatului, Gheorghe, episcopul Midaiului, Teofilact, economul și locuitorul Ghipului, Ștefan, însărcinat (împuternicit) din partea Otrului, Ioan, împuternicit din partea Hectoriului, Constantin, episcopul Amvladului, Epifanie, episcopul Pertului, Sisinie, episcopul Filomeliului, Mihail, episcopul Papului, Teodosie, episcopul Sagalaiului, Sisinie, episcopul Apameii chivotene, Constantin, episcopul Conanului, Nichifor, episcopul Adadului, Petru, episcopul Tiasului, Lev, episcopul Varului, Petru, episcopul Selevciei pisidiene, Lev, economul și locuitorul Sozopolului, Marian, episcopul Magidului, Pavel, episcopul Atamiului, Nichifor, episcopul Flongului, Leontie, episcopul Siviliului, Manzon, episcopul Pracanului, Teodor, episcopul Ghermanicopolului, Eustatie, episcopul Velepderului, Sisinie, episcopul Sicului. Zaharia, episcopul Cardavundului, Sisinie, episcopul Musvadului, Eustatie, episcopul Lamei, Teofilact, episcopul Zenopolului, Constantin, episcopul Dalisandului, Anastasie, episcopul Lavzandiei, Macarie, episcopul Arcandiei.

Adunați în sfințita mare biserică, numită Софийскою Sofistă, ei au stat în fața preasfințitului amvon al bisericii. La sinod de asemenea au fost prezenți preaslăviții și preadistinșii (remarcabilii) demnitari, și anume: Petrona, preaslăvitul consul, patricianul și conducătorul (șeful) de Dumnezeu ocrotitei împărăteștii sinodii, Ioan, împărătescul остиарий și logofetul militar, iar la fel (egal) și preacinstiții arhimandriții egumeni (stareți) și monahi. Când a fost pusă în fața lor sfânta și preacinstita Dumnezeiasca evanghelie, preacinstiții episcopi ai insuei Sicilia au spus: „considerăm pe deplin (cu totul) cuviincios acestui sfânt și ecumenic sinod și vrednic de lucrul (treaba) lui, ca președintele, preasfințitul arhiepiscop împărătescului Constantinopol, noei Rome, să facă o decentă apreciere (judecată) referitoare la întrebările, care au să fie obiectul următoarelor cercetări (examinări, studii), și să deschidă ușile pentru dezbateri (discuții).

Sfântul sinod a spus: „să fie în armonie (conformitate, concordanță) cu cererea (cerința) preasfințiților episcopi”.

Tarasie, preasfințitul și preafericitul patriarh al Constantinopolului, a spus: „acum, este timpul potrivit pentru a arăta (indica) la acel proorocesc glas, pe care noi des îl auzim la citirea evangheliei: căile cele strâmbe se vor face drepte și cele colțuroase, drumuri netede (Luc 3:5, Isaia 40, 4). Când orice crează Dumnezeu, atunci lucrul merge cu totul (pe deplin) reușit; pentru că voii lui Dumnezeu nimeni nu e în stare să se împotrivescă. Chiar dacă, după viclenia vechiului răului vrăjmaș, care dorește permanent să clatine (zguduie) și să aducă în tulburare pe sfânta biserică catolică, anul trecut în prima zi a lunii august, în ocrotitul de Dumnezeu și împărătescul oraș, la deschiderea, sub președenția noastră, a sinodului în cinstita biserică a trâmbișilor sf. Duh, adică în biserica sfinților și atotslăviților apostoli, a intrat în tulburare o numeroasă mulțime de popor, plină de mânie și furie, și vrut (dorit) să pună pe noi mâinile; dar noi am fost izbăviți de aceasta de mâna Dumnezeiască, cu toate că, în alianță cu mulțimea au fost și unii din episcopii, numele cărora ușor ar fi fost de enumerat; dar noi binevoitor vom evita aceste nume, ca tuturor cunoscute. Și un anumit timp s-a părut, că răzvrățiții (rebelii) au luat de la noi

posibilitatea de a exprima și valida evlaviosul cuvânt al adevărului; dar conduși (îndrumați) de Dumnezeu preablânzii noștri împărați, ca apărători ai ortodoxiei și persecutorii necuviinței, nu au dat și nu dat somn ochilor веждам genelor lor dormitare până atunci, până când iarăși nu vor restabili unitatea în cortul скинии Dumnezeiesc, adică în bisericile Lui și nu vor aduce ei pace. Pentru aceasta cu voia și bunăvoința lui Dumnezeu ei iarăși ne-au adunat pentru același motiv (prilej). Dar recunoaștere pentru asemenea bunuri să le primească ei de la, Atotîmpăratul nostru Hristos, care e în stare (puternic) multiplu să le răsplătească. Deci să-L chemăm, sfințiți bărbați, în ajutor și, avînd în pieptul nostru frica Lui, iar în amintire (memorie) judecata viitoare, să încingem чресла minții noastre cu adevărul și, imitînd în totul apostolilor, vom săvârși (petrece) judecata nepărtinitor, ca fără oarecare întârziere să dezlăcuim orice inovație și să distrugem orice ambiguitate (necuviință) și orice exagerare, ca adăugate în pâinea curată, potrivnice adevărului și vrăjmășești (dușmănoase) Bisericii pleavă (neghină). Acea, ce biserica are după tradiție (predanie), nu este împreună „și da și nu”, dar după adevăr este – „da” și va rămîne nevătămat și neclintit (de neînduplecat) pentru un timp veșnic (veșnicie); pentru că nu este mincinos Cel ce a înștiințat: *porțile iadului nu o vor birui (pe Biserică)* (Mat. 16:18). Și fie (lasă), - dacă noi suntem convinși, că aceasta este plăcut lui Dumnezeu, - să se prezinte cei ce s-au împotrivit adevărului anul trecut. Dacă ei au ceva de contrazis (reproșat) sau de spus ceva în apărarea lor, atunci să spună; pentru că în acest mod obiectul cercetării se va lămurii.

Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop Constantin, care se afla pe insula Cipru, a spus: „dacă este plăcut acestui sfânt și ecumenic sinod, atunci, în conformitate cu cele spuse de preasfințitul și preafericitul patriarh Tarasie, să se prezinte înaintea feței acestui sfânt și ecumenic sinod preafericiții episcopi, învinuiți în acest caz”.

Sfântul sinod a spus: „lasă-i să intre”. Și suspomeniții episcopi au intrat. Când însă ei au intrat, atunci preaslăviții demnitari au spus: „preaonorabilii (preacinstiții) noștri suverani (împărați) au poruncit ca să se trimită la tot sfințitul sinod al vostru vrednică de citit supremă scrisoare. Deci, ascultați-o”.

Sfântul sinod a spus: „să întărească Dumnezeu împărăția (domnia) glorioșilor (vitejilor) noștri suverani”. Și preaslăvitul secretar Leontie a luat în mâini această cucernică supremă scrisoare și a început să o citească.

Suprema scrisoare. Constantin și Irina, drept credincioșii împărați romani, sfințiților episcopi, adunați la sinodul din Niceea potrivit evlavioasei porunci a împărăteștei noastre puteri.

„De sine fiitoare (stătătoarea) Înțelepciune a lui Dumnezeu și Tatăl, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu nostru, S-a arătat în trup și cu a sa mare și dumnezeiască pronie ne-a eliberat din plasele idolatriei (închinării la idoli), îmbrăcându-Se în firea noastră, a înnoit-o cu ajutorul *Celui de o ființă* al Său Duh, și, făcîndu-Se primul (întâiul) arhieru, El și pe noi, sfințiți bărbați ne-a învrednicit cu această numire. Deci El, bunul păstor, a ridicat pe umerii рамена Săi pe oaia rătăcită, care a adăugat omul căzut la turma Sa, la îngereștile și slujitoarele Lui puteri, ne-a împăcat pe noi în Sine Însuși, a distrus zidul (bariera) obstacolului, - vrăjmășia, - cu trupul Său și ne-a dăruit tărîm (câmp) pașnic. Pentru aceasta El propovăduind Evanghelia, spunea tuturor: *Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema* (Mat. 5:9). Deci dorind, ca evlaviosul nostru stat să se învrednicească de acea fericită stare, care ne dăruiește înalta numire (grad) de statutul de fiu, noi ne grăbim ca viața întregului nostru imperiu roman s-

o îndreptăm către pace și bună-înțelegere (armonie). În special noi însă dorim să ne îngrijim de bunăstarea sfintelor biserici Dumnezeiești și prin aceasta să atingem (să ajungem la) desăvârșita unitate a preoților de răsărit, de nord, de apus și de sud. Și cu Dumnezeiasca bunăvoință ei sunt prezenți aici în persoanele locuitorilor lor, care au adus și răspunsurile la epistolele sinodale, trimise de preasfințitul patriarh; pentru că astfel este legea în privința sinoadelor și această lege există din vremuri străvechi în toată biserica sobornicească. – Deci, cu bunăvoința și povața Domnului nostru noi v-am convocat, preasfințiți preoți ai Lui, care introduceți oamenii prin jertfe fără de sânge în legământ (lege) cu El; și să fie hotărârile voastre în conformitate cu hotărârile fostelor (trecutelor, de mai înainte) sinoade ortodoxe și să strălucească tuturor lumina Duhului: pentru că nimeni *nu aprinde făclie*, după cuvântul Domnului, *și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă* (Mat. 5:15). În asemenea mod voi veți urma mai înainte predaei nouă lege de către părinții noștri, - și sfintele biserici Dumnezeiești vor fi în relații pașnice. Noi așa ne bucurăm de adevăr, așa râvnim pentru evlavie, așa ne îngrijim pentru biserică, așa dorim să validăm vechile hotărâri (decizii), că, lăsând ocupațiile cu treburile militare și grijile pentru treburile (lucrurile) politice și punând pentru mine pe prim plan restabilirea păcii în biserica Sobornicească, noi nu am considerat ca efort să convocăm pentru a doua oară sfințitul acesta sinod; fiecăruia dintre voi noi îi dăm dreptul, fără vreo oarecare teamă, să vorbească tot, ce va dori, ca examinarea (cercetarea) subiectului să se poată de produs (executat) cât e cu putință mai amănunțit și ca adevărul să fie lămurit fără vreo oarecare constrângere (silire), să se dezrădăcineze orice divergență între biserici și să ne unească pe noi pe toți unitatea păcii. Când preasfințitul patriarh Pavel, pregătindu-se, după voia lui Dumnezeu, să se lepede de legăturile (lanțurile) de aici și lăsând această viață, să se mute către viața de acolo sau mai bine către Domnul Hristos, a renunțat la episcopie, consacându-se (dedicându-se) vieții monahale, și când noi l-am întrebat: pentru ce tu faci aceasta? el a răspuns: pentru aceea, că dacă eu voi rămîne pînă la moarte la episcopia acestui ocrotit de Dumnezeu și împărătesc oraș, atunci voi nimeri sub anatema întregii biserici sobornicești, - iar o astfel de anatema alungă (elimină, îndepărtează) în groaznicul (însălmântătorul) întuneric, pregătit pentru diavolul și îngerii lui; - așa cum spun, că aici a fost sinodul, care a tăgăduit (negat) picturalele (frumoasele) icoane, care de către biserica sobornicească sunt apărute, sunt aprobate și acceptate pentru amintirea prototipelor. Aceasta supără (mâhnește) sufletul meu și mă duce la gândul: cum voi evita eu judecata lui Dumnezeu, aflîndu-mă în relații cu astfel de oameni și fiind amestecat (implicat) cu ei”. Aceasta însă el a spus și unora din preaslăviții noștri demnitari și cu o astfel de părere și-a sfârșit viața. Deci, analizînd cu evlavioasa (cucernica) noastră putere împărătească o astfel de groaznică părere și mai înainte auzind de la mulți aceeași nedumerire, noi am început singuri să ne punem întrebarea: ce trebuie să facem?

Și noi din partea noastră am dat cuvântul, că, în timpul hirotoniei noului patriarh imediat va fi pus capăt nedumeririlor. Deci noi am chemat bărbați cu experiență în treburile bisericesti și, chemînd în ajutor pe Hristos Dumnezeu nostru, împreună cu ei am discutat (analizat) întrebarea: cine este vrednic să fie hirotonit pentru sfânta catedră a acestui de Dumnezeu ocrotit și împărătesc oraș al nostru? Toți cu bună-înțelegere și unanim au dat votul pentru Tarasie, care conducea acum în rangul (demnitatea) de protopop (întâiul preot). Atunci noi l-am chemat și i-am comunicat (anunțat) caracterul părerilor noastre și însăși hotărîrea; dar el sub nici un fel nu dorea și nu se hotăra să dea acordul la o astfel de

decizie. Când noi l-am întrebat, pentru ce el nu vrea să fie de acord (să dea consimțământul) la o astfel de alegere; atunci el în răspunsul său prezenta (expunea) la început acel motiv (prilej), că această sfințenie este mai presus decât puterile lui. Dar noi am înțeles, că acesta este doar un prilej spre refuz, și nu ne îndepărtăm (retrăgem) de la acest bărbat, dar continuăm să-l convingem să primească cinul preoției. Atunci el, văzând insistența noastră, ne-a spus (expus) adevărata pricină a refuzului: „privesc eu și văd: întemeiata pe piatra Hristos, Dumnezeu nostru, biserica Lui se împarte (taie) și se sfâșie și noi într-un timp vorbim așa, iar în altul altfel, dar coreligionarii noștri de răsărit încă altfel; cu ei sunt unanimi și creștinii de apus; și noi suntem îndepărtați (rupți) de toți și în fiecare zi suntem anatemizați de către toți. Pentru aceasta eu cer, ca să fie convocat sinodul ecumenic, la care să fie locușii (înlocuitorii) cum papei de la Roma, așa și arhierilor de răsărit”. Ascultând o astfel de lămurire, noi am scos acest bărbat în fața prezențelor atunci aici iudeii, preaslăviților noștri demnitari și întregului plăcutului lui Hristos popor. Și în prezența lor el a afirmat aceea, ce și nouă. Ei toți însă, ascultându-l, au primit cu plăcere (politețe) propunerea lui și au început a cere (solicita, ruga) pe iubitoarea noastră de pace și evlavioasă împărătească putere pentru aceea, ca să fie convocat sinodul ecumenic. Și noi am căzut de acord la această rugămintă, mai precis însă a spune: noi v-am convocat (chemat), cu bunăvoința și povața lui Dumnezeu (Dumnezeiască). Și așa cum Dumnezeu v-a chemat deja pe voi din toată lumea, dorind să adopte (decidă) prin voi propria Lui hotărâre, și în fața voastră stă evanghelia, care clar imploră (apelează): *judecați drept* (cu dreptate); atunci voi stați ferm, ca apărători ai adevărului, și străduiți-vă să tăiați (retezați) orice noutate și orice inovație. Și cum întâistătorul apostol Petru a lovit nebunia robului (Ioan 18) și cu sabia a tăiat (retezat) simțământul (sensibilitatea) auzului iudeu; așa și voi ridicați securea duhului și orice copac, care aduce rodul încăpățînării, divergenței (discordanței) și inovației, sau transplantați-l cu glasul (vocea) vostru de învățător, sau tăiați-l cu o pedeapsă canonică și trimiteți-l în focul viitoarei gheene, - ca lumea duhovnicească să păstreze trupul bisericii nevătămat și unitar (unic) și să-l întărească cu tradițiile (predaniile) părintești și ca viața întregului nostru popor roman împreună cu pacea bisericii să curgă de asemenea în pace. – Noi am primit o epistolă, trimisă către noi de către Adrian, preasfințitul papă al Romei antice, prin locușii săi, Petru, preaplăcutul lui Dumnezeu protopop, și Petru, preaplăcutul lui Dumnezeu preot și egumen. Care și sunt în ședință împreună cu voi: și poruncim, ca ea, în conformitate cu legea sinodală, să fie citită în tot auzul. Și voi ascultați-o cu tăcerea cuvenită, și de asemenea și epistolele, care se cuprind în două caiete și trimise arhierilor și preoților regiunii de răsărit prin Ioan, respectabilul monah și odinioară синкелла secretarul catedrei patriarhale a Alexandriei, și Toma, preotul și egumenul, care și singuri deja se află printre voi; și din aceste epistole veți afla, care este părerea despre subiectul judecării (raționamentului, aprecierii) voastre a bisericii sobornicești”.

Când a fost citită această scrisoare, Sfântul sinod a spus: „să păzească Dumnezeu domnia lor! să le prelungească Dumnezeu anii lor! să le dăruiască Dumnezeu cât se poate mai multe bucurii”!

După aceasta au fost introduși Vasilie, preasfințitul episcop al Ancirului, Teodor al Mirului și Teodosie al Amoreiului. Și când ei au stat în mijlocul (printre) sfântului sinod, Vasilie al Ancirului a spus: „stăpânilor! Pe cât a fost în puterile mele, eu am cercetat întrebarea despre (referitor la) icoane și cu deplină (absolută) convingere m-am adresat

bisericii catolice, în calitatea celui mai mic (prejos) rob al vostru”. Preasfințitul patriarh, Tarasie, a spus: „slavă lui Dumnezeu, care dorește, ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului”.

Episcopul Ancirului Vasilie după căiețel a citit următoarele: „este o hotărîre bisericească, canonic predată din vremuri străvechi de sfinții apostoli și de urmașii lor, de sfinții părinți și învățători (dascăli) ai noștri, și de asemenea de sfintele și ecumenicile șase sinoade, și de localnicele ortodoxe sinoade, ca cei care se întorc de la orice erezie ar fi la mărturisirea ortodoxă și tradiția bisericii catolice, în scris să renunțe de la erezia sa și tot în scris să mărturisească credința ortodoxă. Pentru aceasta și eu, Vasilie, episcopul orașului Ancira, doresc să mă unesc cu biserica catolică, dau această mărturisire a mea în formă scrisă lui Adrian, preasfințitului papă a Romei antice, și preafericitului patriarh Tarasie și preasfințitelor prestoluri apostolice, adică, al Alexandriei, Antiohiei, și sfântului oraș, și de asemenea și tuturor arhieriei ortodocși și preoților, și v-o prezint, celor ce ați primit putere după împuternicire (mandat) apostolică. În același timp eu cer pentru mine de la fericirea voastră și îngăduință pentru zăbovirea (amânarea) mea; pentru că trebuia nezăbovind să mă întorc (îndrept) spre mărturisirea ortodoxă, dar aceasta s-a întâmplat datorită extremei mele ignoranțe, lenei și neglijenței (nepăsării) mintale. Pentru aceasta în special (particular) cer ca fericirea să vă rugați, ca și Dumnezeu să-mi facă îngăduință.

Deci cred într-Unul Dumnezeu Tatăl, Atotțiitorul, și în unul Domn Iisus Hristos, Fiul Lui Unul-Născut, și în Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul, și mărturisesc Treimea Cea de o ființă și de un singur pristol, într-o dumnezeire și putere și forță (tărie) închinată și slăvită. De asemenea mărturisesc tot, în ce constă pronia Unuia din Sfânta Treime, Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos, dupăcum ne-au predat aceste sfintele și ecumenicile șase sinoade. Și respingând orice necumpătată eretică (ereticească) cuvîntare, o anatemizez, după cum și ei au anatemizat. Rog pentru apărare (protecție) pe neprihănită Stăpână a noastră pe preasfânta Născătoare de Dumnezeu, sfintele și cereștile puteri și pe toți sfinții, și respectînd sfintele și cinstitele oseminte (moaște) a lor, le sărut și respectuos mă închin lor, fiind încrezut, că primesc de la ele sfințire. Accept de asemenea și cinstitele imagini ale pronie Domnului nostru Iisus Hristos, care S-a făcut om pentru mântuirea noastră, și icoanele neprihănitei Stăpânei noastre și preasfîntei Născătoarei de Dumnezeu, dumnezeieștilor îngeri, și sfinților apostoli, proorocilor și mucenicilor, și tuturor sfinților, le sărut și le dau cuviincioasa lor închinăciune, respingînd și anatemizînd cu tot sufletul și cu tot gândul nehibzuitul sinod adunat, numit al șaptelea, pe care însă oamenii cu gândirea dreaptă (corectă) legal și pe baza canoanelor îl numesc sinod mincinos, ca străin oricărui adevăr și evlaviei; pentru că el grosolan, obraznic și chiar într-un mod ateist, contrar (în ciuda) de Dumnezeu predatelor bisericestilor hotărîri, cuvînta (rostea) niște bârfiri (clevetiri), a predat profanării (insulte) sfintele și cinstitele icoane și a decis scoaterea lor din sfintele biserici Dumnezeiești. La acest sinod au fost prezenți (luat parte): Teodosie, mincinos numindu-se de Efes, Sisinie al Perghinului, cu porecla (epitetul) Pastilos, Vasilie al Pisidiului, poreclit preanecuviinciosul τριχάχος. De deșertăciunea lor s-a molipsit și nefericitul (nenorocitul) patriarh Constantin care le-a urmat. - Și așa iată ce eu mărturisesc și recunosc, și, - martor îmi este Dumnezeu, - anemismele care urmează mai jos le rostesc din simplitatea inimii și cu cugetare sănătoasă. Adversarilor (dușmanilor) creștinilor, adică luptătorilor împotriva icoanelor, anatema! Cei ce aplică (folosesc) cugetările sfintei scripturi, îndreptate împotriva idolilor,

la cultul (venerația) cinstitelor icoane – anatema! Cei ce nu sărută sfințele și cinstitele icoane anatema! Cei ce afirmă, că credincioșii recurg (aleargă) la icoane, ca la dumnezei, anatema! Cei ce numesc sfințile icoane idoli anatema! Cei ce jignesc (atacă, ofensează) și necinstitorilor cinstitelor icoane anatema! Cei ce afirmă, că nu Hristos este Dumnezeuul nostru, dar altcineva ne-a izbăvit de idoli, anatema! Cei ce resping învățătura sfinților părinți și tradiția bisericii catolice și se referă (raportează) la părerile lui Arie, Nestorie și Eutihie, ce nu trebuie să țină de învățătura sfinților părinți și sfințelor sinoade ecumenice și tradiției bisericii catolice, anatema! Cei ce îndrăznesc să spună, că biserica catolică cândva s-a închinat la idoli, anatema! Cei ce spun, că icoanele sunt esența invenției (născorii) uneltirilor drăcești, și nu a tradiției sfinților părinți, anatema! Iată cum și iată ce eu și recunosc! Și afirm din toată inima, din tot sufletul, tot gândul, că dacă eu, - ce să nu fie, - prin diavoleasca seducție (ademenire), în orice timp nu ar fi, benevol (voluntar) sau involuntar (fără voie) voi tăgădui (nega, abandona) de aceea, ce de mine este aici mărturisit, atunci să fiu supus anatemei de la Tatăl și Fiul și Sfântul Duh, și de biserica sobornicească și să fiu lipsit de orice treaptă ierarhică, în conformitate cu dumnezeieștile canoane a sfinților apostoli și respectabililor noștri părinți, eu mă voi proteja de orice мздоимства dare de mită și lăcomie de bani”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „tot acest sfințit sinod înalță slavă și mulțumire lui Dumnezeu pentru a ta această mărturisire, pe care tu ai prezentat-o bisericii catolice”.

Sfântul sinod a spus: „Slavă lui Dumnezeu, Cel ce a unit cele despărțite”. Apoi a fost adus Teodor, preacinstitul episcop al Mirei Licheii, și a spus: „Și eu păcătosul și nevrednicul, după o îndelungată cugetare și amănunțită analizare (discutare), am ales ce e mai bun, și rog pe Dumnezeu și pe sfinția voastră să mă alipiți (adăugați), împreună cu ceilalți, și pe mine păcătosul la sfânta biserică catolică”.

Preasfințitul patriarh Tarasie, a spus: „iubitorului de oameni Domnului Hristos plăcut Îi este să primească pe cei ce se căiesc”.

Preaplăcutul lui Dumnezeu Teodor, episcopul Mirei Licheii, a citit din caietele aceași, ce și episcopul Anciriei, și anume: „Este o hotărîre bisericească canonic predată” ș.a.m.d. După terminarea acestei citiri preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „aducem mulțumire lui Hristos Dumnezeuul nostru și pentru preacinstitul episcop al Mirului Teodor”. Eufimie, preasfințitul episcop al Sardiei, a spus: „Binecuvântat este Dumnezeu, care l-a adăugat la biserica catolică”.

Apoi a fost introdus episcopul Amoriului Teodosie, care a spus:

„ Восвященные preasfințiților și cinstitorii de Dumnezeu stăpânii mei și tot sfințitul sinod! și eu păcătosul și vrednicul de compătimire, rătăcitul rob, care multe rele am vorbit împotriva cinstitelor icoane, înțelgând adevărul, pricepînd și cunoscîndu-mă pe mine însumi, deschis anatemizam și anatemizez aceea, ce în mod irațional învățam în lumea aceasta. Rog și implor pe sfânta adunare a voastră să mă primească și pe mine nevrednicul robul vostru în comuniune cu toți creștinii”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „Preacinstitul Teodosie a arătat o mare zdrobire a inimii și este vrednic de primire”.

Sfântul sinod a spus: „este vrednic de primire după sfințele canoane”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „Dacă nu este încă ceva, care canonic ar fi interzis (primirea) lui, atunci el este vrednic”.

Și acest Teodosie al Amoriului a citit caietele lui cu următorul conținut:

„Sfântului și ecumenicului sinod Teodosie, cel mai mic dintre creștini. Mărturisesc și recunosc, și accept, sărut și cinstesc mai întâi de toate preacinstita icoană a Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratului Dumnezeu al nostru, și scoasa (suprimata) icoană a celei ce fără de sămânță L-a născut a preasfintei Născătoarei de Dumnezeu; și a Ei apărare, a Ei ocrotire și rugăciuni le cer în fiecare zi și fiecare noapte în ajutor mie păcătosului, așa cum ea are îndrăzneală în fața Celui născut din ea Hristos Dumnezeul nostru. Accept de asemenea și icoanele sfinților și atotslăviților apostoli, prooroci și mucenici, părinți și pustnici asceți, și mă închin lor nu ca unor dumnezei, - să nu fie, - dar cu o astfel de înclinație (vocație) și năzuință (aspirație) către ei a sufletului, care am avut-o înainte, eu și acum, din tot sufletul, îi rog pe ei toți să mijlocească pentru mine înaintea lui Dumnezeu, ca El să-mi dea, după a lor mijlocire, să dobândesc milă înaintea Lui în ziua judecății. Mă închin de asemenea și osemintelor a sfinților; le cinstesc și le sărut, că oseminte (rămășițe) bărbaților, care s-au nevoit pentru Hristos și au primit de la El harul săvârșirii tămăduirilor, vindecarea bolilor și izgonirea duhurilor; așa cum biserica creștină, începînd cu sfinții apostoli și părinți, stăpînește (posedă) acest dar și până în zilele noastre. Dar ce se referă la imaginile din biserici, așa eu presupun mai întâi de toate să fie reprezentată icoana Domnului nostru Iisus Hristos și a Sfintei Născătoarei de Dumnezeu, - din orice materie (material): aur, argint, și cu orice culori, ca tuturor să fie cunoscută construirea (pronia) întrupării. – În mod egal consider folositoare și reprezentarea vieții sfinților și atotlăudaților apostoli, prooroci și mucenici, ca ostenele și isprăvile lor să fie cunoscute poporului, mai ales celui simplu, pe scurt să se contureze (în conștiința lui) și să-l învețe. Dacă cu portretele și imaginile împărați, trimise în orașe și sate, iese în întâmpinare poporul cu lumânări și cădelnițe, arătînd respect nu imaginii de pe o scândură acoperită cu ceară, dar Împăratului; atunci cu cît mai mult se cuvine în bisericile lui Hristos, Dumnezeul nostru să reprezentăm icoana Mântuitorului, Dumnezeului nostru, și neprihănitei Lui Maici, și tuturor sfinților și fericitorilor părinți și asceți, cum și Sfântul Vasile spune: „vitejiile, arătate în lupte nu arareori (adesea) reprezentau și istoriografii și pictorii, unii împodobindu-le cu cuvântul, iar alții desenîndu-le (schițându-le) pe tablouri; iar prin aceasta și unii și alții pe mulți i-au întărit la bărbăție”. Tot el în alt loc spune: „Câtă osteneală ai fi întrebuințat tu pentru a găsi și un rugător pentru tine către Domnul”? Și Gură-de-Aur spune: „Harul sfinților nu se curmează (reprimă) prin moarte, nu slăbește odată cu moartea (decesul), dar și după moarte ei sunt mai puternici decît cei vii”. Se poate de arătat o imensă (nenumărată, nemăsurată) mulțime și a altor mărturii. Pentru aceasta și eu vă implor, sfinții lui Dumnezeu, invocînd: am greșit la cer și înaintea voastră; primiți-mă, așa cum Dumnezeu a primit pe cel risipitor, pe desfrânata și pe tâlhar; взыщите găsiți-mă, așa cum Hristos взыскал a găsit oaia cea pierdută, pe care El a luat-o pe umerii Săi, - ca să fie bucurie la Dumnezeu și la îngerii Lui pentru mântuirea și pocăința mea, - cu a voastră, atotșfinți stăpâni, mijlocire. Celor ce nu se închină cinstitelor și sfintelor icoane anatema! Bârfitorilor (hulitorilor) vrednicilor de respect (admirație) și cinstitelor icoane anatema! Celor ce au îndrăznit să respingă și să bârfească cinstitele icoane, sau să le numească idoli, anatema! Clevetitorilor împotriva creștinilor și distrugătorilor (nemicitorilor) icoanelor anatema! Celor, care nu învață sîrguincios tot iubitorul de Hristos popor să se închine cinstitelor, sfîntitelor și vrednicilor de respect (venerație, admirație) icoane a tuturor sfinților, din veacul celor ce au bineplăcut lui Dumnezeu, și cu dragoste să le accepte pe

ele, anatema! Cei ce se clatină cu gândul, și nu cu fermă convingere mărturisesc închinarea cinstitelor icoane, anatema!

Sava, prearespectabilul egumen al mănăstirii studiților, a spus: „după hotărârile apostolice și a sinoadelor ecumenice, el este vrednic de primire”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „cei ce odinioară (pe vremuri) au bârfit (hulit) ortodoxia acum s-au făcut apărători ai adevărului”!

Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop Constantin al Ciprului, a spus: „Multe lacrimi ne-a provocat cuvântarea prearespectabilului episcop al Amoreiului”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „sunteți oare voi de acord iarăși să le întoarceți catedrele lor”?

Prearespectabilii monahi au spus: „Așa cum cele șase sfinte și ecumenice sinoade primeau pe cei ce se întorceau de la erezie, așa și noi îi primim”.

Sfântul sinod a spus: „nouă tuturor acesta ne este plăcut (convenabil)”. Și a fost dat ordin prearespectabilului Vasilie, episcopul Ancirului, și lui Teodor, prearespectabilului episcop al Mirului, și lui Teodosie, prearespectabilului episcop al Amoriului, să ocupe fostele lor funcții și catedre.

Când aceasta a fost făcut, atunci Eufimie, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop al Sardului, a spus: „Dumnezeu l-a proslăvit pe ortodox”.

Sfântul sinod a spus: „ortodox în comuniune cu sinodul, părintele cu părinții; pe ortodocși Dumnezeu i-a proslăvit”. După ei au fost aduși: Ipatie, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop al Niceei, Lev, prearespectabilul episcop al Rodosului, Grigorie, prearespectabilul episcop al Pisinutului, Lev, prearespectabilul episcop al Iconiului, Gheorghe, prearespectabilul episcop al Pisidiului, Nicolai, prearespectabilul episcop al Ierapolului, și Lev, prearespectabilul episcop al Carpaților.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „nu știu, ieșind (ținând) din care îndemne (încurajări, stimulări), voi ați ținut o mare conferință, chiar nici în numele Domnului, și de asemenea ați făcut o adunare (întrunire), chiar nici în numele Duhului Lui: anul trecut voi v-ați adunat pe ascuns și tainic și construiți КОВЫ curse împotriva adevărului. Și dacă ați procedat inconștient (din neștiință), atunci arătați pricina unei astfel de neștiințe a voastre; iar dacă voi procedați în puterea unei convingeri mincinoase, atunci arătați-ne (descoperiți-ne) această convingere a voastră, ca să fie ascultată de noi toți. Și acest sfânt sinod, avînd ca susținător (apărător) de neînvinsul adevăr, cu desăvârșire va respinge și distruge uneltirile (intrigile) voastre și contradicțiile, ca uneltiri mincinoase și ne avînd nici un semn (simptomă) și chip a adevărului”.

Lev, prearespectabilul episcop al Rodosului, a spus: „noi am greșit înaintea lui Dumnezeu și înaintea bisericii, și înaintea acestui sfânt sinod; pentru că din ignoranță (neștiință), am căzut în rătăcire și nu avem nimic în îndreptățirea (scuza) noastră”.

Grigorie, prearespectabilul episcop al Pisinutului, a spus: „noi credem și mărturisim potrivit cu credința, predată nouă de către sfinții apostoli și părinți”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „dacă voi ați procedat pe vreo oarecare bază (pricină), atunci, după cum v-a fost spus, lămuřiți-o”.

Ipatie și episcopii ce au fost cu el au spus: „atotsfinte stăpâne! noi nu avem nimic a spune: am vorbit din ignoranță și lipsa de judecată”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „ce pricină ați avut ca să vă întoarceți la adevăr”?

Ipatie și episcopii ce au fost cu el au spus: „învățătura sfinților apostoli și părinți”.

Episcopul Pisinunului Grigorie a spus: „la fostul sinod din Antiohia a sfinților apostoli a fost spus, că cei ce se mântuiesc deja să nu recurgă la idoli, dar în loc de aceasta pentru ei să se reprezinte preacinstitul simbol (al crucii) Dumnezeului-Om Domnului nostru Iisus Hristos. Și de asemenea și fericitul Isidor Pelusiotul spune, că nu este nici un sens (scop) în biserica, care nu este împodobită cu imagini (icoane)”.

Prearespectabilul episcop al Rodosului Lev, a spus: „tot, ce noi păcătoșii și nevrednicii, vorbim evlavios și adevărat, - toate acestea au fost examinate cu grijă (atent); iar glasul legii, a proorocilor, apostolilor și părinților pe deplin ne-a convins, că adevărul și evlavia cer, ca în biserici să fie sfinte și cinstite icoane, potrivit obiceiului predat din timpurile străvechi (vechi) de către sfinții apostoli. Și noi suntem convinși acum de aceasta”.

Preasfințitul patriarh Tarasie, a spus: „în ce mod dar tu fiind episcop opt sau nouă ani, și până acum nu ai fost convins de aceasta?”

Prearespectabilul episcop al Rodosului Lev, a spus: „rău este aceasta, această necuviincioasă învățătură există de demult; și, după păcatele noastre, noi am fost ademiniți cu aceea, că ea există de demult, și ne-am abătut de la adevăr, dar noi nădăjduim în Dumnezeu, - nădăjduim, că ne vom mântui”.

Preasfințitul patriarh Tarasie, a spus: „bolile foarte învechite (întrădăcinate) foarte greu se vindecă. Asemenea și sufletul, orbit de erzie, greu cunoaște lumina ortodoxiei”.

Preasfințitul episcop al Ciprului Constantin, a spus: „vouă, ca episcopi, nu se cuvenea să aveți nevoie în îndrumare, ci dimpotrivă singuri se cuvenea să fiți învățători ai altora”.

Prearespectabilul episcop al Rodosului Lev, a spus: „Dacă cei care se aflau sub lege nu ar fi prelungit păcatul, atunci nu ar fi fost nevoie și în har”.

Preasfințitul episcop al Halchidiei Stavranie, a spus: „dar noi, fraților, ne aflăm nu sub lege, ci sub har”.

Ipatie și acei episcopi ce au fost cu el, au spus: „am primit o învățătură rea (proastă) de la învățători răi”.

Preasfințitul patriarh Tarasie, a spus: „voi spuneți, că învățătura rea este semnul a aceea, că învățătorii sunt răi; dar biserica nu îngăduie ca să se primească ca preoți învățători răi”.

Prearespectabilul episcop al Niceei Ipatie, a spus: „acesta este un obicei ferm stabilit”.

Prearespectabilul episcop al Pisanutului Grigorie, a spus: „Sfântul Ioan Gură de Aur spune: eu iubeam și acoperita (turnata) cu ceară imagine (icoană), dacă ea respiră (emană) evlavie”.

Sava, prearespectabilul monah și egumen a studiiilor, a spus: „Binecuvântat este Dumnezeu, care v-a îndrumat spre adevăr”.

Preasfințitul patriarh Tarasie, a spus: „noi am ascultat lămuririle și scuzele lor”.

Sfântul sinod a spus: „da, stăpâne”!

Ioan, prearespectabilul monah și preot și locțiitorul pristolului apostolic al Antiohiei, a spus: „preasfințite părinte! mulți stăruitor (insistent) întreabă (interogază), cum se cuvine să primim pe cei ce vin (se întorc) de la erezie; și noi rugăm Sfântul și sfințitul sinod, să aducă cărțile sfinților părinți, ca, citind și examinând, să putem alcătuim după ele o noțiune (concept) exactă, cum trebuie să primim pe cei ce se întorc, așa cum suntem în nedumerire.

Constantin, preasfințitul episcop Constantin al Ciprului, a spus: „Te rugăm pe tine, preafericite stăpâne, ca să fie prezentate suspomeniile cărți, ca această vrednică de laudă ceremonie să fie săvârșită de noi corect pe deplin”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „potrivit rugămintei preaplăcuților lui Dumnezeu bărbați și locuitorilor și preasfințiților episcopi, se cuvine de adus aceste cărți”.

Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu notar vrednicii de cinste patriarhii, a spus: „După porunca sfinției voastre noi am adus sfințitele cărți, pe care le-am luat din biblioteca vrednicii de cinste patriarhii a Constantinopolului, (și anume cărțile): regulile (legile) sfinților apostoli, și sfintelor sinoade, și sfântului părinte al nostru Vasile și a altor sfinți părinți”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să fie mai întâi citită cartea hotărârilor canonice”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citită”.

Același Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu diacon și notar a vrednicii de cinste patriarhii, a citit:

A sfinților apostoli regulă a cincizeci și treia (doua): „dacă cineva (episcop, sau) preot, care se întoarce de la păcat nu acceptă, dar respinge: să fie scos (din preoțescul rang (cin)). Îl întrizează pe Hristos care a zis: *în cer va fi multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește* (Luc. 15:7)”.

Prearespectabilul monah Sava și cei ce au fost cu el, au spus: „aceasta este clar (evident), și se împărtășește de toți; pentru că biserica primește pe oricine care se căiește”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „este și altă regulă despre aceeași”. Pe ea a citit-o același preaplăcut lui Dumnezeu notar a vrednicii de cinste patriarhii.

A sinodului din Niceea regula a opta: „referitor celor ce se alătură (alipesc) către (comuna și) catolica (și apostoleasca) biserică din aceia, care uneori se numesc *curați*, sfântul și marele sinod a hotărât, ca cei ce au primit la ei hirotonia, să rămână în cler, după cum au fost. Dar mai întâi de toate ei trebuie în scris să adeverească, că se vor alătura și vor urma hotărârilor bisericii catolice și apostolice, adică vor avea bisericăască comuniune (relație) și cu cei care au avut două femei și cu cei căzuți în prigoană, pentru ce și timpul este stabilit și termenul fixat. În general ei în toate trebuie să urmeze hotărârilor catolice (și apostoliceștei) biserici. Deci, dacă în oarecare sate sau orașe toți (clericii) se vor afla (arăta) puși stabiliți din unii doar (curați), atunci toți, care se află în cler, să rămână în aceleași ranguri (funcții)”...

Teodor, prearespectabilul episcop al Cataniei, care este în Siciliei, a spus: „citita acum regulă nu are nici o relație cu această erezie”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „dar ea se referă la orice erezie”.

Epifanie, prearespectabilul diacon al bisericii Cataniei și reprezentantul lui Toma, arhiepiscopul Sardinului, a spus: „această regulă a fost spusă referitor la cei curați”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „cum dar trebuie noi acum să ne comportăm referitor la această, din nou apărută în timpul de față erezie”?

Ioan, preaplăcutul lui Dumnezeu locuitor al pristolului apostolic la răsărit, a spus: „erezia îndepărtează (separă) de biserică pe orice om”.

Sfântul sinod a spus: „aceasta este clar (evident)”.

Prearespectabilii monahi au spus: „în această regulă este spus, că pe cei hirotoniți (de către eretici) să-i primim”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „și cum trebuie să înțelegem cuvântul: *hirotonie*”?

Prearespectabilii monahi au spus: „Stăpâne! rugăm să ne îndrumi (sfătuiesti)”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „cuvântul *hirotonie* (punerea mâinilor) poate fi spus aici simplu despre binecuvântare, și nu de hirotonie”.

Preaslăviții demnitari au spus: „dacă nu este mai mult nici o piedică; atunci pentru o astfel de pocăință a lor să fie primiți după canoane”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să urmărim și alte reguli despre ceilalți (alți) eretici”.

Sfântul sinod a spus: „aceasta și noi dorim; să citească regulile”.

Același preaplăcut lui Dumnezeu diacon și notar a citit: regula a treia a sinodului de la Efes.

„Dacă însă aceia care aparțineau clerului, în orice oraș sau sat, sunt supuși interzicerii (interdicției) la slujirea religioasă (ierurgie) de către Nestorie și părtașii lui pentru gândirea ortodoxă, unora ca acestora noi am hotărât ca să-și însușească (perceapă) treapta (gradul, rangul) lor. În general celor ce gândesc la fel (sau care urmează să se facă să gândească la fel, acum sau după aceea, în orice timp nu ar fi) cu ortodoxul și ecumenicul sinod, membrilor clerului poruncim nicidecum, în nici un fel (mod) să nu se supună apostatilor, sau episcopilor apostati”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „această regulă este foarte clară și ține de întrebarea examinată”.

„Să fie citite și alte reguli”.

Ștefan, prearespectabilul monah și păzitorul de cărți (bibliotecarul) vrednicii de cinste patriarhii, a spus: „noi mai avem încă la mână (în mâini) epistolele sfântului părinte al nostru Vasile, care se referă la suspomenita întrebare, adică întrebarea despre aceea, trebuie oare să mențină (păstreze) preoția aceia, care se întorc de la erezie. Și dacă porunciți, atunci ele vor fi citite”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citite”.

Ștefan, monahul și păzitorul de cărți (bibliotecarul), a citit: „din prima epistolă canonică a sfântului părinte al nostru Vasile către Amfilohie”.

„Se cuvine însă nouă să socotim (vedem, considerăm) viclenia энкратитов encratiților. Ei se vor face greu acceptabili pentru biserică, au intenționat accelerînd (grăbind) să săvârșească propriu botez, prin ce și propriul lor obicei l-au schimbat. Deci, întrucît despre ei nimic clar nu este rostit (spus), de mine, de parcă este cuviincios nouă a respinge botezul lor, și dacă cineva ar fi primit de la ei botezul, pe unul ca acesta venind (întorcîndu-se) la biserică să fie botezat. Dar încă și aceasta poate fi piedică la comuna (generală) buna făurire (plăsmuire): iarăși se cuvine să ne ținem de obiceiul, și să urmărim părinților, care bine judecînd (apreciînd) au organizat lucrurile (treburile) noastre. Căci eu mă tem, ca nouă atunci, când vom dori să-i reținem de la botezul în grabă (repezeală), să nu oprim (interzicem) pe cei ce se mântuiesc prin strictetea amînării, căci Așce însă ei păstrează botezul nostru, aceasta să nu ne rușineze: căci noi suntem obligați să nu le dăm pentru aceea mulțumire, dar să ne supunem regulilor cu exaccitate. – Din răspuțeri (cu orice mod, cu toate mijloacele) însă să fie instalat (instaurat), ca, după botezul lor, cei ce vin la biserică să fie miruiți de credincioși, și așa să se apropie (înceapă) de taine. Totuși înștiințez, că pe frații Zoin, Idoie și Satornic, care au fost în comuniunea lor, noi i-am primit la catedra episcopală: pentru că pe cei uniți cu comuniunea lor deja nu poate cu judecata aspră să-i îndepărteze de biserică, adoptînd, prin primirea episcopilor, ca o oarecare regulă de comuniune cu ei”.

Prearespectabilii monahi au spus: „rugăm să fie adusă epistola sfântului Vasilie către Rufinian”.

Sfântul sinod a spus: „să fie după rugămintea prearespectabililor monahi”.

Iar între timp preaslăvitul secretar Leontie a spus: „pînă când să se citească alte epistole ale sfântului Vasilie”.

Ștefan, prearespectabilul monah și păzitorul de cărți, a citit: „a sfântului părinte al nostru Vasile din epistola către Eveseni: „care însă sunt aceia, pe care anul trecut i-au invitat din Galatia, cu nădejdea, că ei vor fi în stare să-și întoarcă episcopia, - despre aceasta știu și puțin (nițel) cei ce au avut relație cu ei”. Și puțin mai departe: „dacă însă spun, că s-au pocăit; atunci să prezinte în scris (în formă scrisă) pocăința lor, și blestemul mărturisirii de Constantinopol și îndepărtarea (excomunicarea) ereticilor; să nu bage în înșelăciune (amăgire) pe oamenii simpli (naivi)”. A aceluiași din epistola către apuseni: „decă unul din cei care ne pricinuieste o mare mahnire este Eustatie din Sevastia, care este în mica Armenie; el, în vechime învățându-se (instruindu-se) la Arie, atîta timp cît înainta în Alexandria, adunînd (compunînd) hule viclene (necurate) împotriva Unuia-Născut, fostul adept a lui Arie și considerîndu-se în numărul celor mai sinceri ucenici, când s-a întors la patrie, și preafericitul episcop al Cezareii Ermogen l-a osîndit pentru rea-credință, a dat mărturisire de credință sănătoasă (dreaptă). Și în așa mod a primit de la el hirotonia, după adormirea lui, (Eustatie) imediat s-a întors la (episcopul) Evsevie al Constantinopolului, care și singur nu mai puțin decît altcineva apăra învățătura de rea cuviință a lui Arie. Apoi alungat de acolo după oarecare pricini, când a venit la compatrioți, iarăși s-a îndreptățit, ascunzînd cugetarea de rea cuviință, dar în cuvinte arătînd o oarecare (anumită) dreptate a credinței. Și dobîndind (ajungînd la) împlător episcopia, îndată la sinodul, care a fost la ei în Ancira, se arată (dovedește) că a scris blestem împotriva dogmei unice ființe (de o singură ființă). De aici venind în Selevcia, cu tovarășii lui a săvârșit treaba (lucrul), care tuturor este cunoscută. Iar în Constantinopol iarăși a căzut de acord cu tot, ce a fost propus de eretici. În acest mod, îndepărtat de la episcopie, după anterioara detronare din Meletini, ca mijloc de a sa restabilire a născocit (inventat) călătoria spre (la) voi. Ce i-a fost propus de către preafericitul episcop Liverie, de asemenea la ce el a căzut de acord, aceasta nouă ne este necunoscut, în afară de aceasta, că a adus el epistolă despre restabilirea lui, și a prezentat-o sinodului din Tiana, cu adevărat este restabilit la fostul loc (poziție, funcție)”.

De asemenea a fost citită și epistola a aceluiași părinte către consulul Terentie, unde acest părinte a pomenit despre relația (comunicarea) lui cu Eustatie, întors de la erezie.

Ștefan, prearemarcabilul diacon și notar a vredniciei de cinste patriarhii, a citit:

Din hotărîrile a sfântului al treilea sinod împotriva mesalianilor, adică evhiților.

„Și plăcut a fost nouă tuturor și preaevlavioșilor episcopi Valerian și Amfilohie, și tuturor evlavioșilor episcopi a provinciei Pamfiliei și Licaoniei, ca tot, ce se cuprinde în soborniceasca (sinodala) însciere, să aibă putere și în nici un fel să nu fie încălcat; ca să fie aprobat și tot aceea, ce a fost făcut în Alexandria, așa ca toți, care se află în această provincie, ereticii mesaliani și entuziaștii, sau suspexții (bănuiții) în această erezie, membrii sau clerului sau mirenii, să cadă de acord (cu ortodocșii), și dacă sunt unii care în scris au anatemitizat (erezia sa), asemenea aceluia, după cum este scris în suspomenita însciere sinodală, dacă vor fi membrii clerului, să rămîna în cler, dacă mireni, să fie admiși către comuniunea bisericească”.

Petru, prearespectabilul citeț și notar a vrednicului de cinste secretariat patriarhal, a citit.

A sfântului părinte al nostru Chiril, arhiepiscopul Alexandriei, lui Maxim, diaconul Alexandriei, pentru îndrumare.

„De la vrednicul de laudă достолубезного monah Pavel eu am aflat, că evlavia ta pînă acum refuză comunicarea cu prearespectabilul episcop Ioan pentru careva membri ai bisericii Antiohiei, dintre care unii împărtășesc gândurile lui Nestorie, iar alții chiar dacă le împărtășeau, dar acum, poate, le-au respins (tăgăduit). Lasă să hotărască îngăduința ta, ce sunt aceia, despre care au vorbit, că ei fac adunări și deschis și obraznic împărtășesc gândurile lui Nestorie și le transmit (predau) și altora, - atrași, dar încă se rușinează să-și recunoască păcatul. Ceva asemănător se întâmplă și cu cei seduși (ademeniți). Și dacă tu vei vedea pe unii care se întorc la dreapta credință, dă uitării trecutul; pentru că nouă mai plăcut ne este să-i vedem că se leapădă de erezie, decît nerușinat să apere necuviințele (josniciile) nestoriene. Ca să nu părem predispuși spre iubirea de discuții (dezbateri), noi cu dorință (poftă) intrăm în comuniune cu prearespectabilul episcop Ioan, îngăduindu-i și cu înțelepciune (prudență), ca să nu ne prezentăm (înfățișăm) prea severi în judecățile (părerile) despre cei ce se căiesc; pentru că acest lucru, după cum am spus, necesită o mare înțelepciune”.

A aceluiași părinte către preotul și arhimandritul Ghenadie.

„Despre al tău sîrguincios respect pentru subiectul cinstirii de Dumnezeu (cultului) eu nu acum am aflat, dar de demult știam. Și foarte îl accept (aprob), așa cum el tinde (urmărește) să petreacă viața cu toată minuțiozitatea. Dar se întâmplă, când înțelepciunea impune nu chiar trebuincioasele (necesarele) lucruri să le arunce, ca să scape (salveze) lucrurile mai necesare. Așa cum corăbierii (navigatorii) în timpul unei puternice furtuni, care amenință corabia, ceva aruncă, ca să salveze restul (celelate); așa și noi în acele cazuri, când nu este posibilitatea de a respecta deplina vigilență în toate, lăsăm ceva fără atenție, ca să nu pierdem totul. Și eu scriu aceasta pentru aceea, că am aflat, că evlavia ta se mîhnește pe preasfințitul și preaevlaviosul frate al nostru și tovarăș, episcopul Proclu, pentru aceea, că el a primit comuniunea (episcopului) Eliului. Potrivit hotărîrilor bisericii din Palestina el nu este recunoscut ca întăistător; dar deșarta îngâmfare, care se termină totdeauna trist, l-a îndemnat la o astfel de faptă obraznică. Deci, fie evlavia ta să nu fugă de comuniunea cu preaevlaviosul și preaplăcutul lui Dumnezeu episcop Proclu. Și eu și evlavia lui o grijă am avut, și modul nostru de acțiune nu provoca nemulțumire nici la unul din cei înțelepți”.

Când aceasta a fost citit, prearespectabilii monahi au spus: „dacă Sfântul sinod va porunci, atunci să fie adusă și citită epistola sfântului Atanasie către Rufinian”. Sfântul sinod a spus: „să fie după rugămintea prearespectabililor monahi”.

Suspomenitul monah Ștefan, ținînd în mâini cartea, a citit:

„A sfântului Atanasie către Rufinian”.

„Domnului Rufinian, iubitului tovarăș, Atanasie – să se bucure în Domnul”.

Și puțin după (mai târziu).

„Întrucît cu bunătate добротолубием și bisericeste (ce iarăși este cuviincios evlaviei tale) m-ai întreat despre cei atrași după trebuință, iar nu pervertiți (corupți) de rea credință, și doreai, ca să scriu eu către tine, cum este stabilit referitor la ei la sinoade și pretutindenți, atunci să știi, preaplăcutul meu domn, că la începutul încetării fostei violențe a fost la voi sinodul episcopilor (localnici, și de asemenea) celor adunați din regiunile externe, a fost de asemenea sinod și la tovarășii noștri, care locuiesc în Elada (Grecia), cu toate acestea și la episcopii din Spania și Galia (Franța), și ca aici, așa și pretutindenți, a fost cugetat pentru binele, celor căzuți și apărătorilor necuviinței (josniciei) să fie iertați, dacă se vor pocăi, dar să nu le dea loc în cler, dar despre aceia, care nu au

fost în frunte în necuviință, dar au fost atrași de nevoie și forțat, este hotărât, atît cît de le dat iertare, cît și să aibă loc în cler, mai ales, că ei prezentau o posibilitate vrednică de justificare (scuză), și aceasta a fost cu ei, după cum se vede, nu fără de (deosebita lui Dumnezeu) supraveghere. Căci afirmau despre ei, că nu s-au predat de partea necuviinței, dar pentru ca să nu fie puși oarecare necuviincioși și să nu pervertească bisericile, au căzut de acord (consimțit) ei mai bine să contribuie violenței și să poarte pe ei povara, numai ca să nu moară oameni. Și afirmînd aceasta, spuneau ei, după cum nouă ni s-a părut, posibilitate vrednică; pentru că ei puneau în justificarea lor, că și Aaron, fratele lui Moise, în pustiu, chiar dacă a contribuit (ajutat) poporul în infracțiuni (crime), însă avea justificare, că fără de aceasta poporul, s-ar fi întors în Egipt, și ar fi fost în idolatrie. Căci temeinic se părea gîndul, că poporul, rămînînd în pustiu, poate și se va abate (retrage) de la necuviință, dar întorcîndu-se în Egipt, își va transforma în obicei și va întări în sine necuviința. Și pentru aceasta li este îngăduit să fie în cler, și acelor, care au fost ademeniți și au îndurat violență, li se dă iertare. (Aceasta a fost scris în Roma și acceptat de biserica roamnă). Anunț despre aceasta și evlavia ta, ferm fiind încrezut, că și ea va accepta această hotărîre”.

Cînd aceasta a fost citit, Sava și monahii care au fost cu el au spus: „acesta este glasul nu doar a sfîntului Atanasie, dar și glasul sinoadelor, pentru că același părinte spune, că și romanii și grecii l-au primit. Și acest glas hotărăște (decide, stabilește) a primi pe cei ce se întorc de la erezie la cîință, dar să nu-i accepte la slujba religioasă (ierurgie)”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „Nu de oricare eretic care se întoarce spune părintele, ca să nu-l primească (în cler), dar doar despre aceia care au avut prioritate (au fost în frunte) în erezie și cu pasiune (pătimaș) predați ei, și despre aceia care în cuvinte, în prezența ortodocșilor, se acoperă cu masca adevărului, iar cu mintea nelegiuiesc. De fapt (lasă) să fie iarăși citită aceeași epistolă a acestui părinte către Rufinian”. Și cînd se citea locul, unde se spune: „celor căzuți și apărătorilor necuviinței (josniciei) să fie iertați, dacă se vor pocăi, dar să nu le dea loc în cler, dar despre aceia, care nu au fost în frunte în necuviință, dar au fost atrași de nevoie și forțat, este hotărât, atît cît de le dat iertare, cît și să aibă loc în cler, mai ales, că ei prezentau o posibilitate vrednică de justificare (scuză)”, atunci prearespectabilii monahi au spus: „iată, cum noi deja mai înainte am spus, acest părinte nu primește în treptele preoțești (preoției) pe cei căzuți”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „asta nu este așa după cum voi gîndiți: acest părinte nu pe cei de frunte din erezie, dar pe cei atrași forțat, îi primește în treptele preoțești (preoției). Nu primea însă el doar pe cei de frunte din erezie sau pe inovatorii ereziei și aceasta e bine, minunat (extraordinar) și drept. Și biserica de cinci ori l-a văzut pe sfîntul Atanasie nevoitorul; așa cum el de cîteva ori a fost dat afară (scos) din Roma și într-un mod rușinos (de ocară) izgonit de cei din frunte (fruntașii) din erezia lui Arie. Cînd însă el se întorcea și intra în conducerea bisericii, atunci vrăjmașii lui pe un interval de timp se schimbau și se alăturau lui. Dar, cînd, după îndepărtarea lui, ei primeau (căpătau) curaj, atunci se întorceau la fosta erezie și zideau (construiau, unelteau) prigoane împotriva evlavioșilor. Pentru aceasta, eu mă gîndesc, părintele și spune, ca pe unii ca aceștia să nu-i primească în preoție, așa cum el și ortodocșii multe neplăceri au îndurat de la ei”.

Prearespectabilul monah Sava a spus: „părintele acesta nu este răzbunător (pizmăreț, nu ține minte răul)”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „aceasta este evident: pentru că el nimănui nu a răsplătit cu rău pentru rău. Dar rîvnind după Dumnezeu și apărînd (ocrotind) biserica, el nu nehibzuit (nesocotit) își risipi bunătatea, dar dădea prioritate rîvnei pentru Dumnezeu”.

Ioan, prearespectabilul monah și loțiitorul arhierilor de răsărit, a spus: „extraordinar este stabilit hotarul aceasta și servește ca avertisment pentru ascultători”.

Monahii iarăși au s-au împotrivit și au spus: „pe cei atrași și victimele violenței părintele îi acceptă (la treptele preoției). Deci lasă (fie) ca ei spună: „au fost ei oare atrași și au răbdat (îndurat) oare viloență? și pentru aceasta oare s-au abătut de la adevăr”?

Ipatie și episcopii care au fost cu el au spus: „Noi violență nu am răbdat, nu am fost de asemenea și atrași; dar, născîndu-ne în această erezie, noi în ea am fost educați și am crescut”.

Teodor, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop al Cataniei, și care au fost cu el preasfințirii episcopi a Siciliei, care ocupau împreună cu Epifanie, diaconul Cataniei, locul lui Toma, episcopul Sardiniei, au spus: „cititele reguli a sfinților părinți au fost proclamate referitor novatianilor, encratiților și arianilor; către care deci din ei vom raporta pe conducătorii (șefii) acestei erezii”?

Preafericitul patriarh Tarasie a spus: „Noi găsim, că și Maniheii nu acceptau icoanele, și marcinioții, și de asemenea și uneau (contopeau) firile lui Hristos”.

Epifanie, diaconul bisericii din Catania și loțiitorul lui Toma, episcopul Sardiniei, a spus: „din nou apăruta acum erezie este mai puțin decît cele care au fost mai înainte sau mai mult decît ele (dezastruoasă)”?

Preafericitul patriarh Tarasie a spus: „Răul așa și rău este, mai ales în treburile (chestiile) bisericești; ce ține de dogme, atunci a greși sau în ceva mic sau mare, aceasta ele la fel; pentru că atît și în aceea și-n cealaltă (și-n una și-n alta) se încalcă legea lui Dumnezeu”.

Ioan, prearespectabilul monah și loțiitorul arhierilor de răsărit, a spus: „această erezie este pacostea (neacazul, răul) cea mai rea decît toate ereziiile. Vai (jale) luptătorilor împotriva icaonelor! Erezia lor este mai rea decît a tuturor; pentru că doboară pronia Mântuitorului”.

Preafericitul patriarh Tarasie a spus: „cele spuse de părintele nostru Atanasie ne înclină la aceea, ca noi să-i primim, dacă doar prearespectabilii episcopi nu au greșit încă în ceva”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citite și celelate mărturii”.

Constantin prearespectabilul diacon și notar a vredniciei de cinste patriarhii, a citit: „din faptele sfântului și ecumenicului al patrulea sinod, care a fost în Calcedon”.

„Prearespectabilii episcopi de răsărit și cei ce au fost cu ei au exclamat: „noi toți am greșit, noi toți cerem iertare”.

Și apoi: „Falasie, Eusebie, Eustatie, prearespectabilii episcopi, au spus: noi toți am greșit, toți cerem iertare”. Și apoi:

„Stînd împreună cu ei, prearespectabilul episcop Iuvenalie a trecut de cealaltă parte, și au exclamat (strigat) episcopii de răsărit și cei ce au fost cu ei prearespectabilii episcopi: „bine, că Dumnezeu te-a adus, ortodoxule; bine, că tu ai venit”. Și după multe altele:

„Prearespectabilii episcopi ai Iliriei au spus: „noi toți am fost duși în rătăcire, noi toți cerem iertare”.

Sava, prearespectabilul monah și egumen a mănăstirii studiților, a spus: „dacă este plăcut sfântului sinod, atunci noi vom examina, de eretici sau nu au fost hirotonisiți cei primiți atunci în comuniune”.

Sfântul sinod a spus: „începeți acum să examinați și întrebarea despre hirotonie”.

Prearespectabilul monah Antonie a citit:

„Din bisericeasca istorie a preotului roman Rufin”:

„Eusebie se silește în Alexandria, unde s-a adunat sinodul mărturisitorilor (nu mulți au fost la număr, dar (au fost oameni) cu credința neprihănită (intactă) și mari după merite). Unora din ei, cuprinși de flacăra credinței, li se părea, că nu se cuvine iarăși a întoarce preoția nimănui, cine, oricând n-ar fi, s-a pătat de proasta comuniune eretică. Dar aceia, care, imitând pe apostoli, căutau nu al său, dar folosul general (comun), sau Îl imitau pe Hristos, Care, fiind viața tuturor, S-a umilit (înjosit) pentru mântuirea tuturor și S-a predat la moarte, ca să dăruiască viață și celor morți, spuneau, că mai bine puțin să coborâm (binevoim) îndepărtaților (excomunicaților), și să cedăm celor zdrobiți (mîhniți), ca iarăși să-i întoarcem la adevăr. Nu pentru ei singuri au vrut (dorit) să pregătească împărăția cerurilor cu curăția lor, dar găseau cu mult mai slăvit (glorios), dacă se vor învrednici să intre acolo împreună cu o mare mulțime (de aleși). Și pentru aceia ei presupuneau drept de a respinge doar pe vinovații de viclenie, iar cu ceilalți preoți să procedeze după dorința lor, dacă doar ei doreau să blesteme păcatul vicleniei și să se întoarcă la credință și la hotărârile părinților, - presupuneau drept să nu interzică venirea celor ce se întorc, iar mai repede să se bucure de întoarcerea lor; pentru că și acel fiu mic evanghelic, care a risipit averea părintească, nu doar a fost primit, când s-a pocăit, dar s-a învrednicit și de îmbrățișările părintești, iarăși a primit inelul, ca simbol al încrederii, și a fost îmbrăcat în cea mai bună haină, care ce altceva înseamnă, decît semnul preoției? Când aceste gânduri, extrase din autoritatea evanghelică, au fost acceptate (aprobate) de acest sfânt și apostolic rang; atunci, după hotărîrea sinodului, asupra lui Asterie a fost depusă (obligăția) să se îngrijească (de aducerea acestei hotărîri în împlinire) la răsărit, iar la apus aceasta a fost încredințată lui Eusebie. – La această hotărîre sinodală este alipită și o foarte plină cugetare despre Duhul Sfânt. Este necesar să se creadă, că Duhul Sfânt are aceeași substanță și aceeași dumnezeire, ca și Tatăl și Fiul; pentru că aceia, care au început a separe slava Sfântului Duh de slava Tatălui și Fiului, s-au molepsit (infecat) de prostie”.

Constantin, prearespectabilul diacon și notar, a citit:

„Din istoria bisericească a lui Socrate”.

„Fotin, ucenicul lui Marcel al Ancirului, fiind episcop al Sirmiei, urmînd învățătorului său, a spus, că Fiul lui Dumnezeu a fost un simplu om”.

Și iarăși tot el a citit din aceeași istorie: „cei adunați în Sardica, păstrînd mărturisirea din Niceea, au anatemitizat această erezie. Împreună cu aceasta au fost restabilite locurile lui Pavel și Atanasie, la fel ca și lui Marcel al Ancirei, care se străduia să se justifice, afirmînd, că exprimarea în scrierea lui nu este clară, pentru că și el scârbește de aceia, care spun, că Domnul este simplu om”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „deja multe cărți canonice s-au citit, sobornicești și părintești; ele ne învață să primim pe cei ce se întorc de la erezie, dacă doar asupra lor nu este vreo oarecare altă infrațiune”.

Sfântul sinod a spus: „bine ai făcut tu, stăpîne, că prin mijlocul epistolelor și scrierilor sinodale ne-ai învățat să recunoaștem primirea ereticilor”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să fie iarăși citit din epistola sfântului Atanasie aceea, care deja a fost citit”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citit după porunca sfântului părinte al nostru”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să fie citit după rugămintea prearespectabililor monahi”.

Ștefan, prearespectabilul monah și păzitor de cărți, a citit din epistola sfântului Atanasie către Rufinian, după cum mai sus este scris.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „astfel este anume gândul părintelui nostru, după cum noi am spus”.

Prearespectabilii monahi au spus: „noi, nevrednicii robi ai sfinției voastre, deja și mai înainte am spus, că dacă pe oricine primesc sfintele și ecumenicile sinoade, atunci primim și noi, dacă nu este doar vreo piedică pentru aceasta”.

Petru, preaplăcutul lui Dumnezeu preot, care ocupa locul pristolului apostolic a lui Adrian, papa Romei antice, a spus: „aceasta este evident. În Roma a fost trimis ereticul Macarie, condamnat de al șaselea sinod; și preasfințitul părinte al nostru, papa Benedict, i-a dat un termen de patruzeci de zile și în fiecare zi îl trimitea la el pe sfetnicul (sovetnicul) său Bonifatie, care îl povățuia și îndruma din dumnezeiasca scriptură. Dar el niciodată nu vrut (dorit) să se îndrepte (corecteze). Dar el (papa Benedict) aceasta a făcut pentru aceea, ca să-l convingă și să-l primească”.

Sfântul sinod a spus: „dacă examinații episcopi din tot sufletul sunt pregătiți să se întoarcă, atunci slavă lui Dumnezeu și lor; dacă însă ei au vreo oarecare rea intenție, atunci să-i judece Dumnezeu, așa cum pe Arie și Nestorie și lor asemenea”.

Examinații episcopi s-au anatemitat pe ei înșiși, spunând: „noi nu avem nici o intenție; dacă însă vom începe să nu mărturisim așa, cum biserica sobornicească, atunci să fim supuși anatemei de la Tatăl și Fiul și Sfântul Duh”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să ne ținem de obiectul cercetării (discuției) noastre”.

Petru, preaplăcutul lui Dumnezeu preot, care ocupa locul lui Adrian, preasfințitul papă Romei, a spus: „după cum spun istoricii, Sfântul Meletie a fost hirotonit de către ariani; dar suindu-se pe amvon, proclamând (pronunțând) cuvintele: „de o ființă”; și hirotonia lui nu este (a fost) respinsă”.

Teodor, preasfințitul episcop al Cataniei, și episcopii Siciliei care au fost cu el, au spus: „protopopul pristolului apostolic a spus adevărul”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „Noi găsim, că părinții în nimic nu se contrazic, dimpotrivă toți, avînd parcă toți un suflet, una și aceeași mărturisesc, una și aceeași învață; dar părintele nostru Atanasie a expus această învățătură așa, ca și cum a avut în vedere un anumit scop. Pentru aceasta el a pus să primim în cler dintr-aceia care au căzut în erezie, care nu au fost învățătorii ereziei”.

Prearespectabilii monahi au spus: „ce va fi hotărît la sfântul sinod al vostru, aceea și noi acceptăm”.

Sfântul sinod a spus: „nădăjduim, că după acest sinod nimeni nu va fi sedus spre erezie; pentru că în renunțările (dezicerele, abdicarele) lor episcopii pe ei înșiși s-au anatemitat, spunînd: „dacă ne vom întoarce la fosta erezie, atunci să fim răsturnați (dați jos) și sub anatema”.

Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop Constantin al Ciprului, a spus: „preasfințite stăpîne! dacă ei au adus cu ei renunțările de la erezie, atunci să le dea; dacă

însă nu, atunci să le formeze (alcătuiască) și atunci Sfântul sinod va rosti referitor la ei sentința (verdictul)”.

Ei au spus: „la noi renunțările sunt pregătite (gata) și noi le vom da (depune)”.

Preaslăviții demnitari au spus: „ei au renunțările la mână și sunt pregătiți să le dea (depună)”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „între timp să fie citite restul din reguli, ce țin de obiectul cercetării de față”.

Cozma, prearespectabilul diacon și notar al patriarhiei, a citit:

„Din viața sfântului părinte al nostru Sava”: „la al cincilea sfânt sinod ecumenic, fiind comun și ecumenic glas al bisericii, în prezența și acordul a patru patriarhi, au fost (predați) anatemei Origen și Teodor al Mopsului, și de asemenea învățătura lui Evagrie și Didim. Când de Dumnezeu ocrotitul nostru împărat a trimis în Ierusalim faptele sinodale; atunci toți episcopii de Palestina cu semnătura și prin viu grai (oral) le-au adeverit și acceptat, cu excepția lui Alexandru, episcopul Aivaliei, care a și fost pentru aceea detronat din episcopie și acoperit (astupat) cu pământ în Bizantia, în timpul cutremurului de pământ. Între timp monahii Noii Lavre s-au separat de la comuniunea catolică. Patriarhul Eustohie s-a străduit prin diferite mijloace să acționeze asupra lor, a folosit opt luni pentru povățuirea și îndrumarea lor și, nereușind să-i convingă să se alăture bisericii catolice, s-a folosit de ordinele împăratului și, prin intermediul ducelui (conducătorului) Anastasie, i-a gonit (eliminat) din Noua Lavră, și prin aceasta toată eparhia a izbăvit de infecția lor”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „vedeți, acest arhiepiscop opt luni a petrecut, îndrumându-i și generos comportându-se cu ei, chiar și dacă știa, că ei la sinod au fost dați anatemei. Deci noi deja am auzit hotărârile canonice și deciziile sinodale, de asemenea și hotărâta părere a sfinților părinți: la fel se primeau toți care se întorceau de la orice erezie nu ar fi”.

Sfântul sinod a spus: „așa a proceda cerea dreptatea; dacă nu este altă piedică canonică (pentru primirea lor)”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „deci tuturor le este plăcută (convenabilă) primirea lor”?

Sfântul sinod a spus: „tuturor le este plăcută”.

Prearespectabilii monahi au exclamat: „și nouă ne este plăcut”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „încă repet: dacă nu este vreo oarecare altă piedică canonică, atunci cel ce vine va fi primit; pentru că se cuvine pe deplin a respecta hotărârile canonice”.

Prearespectabilii monahi au spus: „potrivit celor șase sfinte și ecumenice sinoade noi primim pe cei ce se întorc de la erezie, dacă nu este vreo oarecare pricină, возбраниющей care le interzice aceasta”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „și noi toți, povățuiți de sfinții părinți ai noștri, așa hotărâm”.

Prearespectabilii monahi au spus: „unii din monahi s-au abătut de la sinod. Cum să procedăm în legătură cu ei”?

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „noi vom propune povețe din regulile citite. Dar de fapt de ce ei nu s-au prezentat la acest sfânt sinod”?

Prearespectabilul monah Sava a spus: „nu știu; dar ei nu sunt la sinod”.

Eufimie, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop al Sardiei, a spus: „să fie aduse și citite cărțile, despre care noi deja am cerut (rugat), ca noi să vedem, se cuvine oare a primi pe cei ce au primit hirotonia de la eretici”.

Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu diacon și notar, a spus: „așa cum de voi a fost dată poruncă de a fi citite mărturiile referitoare la cei hirotoniți de eretici; atunci cărțile le avem la mână, și, dacă porunciți, ele vor fi citite”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citite”.

Ștefan, prearespectabilul monah și păzitor de cărți, a citit:

„Din istoria bisericească a lui Rufin”.

„Intrat la episcopie, Macedonie a întărit această de scurtă durată dușmănie internă (lăuntrică). Iar Acachie și Patrofil, l-au izgonit pe Maxim al Ierusalimului, și în locul lui l-au stabilit pe Chiril”. Și apoi Cozma, prearespectabilul diacon și respectabilul кубикюлярий al patriarhiei, a citit:

„Din cartea a cincea a istoriei bisericești a lui Teodor citețul”.

„Dioscor, contrar duhului canoanelor, permițându-și scrierea hirotoniilor (hirotonia) la episcopia Constantinopolului, ridică (face) ca episcop pe un oarecare Anatolie, care s-a prezentat în Constantinopol cu răspunsurile bisericii Alexandriei. În tovărășie cu Dioscor a fost și Eutihie. Anatolie, neștiind, ce va ieși din aceasta, cu mulțumire i-a spus: unde nu te-ai prezenta, pretutindeni să hirotonești (proclami). Aceasta a fost în consulatul lui Protogen și Asterie.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „ce veți spune despre acest Anatolie? Nu a fost el oare președintele sfântului al patrulea sinod? Iar între timp a fost hirotonit de necuviinciosul Dioscor în prezența (tovărășiei) lui Eutihie. Așa și noi primim pe cei hirotoniți de eretici, cum și Anatolie a fost primit. Iarăși într-adevăr (adevărată) este cugetarea lui Dumnezeu, ca copii să nu fie omorâți în locul părinților, dar ca fiecare să moară pentru păcatul lui (Iezec. 18:4), și în sfârșit hirotonia de la Dumnezeu. Iar așa cum unii, poate, se îndoiesc referitor la Anatolie; atunci să fie citit aceea, ce se referă la el”.

Cozma, monahul, diaconul și кубикюлярий vredniciei de cinste patriarhiei, a citit:

„Începutul sfântului sinod ecumenic din Calcedon”.

„S-a constituit (format) dar sfântul și ecumenicul sinod, când după suprema poruncă s-au adunat în orașul Calcedon: Pashazin și Luțenție, vredniciei de cinste episcopi, și Bonifatie preaevlaviosul preot, care au ocupat locul preasfințitului și vrednicului de cinste arhiepiscop al Romei antice Lev; Anatolie, preasfințitul arhiepiscop al slăvitului Constantinopol, noii Rome”.

Prearespectabilii monahi au spus: „și aceasta primim”.

Apoi Constantin, diaconul și notarul (vredniciei de cinste patriarhiei), a citit:

„Din viața sfântului părinte al nostru Sava”.

„Deci, când, după cum este spus, patriarhii Flavian și Ilie au venit în Sidon și, trimițând elogioase (lingușitoare) și înțelepte epistole către împărat, au împrăștiat adunatul în Sidon împotriva dreptei credințe sinod și s-au întors la catedrele lor, atunci adepții lui Soterih și Filoxen, înfuriindu-se (mâniindu-se) pentru aceasta, l-au adus pe împărat într-o mare mânie, impunându-i, ca și cum el este sedus de viclenia și fățărnicia patriarhilor, și, primind de la el dorita putere, au început a împărți o suficientă cantitate de aur poporului Antiohiei, în fel și chip asuprind (persecutând) pe Flavian, într-un anumit mod să-l chinuie și să-l forțeze la aceea, ca el să anatimizeze sinodul din Calcedon, și în sfârșit, lipsindu-l de episcopie, l-au condamnat la exil (surghiun). Aflînd despre aceasta,

împăratul foarte s-a bucurat și a trimis ca episcop în Antiohia pe șeful (conducătorul) акефалов achefalilor pe Sever. Acest Sever, a primit patriarhia, multă cruzime a arătat în relație cu cei, care nu intrau în comuniune cu el. El trimite epistolă sinodală (sobornicească) către arhiepiscopul Ilie și, nefiind primit de el, provoacă mânie în împărat (împăratului), și apoi iarăși trimite epistolă sinodală în Ierusalim în luna mai, al șaselea indiction, cu oarecare (anumiți) clerici și ostași împărătești. Aflând despre aceasta, sfântul părinte al nostru Sava s-a prezentat în sfântul oraș împreună cu alți egumeni (stareți) ai pustiului, a izgonit din sfântul oraș pe cei veniți cu epistola sinodală de la Sever, a chemat (convocat) de pretutindeni mulțime de monahi, care, împreună cu locuitorii Ierusalimului, înaintea sfințitului loc de frunte, strigau: „anatema lui Sever și părtașilor lui”; atunci ca și aici aflându-se și auzind aceasta, trimișii de către împărat membrii magistraturii, conducătorii și oștile. Fiind sedus de o groaznică (strașnică) mândrie și bazându-se pe puterea împăratului, acest Sever a acoperit (umplut) sinodul din Calcedon, cu zeci de mii de anateme și, străduindu-se să mențină инославие lui Eutihie, a propovăduit, că la Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și după întruparea Lui din Fecioară și după înomenirea (luarea chipului de om), este o fire, și, ca amatorul confuziilor (zăpăcelilor), a născocit o mulțime de inovații, potrivnice dreptelor dogme și legilor bisericesti; așa el primește al doilea sinod de la Efes cel mai necuviincios și tâlhăresc și spune, că el e la fel cu acela, care a fost adunat în Efes pentru prima dată; demonstrează de asemenea, că sunt la fel (asemenea, similari) învățătorii Chiril, purtătorul de Dumnezeu arhiepiscop al Alexandriei, și Dioscor, care a primit în comuniune, ca pe un tovarăș de al său, pe ereticul Eutihie, iar pe preasfințitul și preadrecht slăvitorul Flavian, arhiepiscopul împărătescului oraș, l-a doborât (detronat) și omorât. Deci, propășind în necuviință, acest Sever a perfecționat (rafinat) limba sa în hule (blasfemii) și cu învățătura sa despărțea unica Treime și nedespărțita dumnezeire. El spunea și afirma, că ipostasul este fire și firea – ipostas; nu recunoștea nici o deosebire între acești termeni, și îndrăzne să spună, că sfânta și închinată și de o ființă Treime a dumnezeieștilor ipostasuri este Treimea (după număr) și firilor și dumnezeirilor. – Deci împăratul Anastasie l-a forțat (silit) pe arhiepiscopul Ilie să primească în comuniune pe acest seducător și pierzător de suflete. Când însă acela în nici un chip nu accepta să facă aceasta; atunci împăratul, cuprins de mînie, a trimis la el pe un oarecare cesarian Olimpie, căpetenia de oaste (generalul) palestinian, iar împreună cu acesta a trimis și scrisa în Sidon epistolă, care mărturisea, că nu se cuvine a primi sinodul din Calcedon, - și toate acestea pentru aceea, ca prin orice mod n-ar fi să-l îndepărteze (scoată) pe Ilie din episcopie. Acest Olimpie, prezentându-se cu împărătească împuternicire și comunicînd (anunțînd) suspomenita epistolă, cu ajutorul multor combinații și uneltiri, a scos (îndepărtat) pe Ilie din episcopie și l-a exilat în Aila, iar pe fiul lui Marcian Ioan, căzînd de acord să primească în comuniune pe Sever și să anatemizeze sinodul din Calcedon, l-a făcut episcop al Ierusalimului în a treia zi a lunii septembrie, la începutul lui al unsprezecelea indiction. Sava cel sfințit și ceilalți părinți ai pustiului (pustiei), aflînd, că Ioan a căzut de acord la aceasta, s-au adunat la el și-l sfătuiău să nu-l primească pe Sever în comuniune, dar acum primejdia (pericolul) pentru sinodul din Calcedon; cu toate acestea ei toți vor fi susținătorii lui. În acest mod Ioan, temîndu-se de părinți, a încălcat promisiunea dată generalului. Dar împăratul Anastasie, aflînd, că Ioan a încălcat promisiunea, s-a aprins de mînie și după moartea lui Olimpie, a trimis pe generalul palestinian Anastasie Pamfil, ca el sau să-l convingă pe Ioan să-l primească în comunine pe Sever, iar pe sinodul din Calcedon să-l anatemizeze, sau să-l

îndepărteze (scoată) din episcopie. Venind în Ierusalim, Anastasie înhață (înșfacă) pe neașteptate pe arhiepiscop și-l închide în temniță sub strajă. Toți locuitorii sfântului oraș s-au bucurat de aceasta; pentru că Ioan a fost наветником și trădătorul arhiepiscopului Ilie. Un oarecare Zaharia, conducătorul Cezareii, tainic a pătruns în temniță (închisoare) și a dat lui Ioan următorul sfat: „dacă vrei să procedezi bine și nu vrei să fii lipsit de episcopie; atunci nimeni nu te va sfătui să-l primești pe Sever în comuniune. Dar tu arată (cu) chipul, că cazi de acord cu conducătorul și spune: „eu și acum nu aș fi împotriva să împlinesc propunerea voastră; dar ca unii să nu spună, că împotriva mea a fost folosită silire și violență, eu mă voi ascunde de aici și după două zile, duminica, cu plăcere (bucurie) voi face aceea, ce voi de la mine cereți”. Convins de aceste cuvinte ale lui generalul l-a întors bisericii (i-a întors bisericile). În acest mod, ascunzându-se noaptea, arhiepiscopul de pretutindeni a adunat monahi și i-a trimis în Sfântul oraș. Iar când cineva, a numărat mulțimea, a anunțat, că numărul monahilor s-a întins (a ajuns) pînă la zece mii și că biserica nu încapă atîta popor; atunci a fost hotărît ca în ziua Domnului să se adune toți în biserica sfântului Ștefan întâiul mucenic, care este destul de spațioasă (largă) pentru aceasta, ca să încapă o astfel de mulțime (de popor). Iar împreună cu aceasta doreau să se întâlnească și cu nepotul împăratului Ipatie, care a fost eliberat atunci din prizonierat (captivitate) și a venit în Ierusalim să se roage. Deci când toți monahii și cetățenii s-au adunat în pomenita preacinstita biserică, atunci au intrat acolo generalul Anastasie și consulul Zaharia. Când s-a prezentat apoi Ipatie și împreună cu mulțimea a intrat în biserica întâiului mucenic, atunci generalul aștepta, că voia împărătească va fi împlinită. Între timp arhiepiscopul urcă pe amvon, avînd lîngă sine pe Teodosie și Sava, cei mai bătrâni dintre monahi și egumeni (stareți), și tot poporul în prelungirea (continuarea) a multor ore strigă: „anatemizează ereticii și validează sinodul”. Și ei imediat anatemizează pe Nestorie și Eutihie, pe Sever și Soterih și pe oricare, care nu primește sinodul din Calcedon”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „noi am auzit părinteștile porunci (ordine); deci ce se cuvine să facem? Să primim pe cei hirotoniți de eretici”?

Sfântul sinod a spus: „da, stăpâne, noi am auzit și văzut, că se cuvine să-i primim”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „dar și foarte mulți din cei adunați la al șaselea Sfânt sinod au fost, desigur, hirotoniți de Serghie, Pir, Pavel și Petru, învățătorii ereziei монофелитской monofiziților; așa cum ei prin succesiune ocupau catedra de Constantinopol. Și după Petru, care a ocupat catedra de Constantinopol ultimul din ei, pînă la al șaselea sinod au trecut nu mai mult de cincisprezece ani. Și însuși arhieriei: Toma, Ioan și Constantin, care au fost (pe catedra Constantinopolului) în sus-arătatul interval de timp, au fost hirotoniți de sus-numiții eretici și însă aceasta nu li s-a socotit lor ca vină (greșeală). Cincizeci de ani a durat (ținut) acolo această erezie. Dar părinții de la al șaselea sinod au anatemizat (doar) pe aceștia patru, chiar dacă au fost singuri de ei hirotoniți”.

Sfântul sinod a spus: „aceasta este evident”.

Constantin, preasfințitul episcop Constantin, a spus: „prearespectabili frați! suficeint a fost demonstrat, că aceia din eretici, care se întorc, trebuie să fie primiți. Dar dacă orișicine cu intenție a mers la eretic și a primit de la el hirotonia, să nu fie primit”.

Prearespectabilii monahi au spus: „și referitor la aceasta este epistola sfântului Vasile și noi rugăm să fie citită”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să fie citită”.

Constantin, notarul și diaconul, a citit:

„Din epistola sfântului Vasile către Nicopoliți”.

„Eu nu recunosc ca episcop și nu aș fi numără (adăuga) la preoții lui Hristos pe acela, care, la zdruncinarea (subminarea) credinței, este ridicat în (ca) întâi stătător de mâini necuviincioase. Astfel este părerea mea, iar voi desigur gândiți la fel ca noi, dacă aveți parte cu noi. Dacă însă voi vă țineți de propria părere, atunci fiecare este stăpânul părerii sale. Noi suntem nevinovați de sângele acesta. Eu scriu aceasta nu pentru aceea, că nu aveam încredere în voi, dar pentru ca să mențin pe cei capabili să vie în nedumerire, când vor afla părerea mea, că unii, neadmiși (nepermiși) în comuniune, chiar și unii ca aceia, care nu au primit de la eretici punerea mâinilor, apoi, după venirea păcii, întâlnesc pentru sine dificultăți să fie numărați la preoțesca mulțime (puzderie)”.

Prearespectabilii monahi au spus: „iată părintele respinge hirotonia ereticilor, când spune: „eu nu aș fi numără (adăuga) la preoții lui Hristos pe acela, care, la zdruncinarea (subminarea) credinței, este ridicat în (ca) întâi stătător de mâini necuviincioase”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „și eu mă scârbesc de cei hirotoniți cu anume acest scop, adică la zdruncinarea credinței, mai ales însă dacă au fost și episcopi ortodocși, de la care se poate de primit hirotonia. Astfel este părerea părintească (părinților). Dacă însă cineva îndrăznește să primească hirotonia de la episcopii îndepărtați (excomunicați) după proclamarea hotărârii sinodale și părerea unanimă a bisericilor referitor la ortodoxie; atunci este supus detronării”.

Sfântul sinod a spus: „această părere este dreaptă”.

Prearespectabilii monahi au spus: „cum dar la sfârșitul epistolei este scris: „apoi, după venirea păcii, întâlnesc pentru sine dificultăți să fie numărați la preoțesca mulțime (puzderie)”? Iată și după venirea păcii nu sunt primiți cei hirotoniți” (adică de eretici).

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „Părintele nu a spus, că pe ei nu se cuvine ai primi, dar (el și-a exprimat gândul) ca să nu îndure strîmțorare aceia din ei, care ar fi vrut să se alăture clerului ortodox; pentru că într-adevăr (cu adevărat) aceasta se întâmplă nu fără de piedici și dificultăți. Deci dumnezeiescul părinte, în acel timp, când erau foarte mulți episcopi ortodocși, a interzis fiilor bisericești să primească hirotonia de la ariani; așa cum în aceste caz ei nu ar fi avut nici o justificare. Iar că aceasta este cu adevărat așa, se vede din aceea, că cei care au fost după el urmașii bisericii, care au știut cu desăvârșire gândul părintelui, primeau pe cei hirotoniți de eretici, dacă numai apoi ei s-au îndreptat (corectat), după cum noi am aflat aceasta din cele citite mai înainte; pentru că părinții pretutindeni între ei sunt de acord și nu este între ei nici o împotrivire, iar se împotrivesc lor unul care nu a înțeles înțeleptele lor scopuri”.

Prearespectabilii monahi au spus: „nedumerirea a fost rezolvată corect”.

Sfântul sinod a spus: „să citească renunțările (refuzurile, apostaziile) lor viitorii episcopi, ca întorși acum la biserica catolică”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să citească; așa cum întrebarea referitoare la două puncte, supuse hotărârii, este examinată temeinic, și anume referitor la cei care vin de la erezie la sfânta biserică catolică și referitor la cei hirotoniți de eretici”.

Ipatie, episcopul Niceei, a citit renunțarea (refuzul, apostazia) sa. După conținut ea a fost la fel, cu aceea ce a prezentat și Vasile, prearespectabilul episcop al Ancirului.

Lev, episcopul Rodosului, Nicolai, episcopul Ierapolului, Grigorie, episcopul Pisinuntului, Gheorghe, episcopul Atiohiei pisidiene, și Lev, episcopul Carpadului, au citit asemănătoare refuzuri.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „noi am aflat mărturisirea (acestor episcopi) din cele de ei citite. În următoare ședință ei vor fi primiți, dacă nu este nici o altă piedică”.

Sfântul sinod a spus: „să fie după porunca ta, atotsfinte părinte”.

Și cu aceasta Sfântul sinod s-a ridicat și a proclamat: „mulți ani împăraților”.

„Irinei și lui Constantin, marilor împărați și autocratori, mulți ani”.

„Ortodocșilor împărați mulți ani”.

„Doamne! întărește pe nimicitorii (zdrobitorii) apărutei inovații. Doamne! dăruiește-le viață evlavioasă”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „pacea lui Dumnezeu să fie cu voi cu toți”.

PRAXA A DOUA

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, adevăratului Dumnezeu al nostru, în împărăția (domnia) preaevlavioșilor și iubitorilor de Hrsitos stăpâni ai noștri, Constantin și de Dumnezeu încoronata mama lui Irina, în al optulea an al consulatului lor, cu șase zile înaintea calendulelor de octombrie, al unsprezecelea indiction, s-a adunat sfântul și ecumenicul sinod, creat cu mila lui Dumnezeu și cu evlavioasa (cucernica) poruncă a acelorași ocrotiților de Dumnezeu împărați în slăvita mitropolie a Niceii, ce e în regiunea Vifinului, și anume: Petru, prearespectabilul protopop a preasfințitei biserici a sfântului apostol Petru din Roma, și Petru, prearespectabilul preot, monah și egumen a vredniciei de cinste mănăstiri a sfântului Sava în Roma, - care ocupau locul lui Adrian, preafericitului și preasfințitului arhiepiscop a pristolului apostolic a Romei antice; Tarasie, preafericitul și preasfințitul arhiepiscop al celebrului (fimosului) Constantinopol, noii Rome, și alți episcopi cu ei, și de asemenea și Ioan și Toma, prearespectabilii preoți, monahi și locțiitori al catedrelor apostolice de răsărit.

S-au așezat înaintea preasfântului amvon al bisericii în preasfințita mare biserică numită Sofia (Софийскою). La sinod au fost prezenți de asemenea preaslăviții și preacelebrii demnitari, și anume: Netron preaslăvitul consul, patriciul și conducătorul ocrotitei de Dumnezeu împărăteștei suite, Ioan, împărătescul оцарий și logofătul militar. Când tot sfântul sinod s-a aranjat după ordinea, indicată în prima praxă, - împreună cu păziții de Dumnezeu arhimandriți, și egumeni (stareți) și toată mulțimea (puzderia) monahilor, și când a fost pusă sfânta și neatinsa (intacta) evanghelie Dumnezeiască, Nichifor, preaiubitul lui Dumnezeu diacon și хартофилакс (în trad. din gr. – servietă, poate secretar?) vredniciei de cinste patriarhii, a spus: „un om de la împărat stă în fața ușilor cinstitei biserici; el a adus cu sine pe episcopul Neocezareii”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să intre”.

Preaslăvitul împărătescul sol a intrat și a spus: „eu am fost trimis de către vitejii (bravii) stăpâni (suverani) pentru aceea, ca să-l aduc pe prearespectabilul episcop al Neocezareii la al vostru cucernic (evlavios) și sfânt sinod; și vi-l prezint”.

Sfântul sinod a spus: „Dumnezeu să păzească pe vrednicii de cinste împărați ai noștri”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus episcopului Neocezareii: „până acum nu ai avut ocazia să afli adevărul? sau te-ai comportat față de el cu dispreț, gândind, că încă nu l-au înțeles (priceput)? Și dacă el rămânea necunoscut pentru tine, atunci nu te rușina să afli cuvântul adevărului, cum nu te-a rușinat de cuvântul greșit (eronat)”.

Grigorie episcopul Neocezareii, a spus: „crede, stăpîne, că el mi-a fost necunoscut. Tare (cu tărie) doresc să aflu (adevărul), după cum îmi poruncește stăpânul (adică patriarhul) și sfântul sinod”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „spune: ce vrei să afli”?

Grigorie prearespectabilul episcop al Neocezareii, a spus: „așa cum toată această adunare vorbește și gândește la fel; atunci eu am înțeles și cu desăvârșire m-am convins, că anume adevărul se examinează și se propovăduiește; și pentru aceea cer și eu îngăduință la fostele mele necuvioșii și vreau să mă luminez (lămuresc) și să mă învăț împreună cu toți; așa cum rătăcirile și păcatele mele sunt nenumărate: și să înmoaie (calmeze) Domnul pe sfințitul sinod și pe atotsfântul stăpân”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „, poate, tu vrei să adumbrești gândul tău cu acoperământul (învelișul) vicleniei și, dând cuvintelor chipul adevărului, în suflet rămii nelegiuit (criminal)”.

Grigorie, prearespectabilul episcop al Neocezarei, a spus: „să nu fie! adevărul mărturisesc și nu voi minți și cuvântul nu-l-mi voi schimba”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „tu mai înainte (devreme) trebuia să-ți отверзти întorci urechile și să-l ascuți pe Pavel, care spune: „*țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră*” (2 Tes. 2:15), și de asemenea către Timotei (1 T. 6, 20) și către Tit (3, 9) scrie: *depărtează-te de vorbirile deșarte*”. – Ce poate fi mai scârbos și mai nou inventat (născocit) decât acea hulă, ca și cum creștinii sunt închinători la idoli”?

Grigorie, prearespectabilul episcop al Neocezarei, a spus: „aceasta a fost necuviincios; și noi recunoaștem, că aceasta a fost necuviincios. Dar așa procedau mulți; și noi așa procedam. Și pentru aceasta noi cerem îngăduință rătăcirilor noastre. Mărturisesc, stăpâne, în fața preacinstitei sfinției voastre, și în fața tuturor fraților sfântului sinod, că noi am greșit, am procedat ilegal și necuviincios; și cerem în (pentru) aceasta iertare”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „cuvântul meu: în următoarea ședință (întrunire) iarăși să examinăm faptele lui – împreună cu refuzul lui”.

Sfântul sinod a spus: „potrivit poruncii sfinției tale, viitorul episcop să se prezinte cu refuzul la următoarea ședință; și cu el ca fi procedat după judecată (apreciere)”.

Leontie, prearespectabilul secretar împărătesc, a spus: „atotsfințitul și convocatul de Dumnezeu sinod ține minte, că în adunarea anterioară (precedentă) a fost citită suprema scrisoare a de Dumnezeu ocrotiților împărați ai noștri, în care se pomenea (menționa) despre epistola sinodală, trimisă de către preasfințitul și preafericitul papă al Romei antice și despre epistola în două caiete a vrednicilor de cinste arhieriei de răsărit; aceste epistole acum sunt aduse; și noi le prezentăm la judecata (aprecierea) voastră”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citită epistola lui Adrian, preasfințitului și preafericitului papă al Romei antice”.

Și Nichifor, preaslăvitul secretar împărătesc, a citit.

„Traducerea epistolei latine a lui Adrian preasfințitului papă al Romei antice”.

„Episcopul Adrian, robul robilor lui Dumnezeu.

„Preaevlavioșilor suverani și străluciților (luminaților) împărați și purători de biruință, preaiubiților în Dumnezeu și Domnul nostru Iisus Hristos copii, preauguștilor lui Constantin și Irina”.

„Dumnezeu, care a strălucit, din întuneric, lumina (2 Cor 4:6), ne-a scos de sub puterea întunericului (Col. 1:13) prin întruparea Fiului Său, lumina adevărată, în Care a binevoit să sălășluiască toată plinirea dumnezeirii și printr-Însul toate să le reînnoiască, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, prin sângele crucii Sale (Col. 1:19, 20) – după marea bogăție a bunătații Sale, a fost perceput (sesizat) pe fața bisericii Sale, a binevoit a chema (invoca) acum prudenta și sortita (destinata) prealuminata împărăteasca milă (îndurare) pentru apărarea credinței, - ca prin voi să gonească (alunge) departe norii minciunii și să dăruiască biruința (victoria) adevărului. Cu cât noi am ascultat cu atenție venita la noi epistolă a blândeței (delicateței) voastre, cu atât la însuși auzirea ei duhul nostru triumfător se întraripa (încuraja); și atâtă plăcută bucurie a intrat în inima noastră, că orice cuvinte nu sunt suficiente pentru aceea, ca să exprimăm aceasta în (cu) limba omenească.

Cu mult mai multă bucurie noi am primit datorită (ca urmare) ordinelor voastre, decât de la mâhnirea ce a fost la noi de la erezia schizmaticilor, care înainte de aceea ne supăra (întrista). – Așa cum în aceste vrednice de cinste ordine nu se ascunde și despre aceea, ce a fost mai înainte în orașul vostru împărătesc referitor vrednicilor de cinste icoane, cum le distrugteau și necinsteau și le supuneau insultei cei ce au împărățit (domnit) înainte de voi. (O dacă aceasta nu li s-ar fi socoti lor ca vină! Mai bine le-ar fi fost dacă nu și-ar fi întins mâinile lor asupra bisericii!), așa cum tot poporul, care se afla în regiunile de răsărit, a fost în rătăcire și ce comporta cu icoanele, așa cum dorea, până când Dumnezeu nu a înălțat în conducători pe voi, cei ce căutați slava Lui în adevăr și doriți să păstrați predaniile (tradițiile) sfinților apostoli și învățătura tuturor sfinților; - atunci noi, găsind, că în domnia voastră se acordă (se înmulțește, adaogă) o vrednică de laudă grijă pentru vrednicile de cinste icoane, și respingând nebunia ereticilor sau conducătorilor, care, rupînd sulițele, își întindeau mâinile asupra bisericii, pe deplin credem, că a voastră, de Dumnezeu slăvită în biruințe, putere împărătească este străină de cruzimea (furia) lor. Pentru aceasta, implorînd mila (milostivirea) atotputernicului Dumnezeu, noi Îi înălțăm nelimitate (nenumărate) mulțumiri pentru voi; iar voi stați neclintit la aceea, ce excelența voastră a sfințit și a început să săvârșească. Dacă voi veți rămîne tari în acea credință ortodoxă, pe care ați primit-o, și dacă cu ajutorul vostru vor fi înălțate la chipul de la început sfintele și vrednicile de cinste icoane, atunci voi veți fi asemenea vrednicului de pomenire suveranului și împăratului Constantin și fericita Elena, care au anunțat (declarat) credința ortodoxă publică (comună, națională) și au înălțat sfânta catolica (catoliceasca) și apostolica mama voastră duhovnicească, biserica Romei, și împreună cu alți împărați ortodocși au cinstit-o, ca capul tuturor bisericilor. Atunci voi veți purta ocrotitul de Dumnezeu și atotmilostivul nume a noului Constantin și noii Elene, prin care de la început sfânta catolica și soborniceasca biserică a primit putere și asemenea căroră preastrălucita (prealuminata) și pe tot globul pămîntesc prearenumita prin biruințe slava voastră împărătească va fi proslăvită de poapoare, mai ales: dacă urmînd tradițiilor credinței ortodoxe, voi cu dragoste veți primi hotărârile bisericii fericitului Petru, cneazul apostolilor, și așa cum cu râvnă făceau înaintașii voștri, sfinții împărați, așa și voi, vrednic de laudă (cu vrednică laudă) cinstind-o, iubiți pe conducătorul (vicarul, guvernatorul) ei din toată inima (din adîncul inimii), iar și mai bine, dacă puterea voastră de bine dăruitoare va urma ortodoxei, în duhul sfintei noastre biserici romane – credinței ei. Și însuși cneazul apostolilor, căruia de Domnul Dumnezeu i-a fost dată puterea de a lua și rezolva (dezlega) păcatele pe cer și pe pămînt, de numeroase ori v-a protejat și toate națiunile (popoarele) barbare le-a răsturnat sub picioarele voastre și totdeauna v-a arătat învingători. Ca sfântă însemnătate (importantă) a lui se determină (hotărăște) capacitatea lui și aceea, cît de mare respect (cinste) trebuie să fie dat de către toți credincioșii din lume supremului lui pistol; căci Domnul pe acest cneaz la prezentat tuturor, ca pe păzitorul cheilor împărăției cerurilor, - și Singur îi acordă cinstea acelui privilegiu, că-i înmână cheile împărăției cerurilor. Deci preamărit cu o astfel de de preaslăvită cinste el s-a învrednicit să mărturisească acea credință, pe care se bazazează (întemeiază) biserica lui Hristos. După fericita mărturisire a urmat fericirea darurilor; cu propovăduirea despre aceasta este proslăvită sfânta soborniceasca biserică, și de la ea și toate celelate biserici a lui Dumnezeu au primit dreptul credinței, pentru că însuși cneazul apostolilor, fericitul Petru, primul președinte (conducător) pe catedra apostolică, urmașilor lui, care neîncetat au stat pe preasfântul lui pistol, a lăsat întâietatea apostoliei

sale și grijei pastorale: și cum lui i-a fost dată de către Mântuitorul nostru Domnul Dumnezeu puterea întâietății, așa și el singur (însuși) a acordat-o (oferit-o) și predat-o după dumnezeiască poruncă urmașilor săi primilor (întâilor) preoți, în conformitate cu tradiția celor pe care noi le cinstim ca sfințite imagini (icoane) ale lui Hristos, și icoanele preasfintei Lui Mame, apostolilor și tuturor sfinților. Din acel moment, cum biserica lui Hristos Dumnezeu nostru a început să se bucure (mulțumească) de pace și liniște, și până la momentul de față (în prezent) bisericile au fost împodobite cu sfinte icoane, cum despre aceasta mărturisește (dă mărturie) fericitul și preasfințitul papă Silvestru. Povestind în prefața lui (cuvântul înainte) despre acel timp, când la credința creștină s-a întors evlaviosul împărat Constantin, el spune următoarele: după trecerea zilei și venirea liniștii de noapte, în timpul visului se arată împăratului sfinții apostoli Petru și Pavel și spun: așa cum tu ai pus sfârșit (capăt) nelegiuirilor tale și ți-a stat scârbă să verși sângele nevinovaților; atunci Domnul Iisus Hristos ne-a trimis ca să-ți dăm îndrumare (învățătură) referitor la dobândirea mântuirii. Deci ascultă învățăturile noastre și fă tot, ce noi îți vom porunci. Silvestru, episcopul orașului Roma, ocolind urmărirea (gonirea) tale, se află pe muntele Socrat și acolo, în crăpături de piatră, caută adăpost (refugiu) tainic. Cheamă-l la tine, și el singur îți va arăta bazinul de apă. Când el te va (s)cufunda în el de trei ori, atunci puterea leproasă te va părăsi. După aceasta tu din partea ta să dai (răsplătești) Mântuitorului tău următoarea răsplată: fie după porunca ta să fie reconstruite (restabilite) bisericile în toată lumea romană; singur dar curățește-te, respingând (tăgăduind) superstițioasa slujire idolilor, și să dai închinare și cinstire unuia Dumnezeu, Care unul este adevăratul Dumnezeu; și mergi după voia Lui. Deci, sculându-se din vis, el îndată cheamă pe cei ai palatului, le povestește despre vis și-i trimite la muntele Soract, unde sfântul Silvestru, din pricina gonirii, se ascundea cu clericii lui, pe câmpul unui creștin, și se ocupa cu cititul și rugăciunile. Când el a văzut, că e găsit de ostași; atunci s-a gândit, că este chemat la cununa muceniciei, și, adresându-se întregului cler care se afla cu el, a spus: acesta este timp bine-plăcut (favorabil, prielnic), aceasta este ziua mântuirii. Deci el a plecat și a venit la împărat; și când a fost înștiințat (raportat) despre aceasta, a intrat la el cu trei preoți și trei diaconi. Intrând, a spus: împărate! pacea și biruințele îți sunt trimise din cer (de către cer). – Împăratul l-a primit cu bucurie și i-a înfățișat toate, ce s-au întâmplat cu el, ce a fost spus și deschis lui. La terminarea (sfârșitul) povestirii sale, el a început a întreba: ce fel de dumnezei sunt aceștia Petru și Pavel, care l-au vizitat pentru vindecarea lui și care i-au deschis adăpostul lui Silvestru. Silvestru răspundea: ei nu sunt dumnezei, dar aleși robi și apostoli a lui Hristos, trimiși să povățuiască oamenii, ca ei crezând să moștenească mântuirea. Și când papa vorbea în așa mod împăratului, atunci prima întrebare a împăratului a fost: nu este oare o oarecare imagine a acestor apostoli, ca după pictură el să poată să cunoască, că acestea anume sunt acele fețe, pe care le-a văzut în descoperire (revelație), (Atunci sfântul Silvestru a trimis diaconul și a poruncit să-i aducă icoana apostolilor. Uitându-se la ea, împăratul începe să vorbească tare, că aceștia sunt anume aceia, pe care i-a văzut, și că nu se cuvine a amâna aceea, ce de Duhul Sfânt este deschis (descoperit) referitor la bazinul de apă, care, după cum și-a amintit, ei îi propuneau pentru vindecarea lui. Iată, imaginile sfinților, după cum este spus mai sus, de pe timpul celor mai timpurii începuturi ale credinței noastre au fost la toți creștinii; așa cum și grosolanii păgâni, examinând istoria picturală a dumnezeieștii scrieri, se întorceau de la cinstirea idolilor și statuilor demonice la adevărata lumină a creștinismului și la cinstirea dragostei lui Dumnezeu. Și renumitul părinte și propovăduitor, fericitul Grigorie,

episcopul acestui apostolicesc pristol, spune, că icoanele sunt necesare pentru aceea, ca aceia, care nu știu scriptura, pe pereți să poată să citească aceea, ce nu pot să citească în cărți. Pentru aceasta anume vrednicii de laudă părinți și au decis să împodobească bisericile cu icoane și imagini pitorești (expresive) sfintele evenimente și fapte ale sfinților: și toți ortodocșii și preaevlavioșii împărați, toți preoții și evlavioșii slujitori ai lui Dumnezeu, și de asemenea toată lumea creștină, cu puterea primitei de către ei din primurile timpuri a tradiției de la sfinții părinți, păstrau icoanele și imaginile pitorești pentru evlavioasa (cucernica) dispoziție (așezare) și zdrobire a inimii și ortodox le cinsteau chiar până la timpurile străbunicului excelenței (luminăției) voastre. – Dar străbunicul vostru, după наушению șoptirea unor necuvioși, a dat jos aceste sfințite icoane și de atunci (din acel timp) a apărut o mare rătăcire în hotarele însăși Greciei și s-a revărsat o mare seducție (ispită) în toată lumea. Dar vai aceluia, prin care smintelile în toată lumea au intrat (Mat. 8:7?), după cum mărturisește însuși adevărul. Pentru aceasta preafericții întâii preoți (protopopii) romani acestui timp, stăpânul (episcopul) Grigore, și de asemenea și (alt) Grigore, cuprinși de mare mâhnire, implorau pe străbunicul vostru (dumneavoastră) de o preablândă evlavie și-l implorau cu puterea lui apostolică, ca el să se lase de la această nebunie și inovație și să restabilească icoanele la fostele locuri. Dar el în nici un fel (mod) nu se apleca (înclina, lăsa convins) la mântuitoarele lor rugăciuni (rugăminti). Apoi, stăpânii (episcopii) Zaharia, Ștefan, Pavel și iarăși Ștefan, înaintășii noștri, sfinții protopopi (întâii preoți), foarte des se adresau cu rugămintea de restabilire a acelorași sfinte icoane la bunicul și tatăl prealuminăției (prealuminății) blândeții voastre, și de asemenea și nimicinia noastră de tot (foarte) smerit, dar permanent a rugat despre aceasta puterea voastră împărătească. Și acum mai stăruitor vă rugăm, așa cum noi, în puterea tradiției sfinților părinți și înaintășilor noștri, vrednicilor de slavă protopopilor (întâilor preoți), pictoral înfățișăm (reprezentăm) în biserici evenimentele sfințitei istorii, pentru evlavioasa dispoziție și pentru învățătura celor neexperimentați (lipsiți de experiență, novicelor), și punem în casa lui Dumnezeu sfințitul chip al Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în forma Lui întrupată și omenească, și de asemenea a preasfintei Lui Maici și sfinților apostoli, prooroci, mucenici și mărturisitori; așa și mult milostiva voastră putere împărătească să ajute la aceea, ca credința ortodoxă la fel să prospere și în țările grecești, ca, potrivit scripturii, să fie o turmă și un staul de oi (Ioan. 10:10?); pentru că sfințitele icoane rămân pretutindeni, unde doar sunt creștini, și toți credincioșii le dau cinste. De la chipul (imaginea) vizibil mintea noastră, în zborul său duhovnicesc, se înalță la nevăzuta (invizibila) măreție a dumnezeirii, când Îl contemplează pe Domnul în trup, pe care Fiul lui Dumnezeu a binevoit să-l primească pentru mântuirea noastră. Acestui Mântuitor (Ispășitor) al nostru, care stă în ceruri, noi ne închinăm și-I dăm slavă cu duhul, așa cum este scris: Dumnezeu Duh este (Ioan 4:24). Pentru aceasta dumnezeirea pe Care noi o cinstim este spirituală (duhovnicească). Noi adorăm nu însuși icoanele după cum trîmbețază (răspândesc zvonuri) unii; să nu fie aceasta! Nu; dragostea noastră și năzuința (tendința) noastră – dragostea și năzuința către (spre) Dumnezeu și sfinții Lui. Păstrând curățenia credinței noastre, noi și icoanele, asemenea cum, și cărțile dumnezeieștii scripturi, le folosim pentru amintirea despre Acela, pe Care noi Îl cinstim. Creatorul nostru, Domnul și Dumnezeu, a creat omul din pământ (персти) după chipul și asemănarea Sa și l-a elucidat cu darul străvederii (vederii cu duhul), l-a înzestrat cu voie liberă. Și deja cel mai întâi (primar) om, cu dumnezeiască inspirație și în același timp cu a lui voie liberă, a dat nume

deosebite (speciale) tuturor animalelor, și tuturor păsărilor cerești (cerului), și tuturor animalelor (fiarelor) pământești, și aceste nume au rămas cu ele pentru totdeauna. Asemenea (așijderea) și Abel, înflăcărat de Duhul dumnezeiesc, după propria binevoință a inimii, a adus Domnului daruri de la cei întâi născuți ai turmei sale. Despre el noi citim, că Dumnezeu a privit (luat aminte, s-a îngrijit) asupra lui Abel și darurile lui. Apoi și Noe, după terminarea potopului, prin suprema inspirație, singur după a lui bunăvoință și după sentimentul propriei ingeniozități a creat altarul Domnului și pe acest altar a adus Domnului jertfa arderii de tot de la toate animalele și păsările curate. Într-un chip asemănător și Avraam, după cum este scris, cu propria binevoință (bunăvoință), a creat altarul în cinstea și slava Dumnezeului ce i S-a arătat. La fel a procedat și Iacov, când, fugind de Isav fratele lui, în vis a văzut îngerii lui Dumnezeu, care se urcau la cer și coborau din cer pe scară, și din vârful scării pe Domnul Care i-a vorbit; suclându-se din somn, el imediat, după propria bunăvoință, a luat piatra, care a fost la el sub cap, *a pus-o stâlp* (monument), și *a turnat pe vârful ei untdelemn*, și a pus locului acelaia numele Betel, spunând: *aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului* (Fac. 28: 17 și 18). Și atotputernicul Dumnezeu nu S-a mâniat pe el pentru aceea, că el, după dorința și judecata lui, a înălțat această piatră, ca monument. Puțin mai departe în istoria Facerii se povestește, că Dumnezeu i-a spus: Eu sunt Dumnezeul Betelului, unde tu ai turnat untdelemn pe piatră și Mi-ai dat făgăduință. Iată, luminaților (străluciților) stăpâni (suverani), distinși (înalți) conducători! tot, ce doar se face din înțelegerea (priceperea) omenească întru slava lui Dumnezeu, nu trebuie să fie interzis; toate acestea cu desăvârșire sunt plăcute Creatorului (Ziditorului) nostru Domnului. Același Iacov a sărutat vârful toiagului fiului său Iosif și a făcut aceasta cu credință, după cum mărturisește despre aceasta fericitul Pavel în epistola către Evrei (11, 21); o astfel de cinste a acordat el nu toiagului, dar celui ce-l ținea. Așa și noi cu dragostea și devotamentul (atașamentul) către Domnul și sfinții Lui, reprezentând (înfățișând) vrednicele de cinste a lor chipuri pe icoane, dăm cinste nu scândurilor și vopsirilor (culorilor, vopselelor, boielilor), dar acelora, în cinstea cărora ele sunt făcute. Citim de asemenea, că lui Moise i-a fost poruncit de către Domnul Dumnezeu nostru: *Și să faci chivotul din aur curat, lung de doi coți și jumătate: larg de un cot și jumătate și înalt tot de un cot și jumătate și doi heruvimi de aur, iar fețele lor erau îndreptate una către alta* (Ieș. 21:10, 19 și 20?, Ieș. Cap. 37). Și puțin mai departe: Apoi să pui (capac) deasupra la chivot, iar în chivot să pui legea ce îți voi da, acolo, Mă voi descoperi ție și îți voi grăi de toate (Ieș. 25:21 și 22), adică din capac, între cei doi heruvimi de deasupra chivotului legii. A fost poruncit de asemenea, ca heruvimii pe perdea și pe învelișul скинии să fie din materie țesută (textilă) de diferite culori. Preblânzilor stăpâni (suverani) și măreți conducători! se cuvine a atrage atenția la aceea, că atotputernicul Domn al nostru, pentru mântuirea poporului Său, a binevoit a vorbi către El prin intermediul acestor heruvimi făcuți de mână. – Pentru aceasta fără îndoială (nu este îndoială, nedumerire), că tot, ce doar este așezat (instalat) în bisericile lui Dumnezeu întru slava și cinstea Lui, aceasta tot sfânt și trebuie să fie cinstit (apreciat). Se cuvine de asemenea, pentru convingerea necredincioșilor și corectarea înșelaților, să adăugăm și aceea, că Dumnezeu a poruncit robului Său Moise, spunând: (în cartea Numeri așa se spune referitor la molipsirea (contaminarea, infecția) ce a lovit evreii) fă-ți un șarpe, și-l pune pe un stâlp: și de va mușca șarpele pe vreun om, tot cel mușcat care se va uita la el va trăi. Și a făcut Moise un șarpe de aramă și l-a pus pe un stâlp; și când un șarpe mușca vreun om, acesta privea

la șarpele cel de aramă și trăia (Num. 21, 8 și 9). O cum vorbesc aiurea (spun nerozii) înverșunații împotriva credinței creștine, când afirmă, că nu se cuvine a da cinste și respect (venerație) icoanelor, pe care este reprezentant chipul Mântuitorului și a Mamei Lui (Sale) sau chipurile sfinților, pe bărbăția (vitejia) cărora se menține lumea și neamul omenesc primește mântuire. Noi credem, că poporul israelit, în timpul privirii la șarpele de aramă, se eliberează de nenorocirea (necazul) ce li s-a petrecut (i-a ajuns, s-a întâmplat). Oare, privind la chipul lui Hristos Domnul nostru și la sfinți, și cinstindu-i, noi ne vom îndoii de mântuire? Nu vom acorda compătimire (compasiune) unei astfel de nebune nechibzuieli. Vom urma tradiției (predaniei) adevărate și sub nici un pretext (motiv) nu ne vom abate de la învățătura ei. Citim de asemenea, că și Solomon Împăratul în biserica zidită de el a făcut heruvimii întru slava lui Dumnezeu, și de asemenea a pictat (colorat) biserica cu diferite culori. Pentru aceasta noi și toți ortodocșii, pentru proslăvirea credinței noastre și pentru înfrumusețarea casei lui Dumnezeu, ne folosim de diversitatea (multitudinea) culorilor și-o împodobim cu imagini pictorale (pitorești). Proorocul Isaia, proorocind, a spus: *în ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului și un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul. Acesta va fi un semn și o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului: când vor striga către Domnul în strâmtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor și un răzbunător care-i va mântui* (Is. 19:19 și 20). Și slăvitul între prooroci David proslăvește, spunând: *laudă și frumusețe este înaintea Lui* (Ps. 95, 6). Și-n alt loc: *Doamne, iubit-am bunăcuviința casei Tale și locul locașului slavei Tale* (Ps. 25:8). Vestind venirea (apariția) Mântuitorului (Ispășitorului) nostru și întruparea Fiului lui Dumnezeu, el într-un mod convingător poruncește să se închine feței Lui, în amintirea întrupării și proniei Lui, spunând: *fața Ta, Doamne, voi căuta* (Ps. 26:8), și mai departe: *feței Tale se vor ruga mai-marii poporului* (Ps. 44:14) și iarăși: *s-a însemnat peste noi lumina feței Tale, Doamne* (Ps. 4:6). Pentru aceasta și fericitul Augustin, celebrul (renumitul) părinte și minunatul învățător, în învățăturile sale spune: „ce este aceasta chipul lui Dumnezeu, cum nu fața lui Dumnezeu, cu care este însemnat (marcat) poporul lui Dumnezeu”? Și sfântul Grigorie, episcopul Niceii, în cuvântul, scris despre Avraam, printre altele spune așa: „adesea am văzut eu imagini pictorale a acestei suferințe, și niciodată nu treceam fără lacrimi pe lângă această priveliște, așa de viu arta această istorie o prezintă privirii (văzului)”. Locul din tâlcuirea lui la „Cantarea Cântărilor”, unde el în scris învață: „în arta pictorală o oarecare substanță cu diferite (variate) culori îndeplinește (împlinește) asemănarea viului, dar cine privește (se uită) la o imagine, artificial pictată cu culori, acela nu se oprește la evaluarea compozițiilor (componentelor) colorate puse pe imagine, atrage atenția doar la aceea, ce pictorul a prezentat cu culorile”. În scrisoarea sfântului Vasile, trimisă către Iulian apostatul, se spune: „mărturisesc credința noastră creștină neîntinată așa, cum noi am moștenit-o de la Dumnezeu, și cred în Unul Dumnezeu atotțiitorul, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt; în aceste trei Fețe mă închin și dau cinste Unuia Dumnezeu; mărturisesc de asemenea și pronia întrupării Fiului lui Dumnezeu; pe sfânta Maria, care L-a născut după trup, o mărturisesc Născătoare de Dumnezeu. Accept și pe sfinții apostoli, prooroci și mucenici, care înalță rugăciuni spre Dumnezeu (și cred), că după cererea (intervenția) lor iubitorul de oameni Dumnezeu își revarsă mila Sa asupra mea și dăruiește lăsarea păcatelor. Pentru aceasta cinstesc și imaginile lor pe icoane și deschis mă închin lor; pentru că aceasta este predat de sfinții apostoli și nu trebuie să fie interzis. Pentru aceasta în toate bisericile lor noi reprezentăm (descriem) istoria lor”. Din

a lui-și discuții (dezbateri, discursuri) la ziua sfinților patruzeci de mucenici: „aflați în luptele vitejiei (gloriei) adesea reprezentau și istoriografii și pictorii, unii împodobindu-le (înfrumusețându-le) cu cuvântul, iar alții desenând (schițând) pe imagini; iar cu aceasta aceia și alții pe mulți i-au provocat la bărbăție. Ce cuvântul narativ transmite prin auz, aceea pictura arată tăcut prin imitare (imitație)”. Din discursurile sfântului Ioan, arhiepiscopul Constantinopolului, Gură de Aur, la pilda despre sămânță: „dacă tu ai fi înjurat (insultat) asupra hainei împărătești, atunci anume cu aceea nu ai fi făcut tu jignire (ofensă) aceluia, care o îmbracă? Oare tu nu știi, că dacă cineva necinstește imaginea împărătească, anume cu aceea pricinuieste jignire însuși împăratului, însuși prototipului și dregătoriei (demintății, rangului) lui? Oare tu nu știi, că acela care vorbește de rău (clevetește, bârfește) imaginea, compusă din lemn și vopsele, acela este judecat nu pentru aceea, că obraznic s-a comportat (raportat) cu obiectul neînsuflețit, dar pentru aceea, că el s-a ridicat (răsculat) împotriva Împăratului? El a pricinuit o dublă jignire Împăratului”. Și iarăși din discursurile aceluiași părinte la a cincea zi după Paști: „Totul este creat pentru slava lui Dumnezeu și folosul nostru: norii pentru aceea, ca să producă ploaie; pământul pentru aceea, ca să aducă roade; marea slujește corăbierilor (navigatorilor) și nu simte invidie. Tot slujește omului sau, mai bine zis, chipului lui Dumnezeu. Când aduc în orașe portretele și imaginile împărătești și spre întâlnirea lor ies judecătorii și poporul simplu și le dau lor cinste; atunci ei dau cinste nu scândurii sau imaginii, acoperită cu ceară, dar Împăratului. Ași și creația dă cinste nu chipului omenesc, dar cinstește însuși cerescul chip”. Vom arăta (indica) de asemenea și la cuvintele sfântului Chiril din tâlcuirile lui la evanghelia lui Matei: „credința reprezintă Cuvântul, care este chipul lui Dumnezeu, și de asemenea și aceea, cum este adusă de El jertfa mântuitoare lui Dumnezeu pentru viața noastră, cum El S-a îmbrăcat (înfășurat), asemenea nouă, cu trup și S-a făcut om”. Tot el puțin mai departe: „necesitatea chipurilor ne demonstrează nouă pildele, care prin intermediul expresiilor metaforice, de exemplu, „ochii” sau „pipăitul”, transmit esența aceluia, ce de către ei se subînțelege (înțelege) și ce nu se vede se contemplează (meditează) cu gândul”. Din cuvântul sfântului Atanasie, episcopul Alexandriei, „despre întruparea Domnului” (despre întruparea lui Dumnezeu-Cuvântul), care începe cu cuvintele: „În cuvântul precedent (anterior), din multe am luat nu multe (puține), dar în măsură suficientă, noi am gândit (cugetat)”... În acest cuvânt el vorbește mai departe: „întrucât chipul pictat pe lemn s-a făcut nevăzut de necurăția exterioară, atunci a fost necesar iarăși să vină Acela, a Cui este acest chip, ca pe aceeași substanță să se poată de reînnoit (restaurat) imaginea; căci pentru chipul reprezentat și însuși substanța (materialul), pe care este pictat, nu se aruncă, dar se restaurează chipul de pe ea”, ș.a. De asemenea (tot așa) din capitolul al noulea din cartea a treia a fericitului Ambrozie către Împăratul Grațian: „când noi cinstim dumnezeirea și trupul, oare nu-L împărțim (divizăm) pe Hristos? sau când în El cinstim și chipul lui Dumnezeu și crucea, atunci oare nu-L divizăm? Să nu fie”. Din sfântul Epifanie, episcopul Constanției Ciprului: „oare atunci când Împăratul are portret, atunci sunt deja doi Împărați? Sigur nu! Împăratul este unul și prin existența portretului”. Din cuvântul sfântului Ștefan, episcopul Bostrului, despre icoanele sfinților: „iar referitor la icoanele sfinților mărturisim, că ele, ca și orice lucru în numele lui Dumnezeu, - este lucru bun și sfânt, pentru că alt lucru este icoana și alt lucru este idolul sau statuia. Când Dumnezeu l-a alcătuit (format) pe Adam, adică l-a creat, atunci a spus: *să facem om după chipul și după asemănarea Noastră* (Fac. 1:26). Și a făcut El omul după chipul lui Dumnezeu. Și deci cum (ce)? Așa cum omul este chipul lui

Dumnezeu; atunci el este idol? el este obiectul idolatriei și necuviinței? Să nu fie. Dacă Adam ar fi fost chipul demonilor, atunci el ar fi fost asuprit (năpăstuit); dar așa cum el este chipul lui Dumnezeu, atunci este vrednic de acceptare (primire) și respect (admirație). Orice imagine, făcută în numele Domnului, sau îngerilor, sau proorocilor, sau apostolilor, sau mucenicilor, sau dreptilor – este sfântă; pentru că închinarea nu se dă lemnului, dar aceuia, care este privit (contemplat) pe lemn și ce se amintește. Noi toți cinștim șefii (comandanții) și cu dragoste îi acceptăm, chiar dacă eu sunt păcătoși. Pentru ce dar nu trebuie noi să cinștim pe sfinții robi ai lui Dumnezeu?

-----Alt traducator-----

Pentru ce sa nu facem icoane în amintirea lor, astfel încât să nu cada prada uitării? Dar tu spui că Dumnezeu Însuși a oprit închinarea la “chip cioplit” (lucrul făcut de mana). Spune-mi dar, iudeule, ce lucru este pe pământ nefăcut de mâna – inca de la facerea lumii? Ce? Nu cumva civotul lui Dumnezeu făcut din lemnul lui Sefim? Oare nu cu mainile este făcut? Și jertfelnicul, și curatitorul, și stamna, unde se tinea mana, masa, svesnicul, cortul dinlauntru și dinafara, oare acestea toate nu sunt facute de mana omeneasca, cand pe toate le-a făcut Solomon? –De ce dar lucrul făcut de mana omeneasca se numeste Sfanta Sfintelor? Ce asadar? Heruvimii și Cei cu cate sase aripi care sunt pusi in jurul Jertfelnicului nu au acestea chipuri ale ingerilor? Dar in acelasi timp nu sunt oare facute de mana omeneasca? Pentru ce dar acestea nu sunt aruncate deoparte? Intrucat acestea sunt facute dupa porunca lui Dumnezeu, inseamna ca sunt și sfinte. Chipurile paganesti inasa, fiind inchipuiri ale demonilor, au fost judecate de Dumnezeu și aruncate afara. Noi, dar, pentru pomenirea Sfintilor, le facem icoane; facem icoane lui Avraam, Moise, Ilie, Isaia, Zaharia și altor prooroci, apostolilor și sfintilor mucenici care pentru Hristos s-au jertfit și au murit, astfel incat oricine, vazandu-i in icoane, sa-si aminteasca de ei și sa preaslaveasca pe Dumnezeu, care i-a proslavit pe ei. Lor trebuie sa le dam cinste și închinare. Sa-i cinștim cautand la cele ce li se cuvin. Ca ravnind lor, tot omul sa se sileasca intru savarsirea faptelor lor. De aceea, in ce altceva consta închinarea daca nu intru a ne închina, precum și noi pacatosii ne plecăm unul altuia din draoste și pretuire reciproca?

Asa și chipului lui Dumnezeu ne închinăm și îl preaslăvim stand cu frica înaintea lui, pentruca este asemanaea Lui, însuși Domnul sta zugrăvit pe el. Deaceea oamenii binecinstitori și binefăptuitori, pomenitori ai sfintilor, nu împiedica savarsirea binelui fata de ceilalti și nu rad de cei care cinștesc pe sfintii lui Dumnezeu și îi pomenesc pe ei, iar pentru aceasta ei primesc multa plata.

Cat priveste pe necinstitori, ei vor trebui sa dea raspuns pentru cugetele lor netrebnice, intrucat au rastalmacit adevarul și s-au indepartat de Dumnezeu. Icoanele se zugrăvesc intru pomenirea sfintilor, carora le dam cinste și închinaciune ca unor robi ai lui Dumnezeu, osardnici rugatori și mijlocitori pentru noi înaintea Lui, iar pomenirea binefacerilor și a multumi Domnului pentru ele, este socoteala dreptatii.

Din cuvintele fericitului Ieronim presviter ierusalimitean: „cum a binevoit Dumnezeu sa dea evreilor tablele pe care Moise le facuse din piatra și doi heruvimi de aur, in timp ce

celelalte popoare se inchinau chipurilor cioplite; asa si noua crestinilor El ne-a dat crucea si reprezentarile faptelor sfinte, pentru inchinaciune si zidire.”

Asadar, preasfintiti parinti si fii de pace iubitori, am urmarit pe scurt aceste mărturii mai sus pomenite ale sfinților părinți. Dar si istoria de Dumnezeu insuflatai Scripturi a Legii celei Vechi si Noi, deasemenea sta marturie faptului ca trebuie sa urmam randuiala cinstirii de Dumnezeu; pentru că toate acestea s-au asezat in biserici, dupa porunca dumnezeiasca, spre slava lui Dumnezeu și spre amintirea vrednicilor de pomenire fapte, conform tradiției sfinților părinți. Cat priveste sfintele icoane si reprezentarile iconografice ale unor momente sacre, noi cu toata smerenia si cu inima curata ne-am straduit sa explicam De Dumnezeu intaritei Domniei Voastre in aceasta epistola.

Ne-am silit sa aducem la cunostinta Preabinecuvantatei Voastre Stapanii, in chip grabnic, marturii din Parinti vrednici de cinstire, care au randuit sfintele icoane. Cu profunda dragoste implor pe Blandetea Voastra, ca si cand as sta inaintea voastra ingenuncheat cazand la picioarele voastre va indemn si va rog cu osardie: porunciti sa fie readuse icoanele in imparatescul si de Dumnezeu pazitul vostru oras si in alte parti ale Greciei, sa fie restabilite si intarite in chipul de mai inainte. Pastrati predania preasfintei si preasfintitei noastre Biserici si respingeti viclesugul necinstitorilor eretici, astfel incat Biserica noastra Sfanta Catoliceasca si Apostoleasca Romana sa va primeasca in bratele sale. Daca insa pentru nebunia si necredinta ereticilor, nu este cu putinta restabilirea sfintelor si vrednicilor de cinstire icoane, nici intarirea imporantei lor deodinioara fara hotarare soborniceasca, si daca Preasfanta si Imparateasca voastra Stapanire doreste sa invite pe preotii nostri, asa cum se spune in subordinea voastra imparateasca, atunci intai sa fie blestemat in prezenta solilor nostri acel sobor mincinos care fara incuviintarea prestolului apostolic, in mod nelegiuit, necinstit si necugetat, impotriva predaniilor sfinților si vrednicilor cinstire Parinti, s-a adunat pentru problema sfintelor icoane; apoi, conform vechiului obicei, Binecinstitoarea si preablanda Domnia voastra, impreuna cu Prea-augusta imparateasa, mama luminatiei voastre si cu patriarhul aceluia oras domnesc de asemenea cu tot senatul care a depus juramant sfant, binevoieste sa ne trimita instiintare cu juramant, precum ca nu aveti partasie cu niciuna dintre parti ci dimpotrivă, tratați toate părțile în mod egal, că nu veți permite in nici un caz ca trimisilor nostri sa le si se intample vreo nenorocire, ci sa-i primiti cu cinste si vrednic onor. - Si daca amandoi vor fi de acord (cu Soborul/ Sinodul) atunci e bine; iar daca vor fi cu totul impotriva, atunci sa va ingrijiti sa-i trimiteti inapoi cu omenie deplina, pentruca niciodata cei trimisi catre voi, vestiti fiind prin ravna lor pentru credinta si sfintele icoane, binecinstitori soti si robi ai lui Dumnezeu, nu au fost trimisi la siliri (in exil) si (acolo) sa-și fi încheiat viața din lumea aceasta pentru mărturisirea lor bună.

In continuare rugam Binecinstitoarea si de Dumnezeu incununata Stapania Voastra pentru urmatoarele: daca va straduiti sa tineti dreapta credinta ortodoxa a sfintei Biserici catolicesti a Romei; atunci binevoiti sa intoarceti deplin mostenirea Sf. Petru, intaiul intre apostoli si ocrotitorul vostru, cedata noua de catre imparatii drept-slavitatori sau de catre alti credinciosi crestini, pentru impodobirea aceleiasi Biserici a lui Dumnezeu si pentru hrana saracilor. Apoi, sa fie redat in mod canonic sfintei noastre Biserici Romane si dreptul de a hirotoni (посвящения) arhiepiscopi si episcopi, ce se afla in limitele eparhiei

noastre, ca in nici un chip sa nu-si faca loc intre preoti discordia in locul intelegerii, precum este exprimat si in dispozitia Luminatiei Voastre: fie sa se dezradacineze toata neghina si samanta raului si sa se plineasca cuvantul Domnului si Mantuitorului nostru Iisus Hristos: “ *portile iadului nu o vor birui pe Ea*” si iarasi “*tu esti Petru si pe aceasta piatra voi zidi Biserica Mea... Si iti voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri.*” (Matei, 16,18-19)

Scaunul Sf Petru, pe toata intinderea pamantului se bucura de intaietate (primat) si este intarit (instituita) prin a fi capul tuturor Bisericilor lui Dumnezeu. Asa cum Sf Ap. Petru, dupa porunca Domnului el insusi conducea Biserica; asa si in continuare (prin succesorii sai) intotdeauna a pastrat si pastreaza primatul. Aceasta porunca referitoare la Biserica universala (Ecumenica), nu trebuie sa se refere (nominal) mai mult la nici unul dintre scaunele patriarhale decat la primul, ficare sinod intarind prin puterea sa si pastrand incercata supunere. Am fost surprinși când am descoperit că în decretul voastre imperiale, date despre patriarhul orașului imperial, adică despre Tarasie, el este deasemenea numit universal (ecumenic). Nu știm, prin ignoranță oare, ori prin sfatuirea unor schismatici și eretici, s-a scris aceasta? Cerem dar cu convingere Milostiva voastra Stapanie imparatesca, ca niciodată în niciuna din scrierile sale sa nu se iscaleasca ca - universal; pentru că, în mod vadit, acest lucru contravine sfintelor canoane și tradiției Sfintilor Părinți.

Celui ce se situiaza pe al doilea nivel nu-i este cu putinta sa poarte acest titlu, decat doar in puterea autoritatii Bisericii noastre Catolicești si Apostolești. Deaceea, daca se numeste universal in pofida vointei mai sus statatoarei Sfintei Biserici Romane, care este capul tuturor Bisericilor Domnului, atunci in mod evident el se arata pe sine insusi eretic si calcator al Sfintelor Sinoade pentru că dacă este universal, înseamnă că el recunoaște pentru el insusi aceeași superioritate ecleziastică ca și Scaunul nostru; ceea ce va parea ciudat tuturor drept-credincioșilor creștini; pentru că Însuși Răscumpărătorul lumii a randuit primatul și puterea asupra întregii lumi sfantului apostol Petru, iar prin acesta, noua netrebnicilor ca si urmasi. Biserica Romana Catoliceasca și Apostolică încă mai păstrează și va păstra întotdeauna primatul și puterea stapanirii. Prin urmare, dacă cineva îl numește ecumenic sau își dă consimțământul (ceea ce nu credem); apoi sa cunoasca că este străin credinței ortodoxe și apostat de la Sfânta noastră Biserică Catoliceasca și Apostolicească. Da, și însuși Tarasie, patriarhul orașului împăratesc, ne-a trimis o epistola sinodala, îndeplinind obiceiul vechi. Primind-o si in acelasi ceas cercetandu-o, am fost bucurosi de mărturisirea lui de credință ca fiind adevarata, precum si a dogmelor celor 6 Sinoade Ecumenice, si cele despre incinstirea icoanelor; dar, iarasi, am fost profund supărați și întristați de faptul că, fiind ales dintre laici și luat din dregatorie, el a fost brusc ridicat la nivelul de patriarhat, și contrar randuiei sfintelor canoane a fost făcut patriarh. Și – este rusinos să spunem, dar e greu si sa tăcem - cei care până în prezent trebuiau să fie sub îndrumare si care trebuiau invatati, fara sa roșeasca se afla in postura de invatatori, nu se tem și nu se rusineaza să-și asume povatuirea sufletelor, în timp ce acestora le este cu totul necunoscuta datoria povatuirii; pentru că ei nu stiu nici măcar incotro ar trebui să se indrepte ei înșiși. În măsura acest lucru este nedrept și cu totul neînțelept, incat poate fi judecat si dupa randuiala mireneasca: Oare conducatorii militari aleg un om ne-

experimentat ca sa poarte greutatea? Ce fel de povatuitori ai sufletelor pot fi cei care, cu grabă prematură, doresc să atingă înălțimea episcopatului? Sa va fi gandit macar la această comparație a lucrurilor și sa va fi abținut de la asumarea unor greutati neincercate; pentru ce vor învăța cei care ei înșiși nu au fost învățați? Prin urmare, cuazare canonică este randuit ca în nici un chip din cinul mirenesc sa nu se intre brusc în preoție. Și dacă nu ar fi fost participarea lui Tarasie la restabilirea sfintelor icoane, ceea ce mărturisește credința lui; atunci noi nu am fi putut sa dam în nici un caz consimțământul pentru alegerea lui. Așadar vă rugam pe voi, De-Dumnezeu incunatilor Domni Prea-mari și Luminați Împarați, și iarasi plecand genunchii va imploram De-Dumnezeu Intarita Milostivirea Voastra și pe Dumnezeu cel atotputernic, care a poruncit să domniti și a binevoit sa urcati pe treapta de sus a stapanirii, imploram Domnia voastra: Binevoitor plecati preamilstiva voastră ureche către preasmerita noastră cerere și restabiliți în forma anterioară preasfintele icoane, pentru ca toți creștinii din întreaga lume să se veseleasca și să se bucure cu bucurie mare. – Atunci când această ispită rea și înșelătoare care s-a strecurat în diferite părți ale Greciei, va fi nimicită, și, cu voia lui Dumnezeu, preasfintele icoane vor fi repuse spre cinstire ca și mainainte, atunci o mare bucurie se va revarsa în tot pământul, și din acel moment, cu mijlocirea și sub ocrotirea Sf. Petru, mai-marele Apostolilor, va veți afla sub cununa biruitorilor, și veți stapani asupra neamurilor pagânești (barbare), - precum și fiul și împreună-parintele nostru duhovnicesc, Carol – regele francilor și al longobarzilor și al Romei patriciene, supunându-se și ascultând în toate sfaturilor noastre, a supus sub picioarele sale, toate neamurile barbare (necredincioase), care se află în apus, le-a cucerit și le-a alipit regatului său. Conduc de o dragoste aparte, el, după luptele sale grele, nu a încetat niciodată să daruiască aceleiasi Biserci a apostolului lui Dumnezeu, fie o provincie, fie un oraș, fie alte teritorii; deasemenea și moștenirea Sf. Petru, care fusese luata cu forta de catre stricatorii de credință longobarzi (lombarzi). Prin curajul lui el a redat apostolului lui Dumnezeu ceea ce îi aparținea de drept. Dar, pe lângă aceasta, a jertfit neîncetat aur și argint pentru împodobirea bisericilor și hranirea săracilor; de aceea amintirea împărăției sale va dainui în veacul veacului. – Prin urmare, iubind indeosebi și prețuind de Dumnezeu daruita Stapania Voastră, vă cerem cu sârguință să primiți cu caldura și bunavoința acestor mesageri și trimiși ai noștri, adică Petru, preaiubitul nostru arhipresviter și Letra, abate și presviter al vrednicei de cinstire mănăstiri a Sfântul Sava. Prealuminata milă a Domniei Voastre să randuiască și reînțoarcerea lor în siguranță și bunăstare, astfel încât, aflând de la ei despre credința voastră ortodoxă și văzându-i bucuroși de atitudinea voastră, să ne grăbim a aduce pre-mare mulțumire Domnului nostru Dumnezeu, cerând cu umilință Dumnezeiestii mile să dăruiască bucurie negraită Luminăției Voastre și așa împreună cu proorocul rtigând: *“Doamne, mântuiește pe împăratul și ne auzi pe noi, în orice zi Te vom chema”* (Psalmi, 19,10). Insusi Ziditorul Stapanul tuturor Domnul Dumnezeu nostru, în grija caruia se află toate împărățiile lumii, *„prin care domnesc împărații și cei puternici scriu dreptatea”* (Pilde Sol. 8,15), cu blândețe căutând spre toate, cât priveste evlavia, să binevoiască trezirea în inima Domniei Voastre a atenției spre smerita noastră rugăminte și hotărâre de a restabili presfintele icoane în cinstirea de mai-nainte, și cu mijlocirea întâilor între apostoli Petru și Pavel, să vă daruiască ani multi, fericiți și plini de izbânde. Să vă învrednicească, împreună cu toată curtea împărătească, să aveți sănătate trupească și mântuire duhovnicească. În ce chip v-a dăruit putere stapanitoare pe pământ așa să

dobânditi și cereasca Impărăție în vecii nesfârșiți. S-a dat în a 7-a zi a lui noiembrie calend, indictionul nouă."

Sfântul sinod a spus: „să fie citită **epistola lui Adrian, preasfințitului și preafericitului papă al Romei antice**”.

Și Nichifor, preaslăvitul secretar împărătesc, a citit.

„Traducerea epistolei latine a lui Adrian preasfințitului papă al Romei antice”.

„Episcopul Adrian, robul robilor lui Dumnezeu.

„Preaevlavioșilor suverani și străluciților (luminaților) împărați și purători de biruință, preaiubiților în Dumnezeu și Domnul nostru Iisus Hristos copii, preauguștilor lui Constantin și Irina”.

„Dumnezeu, care a strălucit, din întuneric, lumina (2 Cor 4:6), ne-a scos de sub puterea întunericului (Col. 1:13) prin întruparea Fiului Său, lumina adevărată, în Care a binevoit să sălășluiască toată plinirea dumnezeirii și printr-Însul toate să le reînnoiască, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, prin sângele crucii Sale (Col. 1:19, 20) – după marea bogăție a bunătății Sale, a fost perceput (sesizat) pe fața bisericii Sale, a binevoit a chema (invoca) acum prudenta și sortita (destinata) prealuminata împărăteasca milă (îndurare) pentru apărarea credinței, - ca prin voi să gonească (alunge) departe norii minciunii și să dăruiască biruința (victoria) adevărului. Cu cât noi am ascultat cu atenție venita la noi epistolă a blândeței (delicateței) voastre, cu atât la însuși auzirea ei duhul nostru triumfător se întraripa (încuraja); și atâtă plăcută bucurie a intrat în inima noastră, că orice cuvinte nu sunt suficiente pentru aceea, ca să exprimăm aceasta în (cu) limba omenească. Cu mult mai multă bucurie noi am primit datorită (ca urmare) ordinelor voastre, decât de la mâhnirea ce a fost la noi de la erezia schizmaticilor, care înainte de aceea ne supăra (întrista). – Așa cum în aceste vrednice de cinste ordine nu se ascunde și despre aceea, ce a fost mai înainte în orașul vostru împărătesc referitor vrednicilor de cinste icoane, cum le distrugeau și necinsteau și le supuneau insultei cei ce au împărățit (domnit) înainte de voi. (O dacă aceasta nu li s-ar fi socoti lor ca vină! Mai bine le-ar fi fost dacă nu și-ar fi întins mâinile lor asupra bisericii!), așa cum tot poporul, care se afla în regiunile de răsărit, a fost în rătăcire și ce comporta cu icoanele, așa cum dorea, până când Dumnezeu nu a înălțat în conducători pe voi, cei ce căutați slava Lui în adevăr și doriți să păstrați predaniile (tradițiile) sfinților apostoli și învățătura tuturor sfinților; - atunci noi, găsind, că în domnia voastră se acordă (se înmulțește, adaogă) o vrednică de laudă grijă pentru vrednicile de cinste icoane, și respingând nebunia ereticilor sau conducătorilor, care, rupînd sulițele, își întindeau mâinile asupra bisericii, pe deplin credem, că a voastră, de Dumnezeu slăvită în biruințe, putere împărătească este străină de cruzimea (furia) lor. Pentru aceasta, implorînd mila (milostivirea) atotputernicului Dumnezeu, noi Îi înălțăm nelimitate (nenumărate) mulțumiri pentru voi; iar voi stați neclintit la aceea, ce excelența voastră a sfințit și a început să săvârșească. Dacă voi veți rămîne tari în acea credință ortodoxă, pe care ați primit-o, și dacă cu ajutorul vostru vor fi înălțate la chipul de la început sfintele și vrednicile de cinste icoane, atunci voi veți fi asemenea vrednicului de pomenire suveranului și împăratului Constantin și fericita Elena, care au anunțat (declarat) credința ortodoxă publică (comună, națională) și au înălțat sfânta catolica (catoliceasca) și apostolica mama voastră duhovnicească, biserica Romei, și împreună cu alți împărați ortodocși au cinstit-o, ca capul tuturor bisericilor. Atunci voi veți purta ocrotitul de Dumnezeu și atotmilostivul nume a noului Constantin și noii Elene, prin care de la început sfânta catolica și soborniceasca biserică a primit putere și asemenea cărora preastrălucita (prealuminata) și pe tot globul pămîntesc prearenumita prin biruințe slava voastră împărătească va fi proslăvită de poapoare, mai ales: dacă urmînd tradițiilor credinței

ortodoxe, voi cu dragoste veți primi hotărârile bisericii fericitului Petru, cneazul apostolilor, și așa cum cu râvnă făceau înaintașii voștri, sfinții împărați, așa și voi, vrednic de laudă (cu vrednică laudă) cinstind-o, iubiți pe conducătorul (vicarul, guvernatorul) ei din toată inima (din adâncul inimii), iar și mai bine, dacă puterea voastră de bine dăruitoare va urma ortodoxei, în duhul sfintei noastre biserici romane – credinței ei. Și însuși cneazul apostolilor, căruia de Domnul Dumnezeu i-a fost dată puterea de a lua și rezolva (dezlega) păcatele pe cer și pe pământ, de numeroase ori v-a protejat și toate națiunile (popoarele) barbare le-a răsturnat sub picioarele voastre și totdeauna v-a arătat învingători. Ca sfântă însemnătate (importanță) a lui se determină (hotărăște) capacitatea lui și aceea, cât de mare respect (cinste) trebuie să fie dat de către toți credincioșii din lume supremului lui pistol; căci Domnul pe acest cneaz la prezentat tuturor, ca pe păzitorul cheilor împărăției cerurilor, - și Singur îi acordă cinstea aceluia privilegiu, că-i înmână cheile împărăției cerurilor. Deci preamărit cu o astfel de de preaslăvită cinste el s-a învrednicit să mărturisească acea credință, pe care se bazază (întemeiază) biserica lui Hristos. După fericita mărturisire a urmat fericirea darurilor; cu propovăduirea despre aceasta este proslăvită sfânta soborniceasca biserică, și de la ea și toate celelalte biserici a lui Dumnezeu au primit dreptul credinței, pentru că însuși cneazul apostolilor, fericitul Petru, primul președinte (conducător) pe catedra apostolică, urmașilor lui, care neîncetat au stat pe preasfântul lui pistol, a lăsat întâietatea apostoliei sale și grijei pastorale: și cum lui i-a fost dată de către Mântuitorul nostru Domnul Dumnezeu puterea întâietății, așa și el singur (însuși) a acordat-o (oferit-o) și predat-o după dumnezeiască poruncă urmașilor săi primilor (întâilor) preoți, în conformitate cu tradiția celor pe care noi le cinstim ca sfințite imagini (icoane) ale lui Hristos, și icoanele preasfintei Lui Mame, apostolilor și tuturor sfinților. Din acel moment, cum biserica lui Hristos Dumnezeu nostru a început să se bucure (mulțumească) de pace și liniște, și până la momentul de față (în prezent) bisericile au fost împodobite cu sfinte icoane, cum despre aceasta mărturisește (dă mărturie) fericitul și preasfântul papă Silvestru. Povestind în prefața lui (cuvântul înainte) despre acel timp, când la credința creștină s-a întors evlaviosul împărat Constantin, el spune următoarele: după trecerea zilei și venirea liniștii de noapte, în timpul visului se arată împăratului sfinții apostoli Petru și Pavel și spun: așa cum tu ai pus sfârșit (capăt) nelegiuirilor tale și ți-a stat scârbă să verși sângele nevinovaților; atunci Domnul Iisus Hristos ne-a trimis ca să-ți dăm îndrumare (învățătură) referitor la dobândirea mântuirii. Deci ascultă învățăturile noastre și fă tot, ce noi îți vom porunci. Silvestru, episcopul orașului Roma, ocolind urmărirea (gonirile) tale, se află pe muntele Socrat și acolo, în crăpături de piatră, caută adăpost (refugiu) tainic. Cheamă-l la tine, și el singur îți va arăta bazinul de apă. Când el te va (s)cufunda în el de trei ori, atunci puterea leproasă te va părăsi. După aceasta tu din partea ta să dai (răsplătești) Mântuitorului tău următoarea răsplată: fie după porunca ta să fie reconstruite (restabilite) bisericile în toată lumea romană; singur dar curățește-te, respingând (tăgăduind) superstițioasa slujire idolilor, și să dai închinare și cinstire unuia Dumnezeu, Care unul este adevăratul Dumnezeu; și mergi după voia Lui. Deci, sculându-se din vis, el îndată cheamă pe cei ai palatului, le povestește despre vis și-i trimite la muntele Soract, unde sfântul Silvestru, din pricina gonirii, se ascundea cu clericii lui, pe câmpul unui creștin, și se ocupa cu cititul și rugăciunile. Când el a văzut, că e găsit de ostași; atunci s-a gândit, că este chemat la cununa muceniciei, și, adresându-se întregului cler care se afla cu el, a spus: acesta este timp bine-plăcut (favorabil, prielnic), aceasta este ziua mântuirii. Deci el a plecat și a venit la împărat; și când a fost înștiințat (raportat) despre aceasta, a intrat la el cu

trei preoți și trei diaconi. Intrând, a spus: împărate! pacea și biruințele îți sunt trimise din cer (de către cer). – Împăratul l-a primit cu bucurie și i-a înfățișat toate, ce s-au întâmplat cu el, ce a fost spus și deschis lui. La terminarea (sfârșitul) povestirii sale, el a început a întreba: ce fel de dumnezei sunt aceștia Petru și Pavel, care l-au vizitat pentru vindecarea lui și care i-au deschis adăpostul lui Silvestru. Silvestru răspundea: ei nu sunt dumnezei, dar aleși robi și apostoli a lui Hristos, trimiși să povățuiască oamenii, ca ei crezând să moștenească mântuirea. Și când papa vorbea în așa mod împăratului, atunci prima întrebare a împăratului a fost: nu este oare o oarecare imagine a acestor apostoli, ca după pictură el să poată să cunoască, că acestea anume sunt acele fețe, pe care le-a văzut în descoperire (revelație), (Atunci sfântul Silvestru a trimis diaconul și a poruncit să-i aducă icoana apostolilor. Uităndu-se la ea, împăratul începe să vorbească tare, că aceștia sunt anume aceia, pe care i-a văzut, și că nu se cuvine a amâna aceea, ce de Duhul Sfânt este deschis (descoperit) referitor la bazinul de apă, care, după cum și-a amintit, ei îi propuneau pentru vindecarea lui. Iată, imaginile sfinților, după cum este spus mai sus, de pe timpul celor mai timpurii începuturi ale credinței noastre au fost la toți creștinii; așa cum și grosolanii păgâni, examinând istoria picturală a dumnezeieștii scrieri, se întorceau de la cinstirea idolilor și statuilor demonice la adevărata lumină a creștinismului și la cinstirea dragostei lui Dumnezeu. Și renumitul părinte și propovăduitor, fericitul Grigorie, episcopul acestui apostolicesc pristol, spune, că icoanele sunt necesare pentru aceea, ca aceia, care nu știu scriptura, pe pereți să poată să citească aceea, ce nu pot să citească în cărți. Pentru aceasta anume vrednicii de laudă părinți și au decis să împodobească bisericile cu icoane și imagini pitorești (expresive) sfintele evenimente și fapte ale sfinților: și toți ortodocșii și preaevlavioșii împărați, toți preoții și evlavioșii slujitori ai lui Dumnezeu, și de asemenea toată lumea creștină, cu puterea primitei de către ei din primurile timpuri a tradiției de la sfinții părinți, păstrau icoanele și imaginile pitorești pentru evlavioasa (cucernica) dispoziție (așezare) și zdrobire a inimii și ortodox le cinsteau chiar până la timpurile străbunicului excelenței (luminăției) voastre. – Dar străbunicul vostru, după наушению șoptirea unor necuvioși, a dat jos aceste sfințite icoane și de atunci (din acel timp) a apărut o mare rătăcire în hotarele însăși Greciei și s-a revărsat o mare seducție (ispită) în toată lumea. Dar vai aceluia, prin care smintelile în toată lumea au intrat (Mat. 8:7?), după cum mărturisește însuși adevărul. Pentru aceasta preafericții întâii preoți (protopopii) romani acestui timp, stăpânul (episcopul) Grigore, și de asemenea și (alt) Grigore, cuprinși de mare mâhnire, implorau pe străbunicul vostru (dumneavoastră) de o preablândă evlavie și-l implorau cu puterea lui apostolică, ca el să se lase de la această nebulie și inovație și să restabilească icoanele la fostele locuri. Dar el în nici un fel (mod) nu se apleca (înclina, lăsa convins) la mântuitoarele lor rugăciuni (rugăminți). Apoi, stăpânii (episcopii) Zaharia, Ștefan, Pavel și iarăși Ștefan, înaintașii noștri, sfinții protopopi (întâii preoți), foarte des se adresau cu rugămintea de restabilire a aceluiași sfinte icoane la bunicul și tatăl prealuminăției (prealuminatei) blândeții voastre, și de asemenea și nimicinia noastră de tot (foarte) smerit, dar permanent a rugat despre aceasta puterea voastră împărătească. Și acum mai stăruitor vă rugăm, așa cum noi, în puterea tradiției sfinților părinți și înaintașilor noștri, vrednicilor de slavă protopopilor (întâilor preoți), pictoral înfățișăm (reprezentăm) în biserici evenimentele sfințitei istorii, pentru evlavioasa dispoziție și pentru învățătura celor neexperimentați (lipsiți de experiență, novicilor), și punem în casa lui Dumnezeu sfințitul chip al Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în forma Lui întrupată și omenească, și de asemenea a preasfintei Lui

Maici și sfinților apostoli, prooroci, mucenici și mărturisitori; așa și mult milostiva voastră putere împăratească să ajute la aceea, ca credința ortodoxă la fel să prospere și în țările grecești, ca, potrivit scripturii, să fie o turmă și un staul de oi (Ioan. 10:10?); pentru că sfințile icoane rămân pretutindeni, unde doar sunt creștini, și toți credincioșii le dau cinste. De la chipul (imaginea) vizibil mintea noastră, în zborul său duhovnicesc, se înalță la nevăzuta (invizibila) măreție a dumnezeirii, când Îl contemplează pe Domnul în trup, pe care Fiul lui Dumnezeu a binevoit să-l primească pentru mântuirea noastră. Acestui Mântuitor (Ispășitor) al nostru, care stă în ceruri, noi ne închinăm și-I dăm slavă cu duhul, așa cum este scris: Dumnezeu Duh este (Ioan 4:24). Pentru aceasta dumnezeirea pe Care noi o cinstim este spirituală (duhovnicească). Noi adorăm nu însuși icoanele după cum trîmbețază (răspândesc zvonuri) unii; să nu fie aceasta! Nu; dragostea noastră și năzuința (tendența) noastră – dragostea și năzuința către (spre) Dumnezeu și sfinții Lui. Păstrând curățenia credinței noastre, noi și icoanele, asemenea cum, și cărțile dumnezeieștii scripturi, le folosim pentru amintirea despre Acela, pe Care noi Îl cinstim. Creatorul nostru, Domnul și Dumnezeu, a creat omul din pământ (персти) după chipul și asemănarea Sa și l-a elucidat cu darul străvederii (vederii cu duhul), l-a înzestrat cu voie liberă. Și deja cel mai întâi (primar) om, cu dumnezeiască inspirație și în același timp cu a lui voie liberă, a dat nume deosebite (speciale) tuturor animalelor, și tuturor păsărilor cerești (cerului), și tuturor animalelor (fiarelor) pământești, și aceste nume au rămas cu ele pentru totdeauna. Asemenea (așijderea) și Abel, înflăcărat de Duhul dumnezeiesc, după propria binevoință a inimii, a adus Domnului daruri de la cei întâi născuți ai turmei sale. Despre el noi citim, că Dumnezeu a privit (luat aminte, s-a îngrijit) asupra lui Abel și darurile lui. Apoi și Noe, după terminarea potopului, prin suprema inspirație, singur după a lui bunăvoință și după sentimentul propriei ingeniozități a creat altarul Domnului și pe acest altar a adus Domnului jertfa arderii de tot de la toate animalele și păsările curate. Într-un chip asemănător și Avraam, după cum este scris, cu propria binevoință (bunăvoință), a creat altarul în cinstea și slava Dumnezeului ce i S-a arătat. La fel a procedat și Iacov, când, fugind de Isav fratele lui, în vis a văzut îngerii lui Dumnezeu, care se urcau la cer și coborau din cer pe scară, și din vârful scării pe Domnul Care i-a vorbit; suclându-se din somn, el imediat, după propria bunăvoință, a luat piatra, care a fost la el sub cap, *a pus-o stâlp* (monument), și *a turnat pe vârful ei untdelemn*, și a pus locului aceluia numele Betel, spunînd: *aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului* (Fac. 28: 17 și 18). Și atotputernicul Dumnezeu nu S-a mâniat pe el pentru aceea, că el, după dorința și judecata lui, a înălțat această piatră, ca monument. Puțin mai departe în istoria Facerii se povestește, că Dumnezeu i-a spus: Eu sunt Dumnezeul Betelului, unde tu ai turnat untdelemn pe piatră și Mi-ai dat făgăduință. Iată, luminaților (străluciților) stăpâni (suverani), distinși (înalți) conducători! tot, ce doar se face din înțelegerea (priceperea) omenească întru slava lui Dumnezeu, nu trebuie să fie interzis; toate acestea cu desăvârșire sunt plăcute Creatorului (Ziditorului) nostru Domnului. Același Iacov a sărutat vârful toiagului fiului său Iosif și a făcut aceasta cu credință, după cum mărturisește despre aceasta fericitul Pavel în epistola către Evrei (11, 21); o astfel de cinste a acordat el nu toiagului, dar celui ce-l ținea. Așa și noi cu dragostea și devotamentul (atașamentul) către Domnul și sfinții Lui, reprezentând (înfățișînd) vrednicele de cinste a lor chipuri pe icoane, dăm cinste nu scândurilor și vopsirilor (culorilor, vopselelor, boielilor), dar acelora, în cinstea cărora ele sunt făcute. Citim de asemenea, că lui Moise i-a fost poruncit de către Domnul Dumnezeul nostru: *Și să faci chivotul din aur curat, lung de doi coți și jumătate:*

larg de un cot și jumătate și înalt tot de un cot și jumătate și doi heruvimi de aur, iar fețele lor erau îndreptate una către alta (Ieș. 21:10, 19 și 20?, Ieș. Cap. 37). Și puțin mai departe: Apoi să pui (capac) deasupra la chivot, iar în chivot să pui legea ce îți voi da, acolo, Mă voi descoperi ție și îți voi grăi de toate (Ieș. 25:21 și 22), adică din capac, între cei doi heruvimi de deasupra chivotului legii. A fost poruncit de asemenea, ca heruvimii pe perdea și pe învelișul скинии să fie din materie țesută (textilă) de diferite culori. Preblânzilor stăpâni (suverani) și măreți conducători! se cuvine a atrage atenția la aceea, că atotputernicul Domn al nostru, pentru mântuirea poporului Său, a binevoit a vorbi către El prin intermediul acestor heruvimi făcuți de mână. – Pentru aceasta fără îndoială (nu este îndoială, nedumerire), că tot, ce doar este așezat (instalat) în bisericile lui Dumnezeu întru slava și cinstea Lui, aceasta tot sfânt și trebuie să fie cinstit (apreciat). Se cuvine de asemenea, pentru convingerea necredincioșilor și corectarea înșelaților, să adăugăm și aceea, că Dumnezeu a poruncit robului Său Moise, spunând: (în cartea Numeri așa se spune referitor la molipsirea (contaminarea, infecția) ce a lovit evreii) fă-ți un șarpe, și-l pune pe un stâlp: *și de va mușca șarpele pe vreun om, tot cel mușcat care se va uita la el va trăi. Și a făcut Moise un șarpe de aramă și l-a pus pe un stâlp; și când un șarpe mușca vreun om, acesta privea la șarpele cel de aramă și trăia* (Num. 21, 8 și 9). O cum vorbesc aiurea (spun nerozii) înverșunații împotriva credinței creștine, când afirmă, că nu se cuvine a da cinste și respect (venerație) icoanelor, pe care este reprezentant chipul Mântuitorului și a Mamei Lui (Sale) sau chipurile sfinților, pe bărbăția (vitejia) cărora se menține lumea și neamul omenesc primește mântuire. Noi credem, că poporul israelit, în timpul privirii la șarpele de aramă, se eliberează de nenorocirea (necazul) ce li s-a petrecut (i-a ajuns, s-a întâmplat). Oare, privind la chipul lui Hristos Domnul nostru și la sfinți, și cinstindu-i, noi ne vom îndoii de mântuire? Nu vom acorda compătimire (compasiune) unei astfel de nebune nechibzuieli. Vom urma tradiției (predaniei) adevărate și sub nici un pretext (motiv) nu ne vom abate de la învățătura ei. Citim de asemenea, că și Solomon Împăratul în biserica zidită de el a făcut heruvimii întru slava lui Dumnezeu, și de asemenea a pictat (colorat) biserica cu diferite culori. Pentru aceasta noi și toți ortodocșii, pentru proslăvirea credinței noastre și pentru înfrumusețarea casei lui Dumnezeu, ne folosim de diversitatea (multitudinea) culorilor și-o împodobim cu imagini pictorale (pitoarești). Proorocul Isaia, proorocind, a spus: *în ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului și un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul. Acesta va fi un semn și o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului: când vor striga către Domnul în strâmtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor și un răzbunător care-i va mântui* (Is. 19:19 și 20). Și slăvitul între prooroci David proslăvește, spunând: *laudă și frumusețe este înaintea Lui* (Ps. 95, 6). Și-n alt loc: *Doamne, iubit-am bunăcuviința casei Tale și locul locașului slavei Tale* (Ps. 25:8). Vestind venirea (apariția) Mântuitorului (Ispășitorului) nostru și întruparea Fiului lui Dumnezeu, el într-un mod convingător poruncește să se închine feței Lui, în amintirea întrupării și proniei Lui, spunând: *fața Ta, Doamne, voi căuta* (Ps. 26:8), și mai departe: *feței Tale se vor ruga mai-marii poporului* (Ps. 44:14) și iarăși: *s-a însemnat peste noi lumina feței Tale, Doamne* (Ps. 4:6). Pentru aceasta și fericitul Augustin, celebrul (renumitul) părinte și minunatul învățător, în învățăturile sale spune: „ce este aceasta chipul lui Dumnezeu, cum nu fața lui Dumnezeu, cu care este însemnat (marcat) poporul lui Dumnezeu”? Și sfântul Grigorie, episcopul Niceii, în cuvântul, scris despre Avraam, printre altele spune așa: „adesea am văzut eu imagini pictorale a acestei suferințe, și niciodată nu treceam fără lacrimi pe lângă această priveliște, așa de viu arta această istorie o

prezintă privirii (văzului)”. Locul din tâlcuirea lui la „Cantarea Cântărilor”, unde el în scris învață: „în arta pictorală o oarecare substanță cu diferite (variate) culori îndeplinește (împlinește) asemănarea viului, dar cine privește (se uită) la o imagine, artificial pictată cu culori, acela nu se oprește la evaluarea compozițiilor (componentelor) colorate puse pe imagine, atrage atenția doar la aceea, ce pictorul a prezentat cu culorile”. În scrisoarea sfântului Vasile, trimisă către Iulian apostatul, se spune: „mărturisesc credința noastră creștină neîntinată așa, cum noi am moștenit-o de la Dumnezeu, și cred în Unul Dumnezeu atotțiitorul, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt; în aceste trei Fețe mă închin și dau cinste Unuia Dumnezeu; mărturisesc de asemenea și pronia întrupării Fiului lui Dumnezeu; pe sfânta Maria, care L-a născut după trup, o mărturisesc Născătoare de Dumnezeu. Accept și pe sfinții apostoli, prooroci și mucenici, care înalță rugăciuni spre Dumnezeu (și cred), că după cererea (intervenția) lor iubitorul de oameni Dumnezeu își revarsă mila Sa asupra mea și dăruiește lăsarea păcatelor. Pentru aceasta cinstesc și imaginile lor pe icoane și deschis mă închin lor; pentru că aceasta este predat de sfinții apostoli și nu trebuie să fie interzis. Pentru aceasta în toate bisericile lor noi reprezentăm (descriem) istoria lor”. Din a lui-și discuții (dezbateri, discursuri) la ziua sfinților patruzeci de mucenici: „aflați în luptele vitejiei (gloriei) adesea reprezentau și istoriografii și pictorii, unii împodobindu-le (înfrumusețându-le) cu cuvântul, iar alții desenând (schițând) pe imagini; iar cu aceasta aceia și alții pe mulți i-au provocat la bărbăție. Ce cuvântul narativ transmite prin auz, aceea pictura arată tăcut prin imitare (imitație)”. Din discursurile sfântului Ioan, arhiepiscopul Constantinopolului, Gură de Aur, la pilda despre sămânță: „dacă tu ai fi înjurat (insultat) asupra hainei împărătești, atunci anume cu aceea nu ai fi făcut tu jignire (ofensă) aceluia, care o îmbracă? Oare tu nu știi, că dacă cineva necinstește imaginea împărătească, anume cu aceea pricinuieste jignire însuși împăratului, însuși prototipului și dregătoriei (demintății, rangului) lui? Oare tu nu știi, că acela care vorbește de rău (clevetește, bârfește) imaginea, compusă din lemn și vopsele, acela este judecat nu pentru aceea, că obraznic s-a comportat (raportat) cu obiectul neînsuflețit, dar pentru aceea, că el s-a ridicat (răsculat) împotriva Împăratului? El a pricinuit o dublă jignire Împăratului”. Și iarăși din discursurile aceluiași părinte la a cincea zi după Paști: „Totul este creat pentru slava lui Dumnezeu și folosul nostru: norii pentru aceea, ca să producă ploaie; pământul pentru aceea, ca să aducă roade; marea slujește corăbierilor (navigatorilor) și nu simte invidie. Tot slujește omului sau, mai bine zis, chipului lui Dumnezeu. Când aduc în orașe portretele și imaginile împărătești și spre întâlnirea lor ies judecătorii și poporul simplu și le dau lor cinste; atunci ei dau cinste nu scândurii sau imaginii, acoperită cu ceară, dar Împăratului. Ași și creația dă cinste nu chipului omenesc, dar cinstește însuși cerescul chip”. Vom arăta (indica) de asemenea și la cuvintele sfântului Chiril din tâlcuirile lui la evanghelia lui Matei: „credința reprezintă Cuvântul, care este chipul lui Dumnezeu, și de asemenea și aceea, cum este adusă de El jertfa mântuitoare lui Dumnezeu pentru viața noastră, cum El S-a îmbrăcat (înfășurat), asemenea nouă, cu trup și S-a făcut om”. Tot el puțin mai departe: „necesitatea chipurilor ne demonstrează nouă pildele, care prin intermediul expresiilor metaforice, de exemplu, „ochii” sau „pipăitul”, transmit esența aceluia, ce de către ei se subînțelege (înțelege) și ce nu se vede se contemplează (meditează) cu gândul”. Din cuvântul sfântului Atanasie, episcopul Alexandriei, „despre întruparea Domnului” (despre întruparea lui Dumnezeu-Cuvântul), care începe cu cuvintele: „În cuvântul precedent (anterior), din multe am luat nu multe (puține), dar în măsură suficientă, noi am gândit (cugetat)”... În acest cuvânt el vorbește mai departe: „întrucât chipul pictat

pe lemn s-a făcut nevăzut de necurăția exterioară, atunci a fost necesar iarăși să vină Acela, a Cui este acest chip, ca pe aceeași substanță să se poată de reînnoit (restaurat) imaginea; căci pentru chipul reprezentat și însuși substanța (materialul), pe care este pictat, nu se aruncă, dar se restaurează chipul de pe ea”, ș.a. De asemenea (tot așa) din capitolul al noulea din cartea a treia a fericitului Ambrozio către Împăratul Grațian: „când noi cinstim dumnezeirea și trupul, oare nu-L împărțim (divizăm) pe Hristos? sau când în El cinstim și chipul lui Dumnezeu și crucea, atunci oare nu-L divizăm? Să nu fie”. Din sfântul Epifanie, episcopul Constanței Ciprului: „oare atunci când Împăratul are portret, atunci sunt deja doi Împărați? Sigur nu! Împăratul este unul și prin existența portretului”. Din cuvântul sfântului Ștefan, episcopul Bostrului, despre icoanele sfinților: „iar referitor la icoanele sfinților mărturisim, că ele, ca și orice lucru în numele lui Dumnezeu, - este lucru bun și sfânt, pentru că alt lucru este icoana și alt lucru este idolul sau statuia. Când Dumnezeu l-a alcătuit (format) pe Adam, adică l-a creat, atunci a spus: *să facem om după chipul și după asemănarea Noastră* (Fac. 1:26). Și a făcut El omul după chipul lui Dumnezeu. Și deci cum (ce)? Așa cum omul este chipul lui Dumnezeu; atunci el este idol? el este obiectul idolatriei și necuviinței? Să nu fie. Dacă Adam ar fi fost chipul demonilor, atunci el ar fi fost asuprit (năpăstuit); dar așa cum el este chipul lui Dumnezeu, atunci este vrednic de acceptare (primire) și respect (admirație). Orice imagine, făcută în numele Domnului, sau îngerilor, sau proorocilor, sau apostolilor, sau mucenicilor, sau dreptilor – este sfântă; pentru că închinarea nu se dă lemnului, dar aceluia, care este privit (contemplat) pe lemn și ce se amintește. Noi toți cinstim șefii (comandanții) și cu dragoste îi acceptăm, chiar dacă eu sunt păcătoși. Pentru ce dar nu trebuie noi să cinstim pe sfinții robi ai lui Dumnezeu?

.....

∴

Pentru ce sa nu facem icoane în amintirea lor, astfel încât să nu cada prada uitării? Dar tu spui că Dumnezeu Însuși a oprit inchinarea la “chip cioplit” (lucrul facut de mana). Spune-mi dar, iudeule, ce lucru este pe pământ nefăcut de mâna – inca de la facerea lumii? Ce? Nu cumva civotul lui Dumnezeu facut din lemnul lui **Sefim**? Oare nu cu mainile este făcut? Și jertfelnicul, si curatitorul, si stamna, unde se tinea mana, masa, svesnicul, cortul dinlauntru si dinafara, oare acestea toate nu sunt facute de mana omeneasca, cand pe toate le-a facut Solomon? –De ce dar lucrul facut de mana omeneasca se numeste Sfanta Sfintelor? Ce asadar? Heruvimii si Cei cu cate sase aripi care sunt pusi in jurul Jertfelnicului nu au acestea chipuri ale ingerilor? Dar in acelasi timp nu sunt oare facute de mana omeneasca? Pentru ce dar acestea nu sunt aruncate deoparte? Intrucat acestea sunt facute dupa porunca lui Dumnezeu, inseamna ca sunt si sfinte. Chipurile paganesti inasa, fiind inchipuiri ale demonilor, au fost judecate de Dumnezeu si aruncate afara. Noi, dar, pentru pomenirea Sfintilor, le facem icoane; facem icoane lui Avraam, Moise, Ilie, Isaia, Zaharia si altor prooroci, apostolilor si sfintilor mucenici care pentru Hristos s-au jertfit si au murit, astfel incat oricine, vazandu-i in icoane, sa-si aminteasca de ei si sa preaslaveasca pe Dumnezeu, care i-a proslavit pe ei. Lor trebuie sa le dam cinste si inchinare. Sa-i cinstim cautand la cele ce li se cuvin. Ca ravnind lor, tot omul sa se sileasca intru savarsirea faptelor lor. De aceea, in ce altceva consta inchinarea daca nu intru a ne inchina, precum si noi pacatosii ne plecam unul altuia din draoste si pretuire reciproca?

Asa si chipului lui Dumnezeu ne inchinam si il preaslavim stand cu frica inaintea lui, pentruca este asemanaea Lui, insusi Domnul sta zugravit pe el. Deaceea oamenii binecinstitori si binefaptuitori, pomenitori ai sfintilor, nu

impiedica savarsirea binelui fata de ceilalti si nu rad de cei care cinstesc pe sfintii lui Dumnezeu si ii pomenesc pe ei, iar pentru aceasta ei primesc multa plata.

Cat priveste pe necinstitori, ei vor trebui sa dea raspuns pentru cugetele lor netrebnice, intrucat au rastalmacit adevarul si s-au indepartat de Dumnezeu. Icoanele se zugravesc intru pomenirea sfintilor, carora le dam cinste si inchinaciune ca unor robi ai lui Dumnezeu, osardnici rugatori si mijlocitori pentru noi inaintea Lui, iar pomenirea binefacerilor si a multumi Domnului pentru ele, este socoteala dreptatii.

Din cuvintele fericitului Ieronim presviter ierusalimitean: „cum a binevoit Dumnezeu sa dea evreilor tablele pe care Moise le facuse din piatra si doi heruvimi de aur, in timp ce celelalte popoare se inchinau chipurilor cioplite; asa si noua crestinilor El ne-a dat crucea si reprezentarile faptelor sfinte, pentru inchinaciune si zidire.”

Asadar, preasfintiti parinti si fii de pace iubitori, am urmarit pe scurt aceste mărturii mai sus pomenite ale sfinților părinți. Dar si istoria de Dumnezeu insuflatei Scripturi a Legii celei Vechi si Noi, deasemenea sta marturie faptului ca trebuie sa urmam randuiala cinstirii de Dumnezeu; pentru că toate acestea s-au asezat in biserici, dupa porunca dumnezeiasca, spre slava lui Dumnezeu și spre amintirea vrednicelor de pomenire fapte, conform tradiției sfintilor părinți. Cat priveste sfintele icoane si reprezentarile iconografice ale unor momente sacre, noi cu toata smerenia si cu inima curata ne-am straduit sa explicam De Dumnezeu intaritei Domniei Voastre in aceasta epistola.

Ne-am silit sa aducem la cunostinta Preabinecuvantatei Voastre Stapanii, in chip grabnic, marturii din Parinti vrednici de cinstire, care au randuit sfintele icoane. Cu profunda dragoste implor pe Blandetea Voasta, ca

si cand as sta inaintea voastra ingenuncheat cazand la picioarele voastre va indemn si va rog cu osardie: porunciti sa fie readuse icoanele in imparatescul si de Dumnezeu pazitul vostru oras si in alte parti ale Greciei, sa fie restabilite si intarite in chipul de mai inainte. Pastrati predania preasfintei si preasfintitei noastre Biserici si respingeti viclesugul necinstitorilor eretici, astfel incat Biserica noastra Sfanta Catoliceasca si Apostoleasca Romana sa va primeasca in bratele sale. Daca insa pentru nebunia si necredinta ereticilor, nu este cu putinta restabilirea sfintelor si vrednicilor de cinstire icoane, nici intarirea imporantei lor deodinioara fara hotarare soborniceasca, si daca Preasfanta si Imparateasca voastra Stapanire doreste sa invite pe preotii nostri, asa cum se spune in subordinea voastra imparateasca, atunci intai sa fie blestemat in prezenta solilor nostri acel sobor mincinos care fara incuviintarea prestolului apostolic, in mod nelegiuit, necinstit si necugetat, impotriva predaniilor sfintilor si vrednicilor cinstire Parinti, s-a adunat pentru problema sfintelor icoane; apoi, conform vechiului obicei, Binecinstitoarea si preablanda Domnia voastra, impreuna cu Prea-augusta imparateasa, mama luminatiei voastre si cu patriarhul aceluia oras domnesc de asemenea cu tot senatul care a depus juramant sfant, binevoieste sa ne trimita instiintare cu juramant, precum ca nu aveti partasie cu niciuna dintre parti ci dimpotrivă, tratați toate părțile în mod egal, că nu veți permite in nici un caz ca trimisilor nostri sa le si se intample vreo nenorocire, ci sa-i primiti cu cinste si vrednic onor. - Si daca amandoi vor fi de acord (cu Soborul/ Sinodul) atunci e bine; iar daca vor fi cu totul impotriva, atunci sa va ingrijiti sa-i trimiteti inapoi cu omenie deplina, pentruca niciodata cei trimisi catre voi, vestiti fiind prin ravna lor pentru credinta si sfintele icoane, binecinstitori soti si robi ai lui Dumnezeu, nu au fost trimisi la siliri (in exil) si (acolo) sa-și fi încheiat viața din lumea aceasta pentru mărturisirea lor bună.

In continuare rugam Binecinstitoarea si de Dumnezeu incununata Stapania Voastra pentru urmatoarele: daca va straduiti sa tineti dreapta credinta ortodoxa a sfintei Biserici catolicesti a Romei; atunci binevoiti sa intoarceti deplin mostenirea Sf. Petru, intaiul intre apostoli si ocrotitorul vostru, cedata noua de catre imparatii drept-slavitori sau de catre alti credinciosi crestini, pentru impodobirea aceleiasi Biserici a lui Dumnezeu si pentru hrana saracilor. Apoi, sa fie redat in mod canonic sfintei noastre Biserici Romane si dreptul de a hirotoni (посвящения) arhiepiscopi si episcopi, ce se afla in limitele eparhiei noastre, ca in nici un chip sa nu-si faca loc intre preoti discordia in locul înțelegerii, precum este exprimat si in dispozitia Luminatiei Voastre: fie sa se dezradacineze toata neghina si samanta raului si sa se plineasca cuvantul Domnului si Mantuitorului nostru Iisus Hristos: *“portile iadului nu o vor birui pe Ea”* si iarasi *“tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea... Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri.”* (Matei, 16,18-19)

Scaunul Sf Petru, pe toata intinderea pamantului se bucura de intaietate (primat) si este intarit (instituita) prin a fi capul tuturor Bisericilor lui Dumnezeu. Asa cum Sf Ap. Petru, dupa porunca Domnului el insusi conducea Biserica; asa si in continuare (prin succesorii sai) intotdeauna a pastrat si pastreaza primatul. Aceasta porunca referitoare la Biserica universala (Ecumenica), nu trebuie sa se refere (nominal) mai mult la nici unul dintre scaunele patriarhale decat la primul, ficare sinod intarind prin puterea sa si pastrand incercata supunere. Am fost surprinși când am descoperit că în decretul voastre imperiale, date despre patriarhul orașului imperial, adică despre Tarasie, el este deasemenea numit universal (ecumenic). Nu știm, prin ignoranță oare, ori prin sfatuirea unor schismatici și eretici, s-a scris aceasta?

Cerem dar cu convingere Milostiva voastra Stapanie imparateasca, ca niciodată în niciuna din scrierile sale sa nu se iscaleasca ca - universal; pentru că, in mod vadit, acest lucru contravine sfintelor canoane și tradiției Sfintilor Părinți.

Celui ce se situiaza pe al doilea nivel nu-i este cu putinta sa poarte acest titlul, decat doar in puterea autoritatii Bisericii noastre Catolicești si Apostolești. Deaceea, daca se numeste universal in pofida vointei mai sus statatoarei Sfintei Biserici Romane, care este capul tuturor Bisericilor Domnului, atunci in mod evident el se arata pe sine însusi eretic si calcator al Sfintelor Sinoade pentru că dacă este universal, înseamnă că el recunoaște pentru el însusi aceeași superioritate ecleziastică ca și Scaunul nostru; ceea ce va parea ciudat tuturor drept- credincioșilor creștini; pentru că Înșuși Răscumpărătorul lumii a randuit primatul și puterea asupra întregii lumi sfantului apostol Petru, iar prin acesta, noua netrebnicilor ca si urmasi. Biserica Romana Catoliceasca și Apostolică încă mai păstrează și va păstra întotdeauna primatul și puterea stapanirii. Prin urmare, dacă cineva îl numește ecumenic sau își dă consimțământul (ceea ce nu credem); apoi sa cunoasca că este străin credinței ortodoxe și apostat de la Sfânta noastră Biserică Catoliceasca și Apostolicească. Da, și însuși Tarasie, patriarhul orașului împăratesc, ne-a trimis o epistola sinodala, îndeplinind obiceiul vechi. Primind-o si in acelasi ceas cercetandu-o, am fost bucurosi de mărturisirea lui de credință ca fiind adevarata, precum si a dogmelor celor 6 Sinoade Ecumenice, si cele despre incinstirea icoanelor; dar, iarasi, am fost profund supărati și întristati de faptul că, fiind ales dintre laici și luat din dregatorie, el a fost brusc ridicat la nivelul de patriarhat, și contrar randuiei sfintelor canoane a fost făcut patriarh. Și – este rusinos să spunem, dar e greu si sa tăcem - cei care până în prezent trebuiau să fie sub îndrumare si care trebuiau

invatati, fara sa roșeasca se afla in postura de invatatori, nu se tem și nu se rusineaza să-și asume povatuirea sufletelor, în timp ce acestora le este cu totul necunoscuta datoria povatuirii; pentru că ei nu știu nici măcar încotro ar trebui să se îndrepte ei înșiși. În măsura acest lucru este nedrept și cu totul neînțelept, încat poate fi judecat si dupa randuiala mireneasca: Oare conducatorii militari aleg un om ne-experimentat ca sa poarte greutatile? Ce fel de povatuitori ai sufletelor pot fi cei care, cu grabă prematură, doresc să atingă înălțimea episcopatului? Sa va fi gandit macar la această comparație a lucrurilor și sa va fi abtinut de la asumarea unor greutati neincercate; pentru ce vor învăța cei care ei înșiși nu au fost învățați? Prin urmare, cuasezare canonică este randuit ca în nici un chip din cinul mirenesc sa nu se intre brusc în preoție. Și dacă nu ar fi fost participarea lui Tarasie la restabilirea sfintelor icoane, ceea ce mărturisește credința lui; atunci noi nu am fi putut sa dam în nici un caz consimțământul pentru alegerea lui. Așadar vă rugam pe voi, De-Dumnezeu incununatilor Domni Prea-mari și Luminati Împarati, și iarasi plecand genunchii va imploram De-Dumnezeu Intarita Milostivirea Voastra și pe Dumnezeu cel atotputernic, care a poruncit să domniti și a binevoit sa urcati pe treapta de sus a stapanirii, imploram Domnia voastra: Binevoitor plecati preamilostiva voastră ureche către preasmerita noastră cerere și restabiliți in forma anterioară preasfintele icoane, pentru ca toți creștinii din întreaga lume să se veseleasca și să se bucure cu bucurie mare. – Atunci când această ispită rea si înșelătoare care s-a strecurat in diferite părți ale Greciei, va fi nimicită, și, cu voia lui Dumnezeu, preasfintele icoane vor fi repuse spre cinstire ca si mainainte, atunci o mare bucurie se va revarsa în tot pământul, și din acel moment, cu mijlocirea și sub ocrotirea Sf. Petru, mai-marele Apostolilor, va veți afla sub cununa biruitorilor, si veți stapani asupra neamurilor pagânești (barbare), - precum si fiul si împreună-parintele nostru

duhovnicesc, Carol – regele francilor si al longobarzilor și al Romei patriciene, supunându-se si ascultând în toate sfaturilor noastre, a supus sub picioarele sale, toate neamurile barbare (necredincioase), care se află in apus, le-a cucerit și le-a alipit regatului său. Conduc de o dragoste aparte, el, după luptele sale grele, nu a încetat niciodată să daruiască aceleiasi Biserici a apostolului lui Dumnezeu, fie o provincie, fie un oraș, fie alte teritorii; deasemenea și moștenirea Sf. Petru, care fusese luata cu forta de catre stricatorii de credință longobarzi (lombarzi). Prin curajul lui el a redat apostolului lui Dumnezeu ceea ce îi aparținea de drept. Dar, pe lângă aceasta, a jertfit neîncetat aur și argint pentru impodobirea bisericilor și hranirea săracilor; de aceea amintirea împărăției sale va dainui in veacul veacului. – Prin urmare, iubind indeosebi si prețuind de Dumnezeu daruita Stapania Voastră, vă cerem cu sârguință să primiți cu caldură și bunavoința acestor mesageri si trimiși ai noștri, adică Petru, preaiubitul nostru arhipresviter și Letra, abate si presviter al vrednicei de cinstire mănăstiri a Sfântul Sava. Prealuminata milă a Domniei Voastre să randuiască si reîntoarcerea lor în siguranță și bunăstare, astfel încât, aflând de la ei despre credința voastră ortodoxă și văzându-i bucuroși de atitudinea voastră, să ne grăbim a aduce pre-mare mulțumire Domnului nostru Dumnezeu, cerând cu umilință Dumnezeiestii mile să dăruiască bucurie negraită Luminăției Voastre si asa împreună cu proorocul rtigând: *“Doamne, mântuiește pe împăratul și ne auzi pe noi, în orice zi Te vom chema”* (Psalmi, 19,10). Insusi Ziditorul Stapânul tuturor Domnul Dumnezeuul nostru, în grija caruia se află toate împărățiile lumii, *„prin care domnesc împărații si cei puternici scriu dreptatea”* (Pilde Sol. 8,15), cu blândețe căutând spre toate, cât priveste evlavia, să binevoiască trezirea în inima Domniei Voastre a atenției spre smerita noastră rugăminte si hotărâre de a restabili presfintele icoane in cinstirea de mai-nainte, si cu mijlocirea întâilor între apostoli Petru

si Pavel, să vă daruiască ani multi, fericiți si plini de izbânde. Să vă învrednicească, împreună cu toată curtea împărătească, să aveți sănătate trupească și mântuire duhovnicească. In ce chip v-a dăruit putere stapânitoare pe pământ așa să dobândiți si cereasca Impărăție în vecii nesfârșiți. S-a dat în a 7-a zi a lui noiembrie calend, indictionul nouă."

.

Pentru ce sa nu facem icoane în amintirea lor, astfel încât să nu cada prada uitării? Dar tu spui că Dumnezeu Însuși a oprit închinarea la “chip cioplit” (lucrul facut de mana). Spune-mi dar, iudeule, ce lucru este pe pământ nefăcut de mâna – inca de la facerea lumii? Ce? Nu cumva civotul lui Dumnezeu facut din lemnul lui Sefim? Oare nu cu mainile este făcut? Și jertfelnicul, si curatitorul, si stamna, unde se tinea mana, masa, svesnicul, cortul dinlauntru si dinafara, oare acestea toate nu sunt facute de mana omeneasca, cand pe toate le-a facut Solomon? –De ce dar lucrul facut de mana omeneasca se numeste Sfanta Sfantelor? Ce asadar? Heruvimii si Cei cu cate sase aripi care sunt pusi in jurul Jertfelnicului nu au acestea chipuri ale ingerilor? Dar in acelasi timp nu sunt oare facute de mana omeneasca? Pentru ce dar acestea nu sunt aruncate deoparte? Intrucat acestea sunt facute dupa porunca lui Dumnezeu, inseamna ca sunt si sfinte. Chipurile paganesti inasa, fiind inchipuri ale demonilor, au fost judecate de Dumnezeu si aruncate afara. Noi, dar, pentru pomenirea Sfantilor, le facem icoane; facem icoane lui Avraam, Moise, Ilie, Isaia, Zaharia si altor prooroci, apostolilor si sfintilor mucenici care pentru Hristos s-au jertfit si au murit, astfel incat oricine, vazandu-i in icoane, sa-si aminteasca de ei si sa preaslaveasca pe Dumnezeu, care i-a proslavit pe ei. Lor trebuie sa le dam cinste si inchinare. Sa-i cinstim cautand la cele ce li se cuvin. Ca ravnind lor, tot omul sa se sileasca intru savarsirea faptelor lor. De aceea, in ce altceva consta inchinarea daca nu intru a ne inchina, precum si noi pacatosii ne plecăm unul altuia din draoste si pretuire reciproca?

Asa si chipului lui Dumnezeu ne inchinam si il preaslavim stand cu frica inaintea lui, pentruca este asemanaea Lui, insusi Domnul sta zugravit pe el. Deaceea oamenii binecinstitori si binefaptuitori, pomenitori ai sfintilor, nu impiedica savarsirea binelui fata de ceilalti si nu rad de cei care cinstesc pe sfintii lui Dumnezeu si ii pomenesc pe ei, iar pentru aceasta ei primesc multa plata.

Cat priveste pe necinstitori, ei vor trebui sa dea raspuns pentru cugetele lor netrebnice, intrucat au rastalmacit adevarul si s-au indepartat de Dumnezeu. Icoanele se zugravesc intru pomenirea sfintilor, carora le dam cinste si inchinaciune ca unor robi ai lui Dumnezeu, osardnici rugatori si mijlocitori pentru noi inaintea Lui, iar pomenirea binefacerilor si a multumi Domnului pentru ele, este socoteala dreptatii.

Din cuvintele fericitului Ieronim presviter ierusalimitean: „cum a binevoit Dumnezeu sa dea evreilor tablele pe care Moise le facuse din piatra si doi heruvimi de aur, in timp ce celelalte popoare se inchinau chipurilor cioplite; asa si noua crestinilor El ne-a dat crucea si reprezentarile faptelor sfinte, pentru inchinaciune si zidire.”

Asadar, preasfintiti parinti si fii de pace iubitori, am urmarit pe scurt aceste mărturii mai sus pomenite ale sfinților părinți. Dar si istoria de Dumnezeu insuflatai Scripturi a Legii celei Vechi si Noi, deasemenea sta marturie faptului ca trebuie sa urmam randuiala cinstirii de Dumnezeu; pentru că toate acestea s-au asezat in biserici, dupa porunca dumnezeiasca, spre slava lui Dumnezeu și spre amintirea vrednicilor de pomenire fapte, conform tradiției sfintilor părinți. Cat priveste sfintele icoane si reprezentarile iconografice ale unor momente sacre, noi cu toata smerenia si cu inima curata ne-am straduit sa explicam De Dumnezeu intaritei Domniei Voastre in aceasta epistola.

Ne-am silit sa aducem la cunostinta Preabinecuvantatei Voastre Stapanii, in chip grabnic, marturii din Parinti vrednici de cinstire, care au randuit sfintele icoane. Cu profunda dragoste implor pe Blandetea Voasta, ca si cand as sta inaintea voastra ingenuncheat cazand la picioarele voastre va indemn si va rog cu osardie: porunciti sa fie readuse

icoanele in imparatescul si de Dumnezeu pazitul vostru oras si in alte parti ale Greciei, sa fie restabilite si intarite in chipul de mai inainte. Pastrati predania preasfintei si preasfintitei noastre Biserici si respingeti viclesugul necinstitorilor eretici, astfel incat Biserica noastra Sfanta Catoliceasca si Apostoleasca Romana sa va primeasca in bratele sale. Daca insa pentru nebunia si necredinta ereticilor, nu este cu putinta restabilirea sfintelor si vrednicilor de cinstire icoane, nici intarirea imporantei lor deodinioara fara hotarare soborniceasca, si daca Preasfanta si Imparateasca voastra Stapanire doreste sa invite pe preotii nostri, asa cum se spune in subordinea voastra imparatesca, atunci intai sa fie blestemat in prezenta solilor nostri acel sobor mincinos care fara incuviintarea prestolului apostolic, in mod nelegiuit, necinstit si necugetat, impotriva predaniilor sfintilor si vrednicilor cinstire Parinti, s-a adunat pentru problema sfintelor icoane; apoi, conform vechiului obicei, Binecinstitoarea si preablanda Domnia voastra, impreuna cu Prea-augusta imparatesa, mama luminatiei voastre si cu patriarhul aceluia oras domnesc de asemenea cu tot senatul care a depus juramant sfant, binevoieste sa ne trimita instiintare cu juramant, precum ca nu aveti partasie cu niciuna dintre parti ci dimpotrivă, tratați toate părțile în mod egal, că nu veți permite in nici un caz ca trimisilor nostri sa le si se intample vreo nenorocire, ci sa-i primiti cu cinste si vrednic onor. - Si daca amandoi vor fi de acord (cu Soborul/ Sinodul) atunci e bine; iar daca vor fi cu totul impotriva, atunci sa va ingrijiti sa-i trimiteti inapoi cu omenie deplina, pentruca niciodata cei trimisi catre voi, vestiti fiind prin ravna lor pentru credinta si sfintele icoane, binecinstitori soti si robi ai lui Dumnezeu, nu au fost trimisi la siliri (in exil) si (acolo) sa-și fi încheiat viața din lumea aceasta pentru mărturisirea lor bună.

In continuare rugam Binecinstitoarea si de Dumnezeu incununata Stapania Voastra pentru urmatoarele: daca va straduiti sa tineti dreapta credinta ortodoxa a sfintei Biserici catolicesti a Romei; atunci binevoiti sa intoarceti deplin mostenirea Sf. Petru, intaiul intre apostoli si ocrotitorul vostru, cedata noua de catre imparatii drept-slavitatori sau de catre alti credinciosi crestini, pentru impodobirea aceleiasi Biserici a lui Dumnezeu si pentru hrana saracilor. Apoi, sa fie redat in mod canonic sfintei noastre Biserici Romane si dreptul de a hirotoni (посвящения) arhiepiscopi si episcopi, ce se afla in limitele eparhiei noastre, ca in nici un chip sa nu-si faca loc intre preoti discordia in locul înțelegerii, precum este exprimat si in dispozitia Luminatiei Voastre: fie sa se dezradacineze toata neghina si samanta raului si sa se plineasca cuvantul Domnului si Mantuitorului nostru Iisus Hristos: *“ portile iadului nu o vor birui pe Ea”* si iarasi *“tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea... Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri.”* (Matei, 16,18-19)

Scaunul Sf Petru, pe toata intinderea pamantului se bucura de intaietate (primat) si este intarit (instituita) prin a fi capul tuturor Bisericilor lui Dumnezeu. Asa cum Sf Ap. Petru, dupa porunca Domnului el insusi conducea Biserica; asa si in continuare (prin succesorii sai) intotdeauna a pastrat si pastreaza primatul. Aceasta porunca referitoare la Biserica universala (Ecumenica), nu trebuie sa se refere (nominal) mai mult la nici unul dintre scaunele patriarhale decat la primul, ficare sinod intarind prin puterea sa si pastrand incercata supunere. Am fost surprinși când am descoperit că în decretelile voastre imperiale, date despre patriarhul orașului imperial, adică despre Tarasie, el este deasemenea numit universal (ecumenic). Nu știm, prin ignoranță oare, ori prin sfatuirea unor schismatici și eretici, s-a scris aceasta? Cerem dar cu convingere Milostiva voastra

Stapanie imparateasca, ca niciodată în niciuna din scrierile sale sa nu se iscaleasca ca - universal; pentru că, în mod vadit, acest lucru contravine sfintelor canoane și tradiției Sfinților Părinți.

Celui ce se situează pe al doilea nivel nu-i este cu putință să poartă acest titlu, decât doar în puterea autorității Bisericii noastre Catolicești și Apostolești. Deaceia, dacă se numește universal în pofida voinței mai sus statatoarei Sfintei Biserici Romane, care este capul tuturor Bisericilor Domnului, atunci în mod evident el se arată pe sine însuși eretic și calcător al Sfintelor Sinoade pentru că dacă este universal, înseamnă că el recunoaște pentru el însuși aceeași superioritate ecleziastică ca și Scaunul nostru; ceea ce va părea ciudat tuturor drept-credincioșilor creștini; pentru că Însuși Răscumpărătorul lumii a rânduit primatul și puterea asupra întregii lumi sfântului apostol Petru, iar prin acesta, noua netrebniciilor ca și urmași. Biserica Romana Catolicească și Apostolică încă mai păstrează și va păstra întotdeauna primatul și puterea stapanirii. Prin urmare, dacă cineva îl numește ecumenic sau își dă consimțământul (ceea ce nu credem); apoi să cunoască că este străin credinței ortodoxe și apostat de la Sfânta noastră Biserică Catolicească și Apostolicească. Da, și însuși Tarasie, patriarhul orașului împărațesc, ne-a trimis o epistola sinodala, îndeplinind obiceiul vechi. Primind-o și în același ceas cercetându-o, am fost bucuroși de mărturisirea lui de credință ca fiind adevărată, precum și a dogmelor celor 6 Sinoade Ecumenice, și cele despre cinstirea icoanelor; dar, iarăși, am fost profund supărați și întristați de faptul că, fiind ales dintre laici și luat din dregătorie, el a fost brusc ridicat la nivelul de patriarhat, și contrar rânduielii sfintelor canoane a fost făcut patriarh. Și – este rusinos să spunem, dar e greu și să tăcem - cei care până în prezent trebuiau să fie sub îndrumare și care trebuiau învățați, fără să roșească să aflu în postura de învățatori, nu se tem și nu se rusinează să-și asume povățuirea sufletelor, în timp ce acestora le este cu totul necunoscută datoria povățuirii; pentru că ei nu știu nici măcar încotro ar trebui să se îndrepte ei înșiși. În măsura acestui lucru este nedrept și cu totul neînțelept, încât poate fi judecat și după rânduiala mirenească: Oare conducătorii militari aleg un om neexperimentat ca să poartă greutățile? Ce fel de povățuitori ai sufletelor pot fi cei care, cu grabă prematură, doresc să atingă înălțimea episcopatului? Să va fi gândit măcar la această comparație a lucrurilor și să va fi abținut de la asumarea unor greutăți neincercate; pentru ce vor învăța cei care ei înșiși nu au fost învățați? Prin urmare, cuosezare canonică este rânduit ca în nici un chip din cinul mirenesc să nu se intre brusc în preoție. Și dacă nu ar fi fost participarea lui Tarasie la restabilirea sfintelor icoane, ceea ce mărturisește credința lui; atunci noi nu am fi putut să dam în nici un caz consimțământul pentru alegerea lui. Așadar vă rugăm pe voi, De-Dumnezeu incununaților Domni Prea-mari și Luminați Împarați, și iarăși plecând genunchii va imploram De-Dumnezeu Intarita Milostivirea Voastră și pe Dumnezeu cel atotputernic, care a poruncit să domniți și a binevoit să urcați pe treapta de sus a stapanirii, imploram Domnia voastră: Binevoitor plecați preamilstiva voastră ureche către preasmerita noastră cerere și restabiliți în forma anterioară preasfintele icoane, pentru ca toți creștinii din întreaga lume să se veselească și să se bucure cu bucurie mare. – Atunci când această ispită rea și înșelătoare care s-a strecurat în diferite părți ale Greciei, va fi nimicită, și, cu voia lui Dumnezeu, preasfintele icoane vor fi repuse spre cinstire ca și mainainte, atunci o mare bucurie se va revarsa în tot pământul, și din acel moment, cu mijlocirea și sub ocrotirea Sf. Petru, mai-marele Apostolilor, va veți afla sub cununa biruitoarelor, și veți stăpani asupra neamurilor păgânești (barbare), - precum și fiul și împreună-parintele

nostru duhovnicesc, Carol – regele francilor si al longobarzilor și al Romei patriciene, supunându-se si ascultând în toate sfaturilor noastre, a supus sub picioarele sale, toate neamurile barbare (necredincioase), care se află in apus, le-a cucerit și le-a alipit regatului său. Conducându-l de o dragoste aparte, el, după luptele sale grele, nu a încetat niciodată să daruiască aceleiasi Biserică a apostolului lui Dumnezeu, fie o provincie, fie un oraș, fie alte teritorii; deasemenea și moștenirea Sf. Petru, care fusese luata cu forta de catre stricatorii de credință longobarzi (lombarzi). Prin curajul lui el a redat apostolului lui Dumnezeu ceea ce îi aparținea de drept. Dar, pe lângă aceasta, a jertfit neîncetat aur și argint pentru impodobirea bisericilor și hranirea săracilor; de aceea amintirea împărăției sale va dainui in veacul veacului. – Prin urmare, iubind indeosebi si prețuind de Dumnezeu daruita Stapania Voastră, vă cerem cu sârguință să primiți cu caldură și bunavoința acestor mesageri si trimiși ai noștri, adică Petru, preaiubitul nostru arhipresviter și Letra, abate si presviter al vrednicei de cinstire mănăstiri a Sfântul Sava. Prealuminata milă a Domniei Voastre să randuiască si reîntoarcerea lor în siguranță și bunăstare, astfel încât, aflând de la ei despre credința voastră ortodoxă și văzându-i bucuroși de atitudinea voastră, să ne grăbim a aduce pre-mare mulțumire Domnului nostru Dumnezeu, cerând cu umilință Dumnezeiestii mile să dăruiască bucurie negraită Luminăției Voastre si asa împreună cu proorocul rtigând: *“Doamne, mântuiește pe împăratul și ne auzi pe noi, în orice zi Te vom chema”* (Psalmi, 19,10). Insi Ziditorul Stapanul tuturor Domnul Dumnezeu nostru, în grija caruia se află toate împărățiile lumii, *„prin care domnesc împărații si cei puternici scriu dreptatea”* (Pilde Sol. 8,15), cu blândețe căutând spre toate, cât priveste evlavia, să binevoiască trezirea în inima Domniei Voastre a atenției spre smerita noastră rugăminte si hotărâre de a restabili presfintele icoane in cinstirea de mai-nainte, si cu mijlocirea întâilor între apostoli Petru si Pavel, să vă daruiască ani multi, fericiti si plini de izbânde. Să vă învrednicească, împreună cu toată curtea împărătească, să aveți sănătate trupească și mântuire duhovnicească. In ce chip v-a dăruit putere stapanitoare pe pământ așa să dobânditi si cereasca Impărăție în vecii nesfârșiți. S-a dat în a 7-a zi a lui noiembrie calend, indictionul nouă."

Pentru ce sa nu facem icoane în amintirea lor, astfel încât să nu cada prada uitării? Dar tu spui că Dumnezeu Însuși a oprit inchinarea la “chip cioplit” (lucrul facut de mana). Spune-mi dar, iudeule, ce lucru este pe pământ nefăcut de mâna – inca de la facerea lumii? Ce? Nu cumva civotul lui Dumnezeu facut din lemnul lui **Sefim**? Oare nu cu mainile este făcut? Și jertfelnicul, si curatitorul, si stamna, unde se tinea mana, masa, svesnicul, cortul dinlauntru si dinafara, oare acestea toate nu sunt facute de mana omeneasca, cand pe toate le-a facut Solomon? –De ce dar lucrul facut de mana omeneasca se numeste Sfanta Sfintelor? Ce asadar? Heruvimii si Cei cu cate sase aripi care sunt pusi in jurul Jertfelnicului nu au acestea chipuri ale ingerilor? Dar in acelasi timp nu sunt oare facute de mana omeneasca? Pentru ce dar acestea nu sunt aruncate deoparte? Intrucat acestea sunt facute dupa porunca lui Dumnezeu, inseamna ca sunt si sfinte. Chipurile paganesti inasa, fiind inchipuiri ale demonilor, au fost judecate de Dumnezeu si aruncate afara. Noi, dar, pentru pomenirea Sfintilor, le facem icoane; facem icoane lui Avraam, Moise, Ilie, Isaia, Zaharia si altor prooroci, apostolilor si sfintilor mucenici care pentru Hristos s-au jertfit si au murit, astfel incat oricine, vazandu-i in icoane, sa-si aminteasca de ei si sa preaslaveasca pe Dumnezeu, care i-a proslavit pe ei. Lor trebuie sa le dam cinste si inchinare. Sa-i cinstim cautand la cele ce li se cuvin. Ca ravnind lor, tot omul sa se sileasca intru savarsirea faptelor lor. De aceea, in ce altceva consta inchinarea daca nu intru a ne inchina, precum si noi pacatosii ne plecam unul altuia din draoste si pretuire reciproca?

Asa si chipului lui Dumnezeu ne inchinam si il preaslavim stand cu frica inaintea lui, pentruca este asemanaea Lui, insusi Domnul sta zugravit pe el. Deaceea oamenii binecinstitori si binefaptuitori, pomenitori ai sfintilor, nu impiedica savarsirea binelui fata de ceilalti si nu rad de cei care cinstesc pe

sfintii lui Dumnezeu si ii pomenesc pe ei, iar pentru aceasta ei primesc multa plata.

Cat priveste pe necinstitori, ei vor trebui sa dea raspuns pentru cugetele lor netrebnice, intrucat au rastalmacit adevarul si s-au indepartat de Dumnezeu. Icoanele se zugravesc intru pomenirea sfintilor, carora le dam cinste si inchinaciune ca unor robi ai lui Dumnezeu, osardnici rugatori si mijlocitori pentru noi inaintea Lui, iar pomenirea binefacerilor si a multumi Domnului pentru ele, este socoteala dreptatii.

Din cuvintele fericitului Ieronim presviter ierusalimitean: „cum a binevoit Dumnezeu sa dea evreilor tablele pe care Moise le facuse din piatra si doi heruvimi de aur, in timp ce celelalte popoare se inchinau chipurilor cioplite; asa si noua crestinilor El ne-a dat crucea si reprezentarile faptelor sfinte, pentru inchinaciune si zidire.”

Asadar, preasfintiti parinti si fii de pace iubitori, am urmarit pe scurt aceste mărturii mai sus pomenite ale sfinților părinți. Dar si istoria de Dumnezeu insuflatei Scripturi a Legii celei Vechi si Noi, deasemenea sta marturie faptului ca trebuie sa urmam randuiala cinstirii de Dumnezeu; pentru că toate acestea s-au asezat in biserici, dupa porunca dumnezeiasca, spre slava lui Dumnezeu și spre amintirea vrednicilor de pomenire fapte, conform tradiției sfintilor părinți. Cat priveste sfintele icoane si reprezentarile iconografice ale unor momente sacre, noi cu toata smerenia si cu inima curata ne-am straduit sa explicam De Dumnezeu intaritei Domniei Voastre in aceasta epistola.

Ne-am silit sa aducem la cunostinta Preabinecuvantatei Voastre Stapanii, in chip grabnic, marturii din Parinti vrednici de cinstire, care au randuit sfintele icoane. Cu profunda dragoste implor pe Blandetea Voasta, ca si cand as sta inaintea voastra ingenuncheat cazand la picioarele voastre va

indemn si va rog cu osardie: porunciti sa fie readuse icoanele in imparatescul si de Dumnezeu pazitul vostru oras si in alte parti ale Greciei, sa fie restabilite si intarite in chipul de mai inainte. Pastrati predania preasfintei si preasfintitei noastre Biserici si respingeti viclesugul necinstitorilor eretici, astfel incat Biserica noastra Sfanta Catoliceasca si Apostoleasca Romana sa va primeasca in bratele sale. Daca insa pentru nebunia si necredinta ereticilor, nu este cu putinta restabilirea sfintelor si vrednicilor de cinstire icoane, nici intarirea imporantei lor deodinioara fara hotarare soborniceasca, si daca Preasfanta si Imparateasca voastra Stapanire doreste sa invite pe preotii nostri, asa cum se spune in subordinea voastra imparateasca, atunci intai sa fie blestemat in prezenta solilor nostri acel sobor mincinos care fara incuviintarea prestolului apostolic, in mod nelegiuit, necinstit si necugetat, impotriva predaniilor sfintilor si vrednicilor cinstire Parinti, s-a adunat pentru problema sfintelor icoane; apoi, conform vechiului obicei, Binecinstitoarea si preablanda Domnia voastra, impreuna cu Prea-augusta imparateasa, mama luminatiei voastre si cu patriarhul aceluia oras domnesc de asemenea cu tot senatul care a depus juramant sfant, binevoieste sa ne trimita instiintare cu juramant, precum ca nu aveti partasie cu niciuna dintre parti ci dimpotrivă, tratați toate părțile în mod egal, că nu veți permite in nici un caz ca trimisilor nostri sa le si se intample vreo nenorocire, ci sa-i primiti cu cinste si vrednic onor. - Si daca amandoi vor fi de acord (cu Soborul/ Sinodul) atunci e bine; iar daca vor fi cu totul impotriva, atunci sa va ingrijiti sa-i trimiteti inapoi cu omenie deplina, pentruca niciodata cei trimisi catre voi, vestiti fiind prin ravna lor pentru credinta si sfintele icoane, binecinstitori soti si robi ai lui Dumnezeu, nu au fost trimisi la siliri (in exil) si (acolo) sa-și fi încheiat viața din lumea aceasta pentru mărturisirea lor bună.

In continuare rugam Binecinstitoarea si de Dumnezeu incununata Stapania Voastra pentru urmatoarele: daca va straduiti sa tineti dreapta credinta ortodoxa a sfintei Biserici catolicesti a Romei; atunci binevoiti sa intoarceti deplin mostenirea Sf. Petru, intaiul intre apostoli si ocrotitorul vostru, cedata noua de catre imparatii drept-slavitori sau de catre alti credinciosi crestini, pentru impodobirea aceleiasi Biserici a lui Dumnezeu si pentru hrana saracilor. Apoi, sa fie redat in mod canonic sfintei noastre Biserici Romane si dreptul de a hirotoni (посвящения) arhiepiscopi si episcopi, ce se afla in limitele eparhiei noastre, ca in nici un chip sa nu-si faca loc intre preoti discordia in locul intelegerii, precum este exprimat si in dispozitia Luminatiei Voastre: fie sa se dezradacineze toata neghina si samanta raului si sa se plineasca cuvantul Domnului si Mantuitorului nostru Iisus Hristos: *“ portile iadului nu o vor birui pe Ea”* si iarasi *“tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea... Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri.”* (Matei, 16,18-19)

Scaunul Sf Petru, pe toata intinderea pamantului se bucura de intaietate (primat) si este intarit (instituita) prin a fi capul tuturor Bisericilor lui Dumnezeu. Asa cum Sf Ap. Petru, dupa porunca Domnului el insusi conducea Biserica; asa si in continuare (prin succesorii sai) intotdeauna a pastrat si pastreaza primatul. Aceasta porunca referitoare la Biserica universala (Ecumenica), nu trebuie sa se refere (nominal) mai mult la nici unul dintre scaunele patriarhale decat la primul, ficare sinod intarind prin puterea sa si pastrand incercata supunere. Am fost surprinși când am descoperit că în decretul voastre imperiale, date despre patriarhul orașului imperial, adică despre Tarasie, el este deasemenea numit universal (ecumenic). Nu știm, prin ignoranță oare, ori prin sfatuirea unor schismatici

și eretici, s-a scris aceasta? Cerem dar cu convingere Milostiva voastra Stapanie imparateasca, ca niciodată în niciuna din scrierile sale sa nu se iscaleasca ca - universal; pentru că, in mod vadit, acest lucru contravine sfintelor canoane și tradiției Sfintilor Părinți.

Celui ce se situiaza pe al doilea nivel nu-i este cu putinta sa poarte acest titlul, decat doar in puterea autoritatii Bisericii noastre Catolicești si Apostolești. Deaceea, daca se numeste universal in pofida vointei mai sus statatoarei Sfintei Biserici Romane, care este capul tuturor Bisericilor Domnului, atunci in mod evident el se arata pe sine insusi eretic si calcator al Sfintelor Sinoade pentru că dacă este universal, înseamnă că el recunoaște pentru el insusi aceeași superioritate ecleziastică ca și Scaunul nostru; ceea ce va parea ciudat tuturor drept-credincioșilor creștini; pentru că Însuși Răscumpărătorul lumii a randuit primatul și puterea asupra întregii lumi sfantului apostol Petru, iar prin acesta, noua netrebnicilor ca si urmasi. Biserica Romana Catoliceasca și Apostolică încă mai păstrează și va păstra întotdeauna primatul și puterea stapanirii. Prin urmare, dacă cineva îl numește ecumenic sau își dă consimțământul (ceea ce nu credem); apoi sa cunoasca că este străin credinței ortodoxe și apostat de la Sfânta noastră Biserică Catoliceasca și Apostolicească. Da, și însuși Tarasie, patriarhul orașului împărațesc, ne-a trimis o epistola sinodala, îndeplinind obiceiul vechi. Primind-o si in acelasi ceas cercetandu-o, am fost bucurosi de mărturisirea lui de credință ca fiind adevarata, precum si a dogmelor celor 6 Sinoade Ecumenice, si cele despre incinstirea icoanelor; dar, iarasi, am fost profund supărati și întristati de faptul că, fiind ales dintre laici și luat din dregatorie, el a fost brusc ridicat la nivelul de patriarhat, și contrar randuiei sfintelor canoane a fost făcut patriarh. Și – este rusinos să spunem, dar e greu si sa tăcem - cei care până în prezent trebuiau să fie sub îndrumare si

care trebuiau invatati, fara sa roșeasca se afla in postura de invatatori, nu se tem și nu se rusineaza să-și asume povatuirea sufletelor, în timp ce acestora le este cu totul necunoscuta datorita povaturirii; pentru că ei nu stiu nici măcar incotro ar trebui să se indrepte ei înșiși. În măsura acest lucru este nedrept și cu totul neînțelept, incat poate fi judecat si dupa randuiala mireneasca: Oare conducatorii militari aleg un om ne-experimentat ca sa poarte greutatile? Ce fel de povatuitori ai sufletelor pot fi cei care, cu grabă prematură, doresc să atinga înălțimea episcopatului? Sa va fi gandit macar la această comparație a lucrurilor și sa va fi abtinut de la asumarea unor greutati neincercate; pentru ce vor învăța cei care ei înșiși nu au fost învățați? Prin urmare, cuasezare canonică este randuit ca în nici un chip din cinul mirenesc sa nu se intre brusc în preoție. Și dacă nu ar fi fost participarea lui Tarasie la restabilirea sfintelor icoane, ceea ce mărturisește credința lui; atunci noi nu am fi putut sa dam în nici un caz consimțământul pentru alegerea lui. Așadar vă rugam pe voi, De-Dumnezeu incununatilor Domni Prea-mari și Luminati Împarati, și iarasi plecand genunchii va imploram De-Dumnezeu Intarita Milostivirea Voastra și pe Dumnezeu cel atotputernic, care a poruncit să domniti și a binevoit sa urcati pe treapta de sus a stapanirii, imploram Domnia voastra: Binevoitor plecati preamilostiva voastră ureche către preasmerita noastră cerere și restabiliți in forma anterioară preasfintele icoane, pentru ca toți creștinii din întreaga lume să se veseleasca și să se bucure cu bucurie mare. – Atunci când această ispită rea si înșelătoare care s-a strecurat in diferite părți ale Greciei, va fi nimicită, și, cu voia lui Dumnezeu, preasfintele icoane vor fi repuse spre cinstire ca si mainainte, atunci o mare bucurie se va revarsa în tot pământul, și din acel moment, cu mijlocirea și sub ocrotirea Sf. Petru, mai-marele Apostolilor, va veți afla sub cununa biruitorilor, si veți stapani asupra neamurilor pagânești (barbare), -

precum și fiul și împreună-parintele nostru duhovnicesc, Carol – regele francilor și al longobarzilor și al Romei patriciene, supunându-se și ascultând în toate sfaturilor noastre, a supus sub picioarele sale, toate neamurile barbare (necredincioase), care se află în apus, le-a cucerit și le-a alipit regatului său. Conducându-l de o dragoste aparte, el, după luptele sale grele, nu a încetat niciodată să daruiască aceleiași Biserici a apostolului lui Dumnezeu, fie o provincie, fie un oraș, fie alte teritorii; deasemenea și moștenirea Sf. Petru, care fusese luată cu forta de către stricatorii de credință longobarzi (lombarzi). Prin curajul lui el a redat apostolului lui Dumnezeu ceea ce îi aparținea de drept. Dar, pe lângă aceasta, a jertfit neîncetat aur și argint pentru împodobirea bisericilor și hrănirea săracilor; de aceea amintirea împărăției sale va dainui în veacul veacului. – Prin urmare, iubind îndeosebi și prețuind de Dumnezeu daruita Stăpania Voastră, vă cerem cu sârguință să primiți cu căldură și bunăvoință acestor mesageri și trimiși ai noștri, adică Petru, preaiubitul nostru arhipresviter și Letra, abate și presviter al vrednicei de cinstire mănăstiri a Sfântul Sava. Prealuminata milă a Domniei Voastre să randuiască și reîntoarcerea lor în siguranță și bunăstare, astfel încât, aflând de la ei despre credința voastră ortodoxă și văzându-i bucuroși de atitudinea voastră, să ne grăbim a aduce pre-mare mulțumire Domnului nostru Dumnezeu, cerând cu umilință Dumnezeiestii mile să dăruiască bucurie negrăită Luminăției Voastre și așa împreună cu prorocul rtigând: *“Doamne, mântuiește pe împăratul și ne auzi pe noi, în orice zi Te vom chema”* (Psalmi, 19,10). Inșisi Ziditorul Stăpânul tuturor Domnul Dumnezeul nostru, în grija caruia se află toate împărățiile lumii, *„prin care domnesc împărații și cei puternici scriu dreptatea”* (Pilde Sol. 8,15), cu blândețe căutând spre toate, cât privește evlavia, să binevoiască trezirea în inima Domniei Voastre a atenției spre smerita noastră rugămintă

si hotărâre de a restabili presfintele icoane in cinstirea de mai-nainte, si cu mijlocirea întâilor între apostoli Petru si Pavel, să vă daruiască ani multi, fericiți si plini de izbânde. Să vă învrednicească, împreună cu toată curtea împărătească, să aveți sănătate trupească și mântuire duhovnicească. In ce chip v-a dăruit putere stapânitoare pe pământ așa să dobânditi si cereasca Impărăție în vecii nesfârșiți. S-a dat în a 7-a zi a lui noiembrie calend, indictionul nouă."

Sfintitul patriarh Tarasie a spus: Ati primit personal aceasta epistola de la sfintitul papa si ati adus-o catre preacinstiții nostri Imparati?

Petru si Petru, iubitorii de Dumnezeu si reprezentantii Sfintitului Adrian, papa al Romei au spus: Noi insine am primit de la parintele nostru apostolic acestea toate si le-am adus binecinstitorilor Imparati.

Ioan, marele logofat a spus: „Acest lucru este cunoscut și vrednicilor de cinste părinți sicilieni, și anume: preaiubitorului de Dumnezeu Teodor, episcopul **Katanului**, și cinstitului diacon Epifanie, reprezentantul episcopului Sardiniei, care este cu el; pentru că amândoi, la cererea binecinstitorilor nostri împărați, au fost trimiși la Roma împreună cu vrednicul Legat al preasfintitului nostru patriarh”

Preaiubitorul de Dumnezeu Teodor, episcopul Katanului a spus:

“Când Imparatul a poruncit, cu prunca vrednica, să se trimita cel care mainainte a fost cu mine, robul preafericirii voastre, pe iubitorul de Dumnezeu presviter Leon, cu cinstita epistola a preasantului meu parinte; atunci comandantul eparhiei mele siciliene m-a trimis în Roma cu ordonanta împăraților nostri ortodocși. Ajunsi acolo, am facut cunoscuta credința și dreptcredinciosia Mariei Sale Imparatul.” „ Si Preacuviosul papa, ascultandu-ne a zis: daca aceasta se va ispravi in zilele imparatiei lor, Domnul va preamari imparatia lor mai mult decat pe toate celelalte imparatii.

Apoi el a trimis si epistola ce s-a citit mai inainte catre preacinstiiti nostri imparati, impreuna cu epistola catre preafericirea voastra si cu trimisii lui care sunt de fata.”

Cosma, diaconul, notarul și cuvucleul 133, (Kuvuklisy 133), a spus: "Inca un mesaj a fost trimis de catre sfintitul papă al Romei vechi catre sfintitul nostru patriarh ecumenic Tarasie. Ce va porunci sfânta voastra adunare, aceea se va face."

Sfantul Sobor a spus: "Să se citeasca!".

Cosma, diaconul, mai sus pomenit, notarul și cuvucleul a citit: "Epistola lui Adrian, Sfintitul Papa al Romei vechi, tradusă din limba romană în greceste. "Preaiubitului frate, Patriarhului Tarasie, episcop Adrian, rob al robilor lui Dumnezeu, cu grija parinteasca, potrivita nouă, poporului lui Dumnezeu, cu si mai multa atentie cantarind, care glasuire sanatoasa a propovaduirii trebuie sa fie trambițata de cel ce propovăduiește in toata vremea si cum trebuie sa fie păstorul in atitudine si exprimare, astfel incat sa fie apropiat tuturor si prin infatisarea placută, și prin atitudine, si prin intru-toate frumoasa sa relationare, si pentru ca prin silinta sa binevoitoare sa atraga catre sine pe toti neputinciosii, iar prin contemplarea sa inalta sa se transpuna in dumnezeire, - cântărind toate acestea, am hotarat sa vorbim cu preaiubită sfinția voastră, în duhul unicității sfințite a cugetului, și sa asezăm cuvantul nostru in felul urmator. – In epistola voastra care continea si marturisirea voastra de credinta, trimisa Scaunului nostru Apostolic prin Leon - vrednicul de cinste presbiter al vostru, din prima pagină am aflat că vrednicia voastra ați fost ridicat, la o înălțime ierarhică, din slujirea laica ca si dregator împaratesc. – Acest lucru a uimit foarte tare sufletul meu; si daca în mai suspomenita voastra marturisire nu am fi gasit credinta curata dreptslavitoare - în duhul sfințitului Crez al celor șase Sinoade Ecumenice, și

daca nu aflam parerea voastra referitor la sfintele icoane; atunci noi în nici un caz nu am fi îndraznit sa dam atenție acestei epistole a preafericirii voastre. Dar pe cat a fost de intristata inima mea afland de poziția voastra de dinainte - nefavorabila pentru arhieria sfanta, tot pe-atat s-a bucurat sufletul meu vazand marurisia voastra și dreapta voastra credință. În mai sus pomenit-a voastra epistolă sinodală gasim, înafară de plinătatea credinței, a mărturisirii curate a Crezului sfințit și recunoasterea celor șase Sfinte Sinoade Ecumenice, a vrednicei de cinste și uimire râvne pentru sfintele icoane; precum se spune în epistolă: “accept și cele șase Sinoade Ecumenice cu toate canoanele lor, care în chip drept și dumnezeiesc au fost așezate de ele, pentruca în aceste canoane printre aletele se spune: În unele zugraviri ale cinstitelor icoane, se închipuiește miel arătat cu degetul de Înaintemergătorul, care s-a luat spre închipuirea darului, pentruca după lege preînchipuia pe adevaratul Miel, Hristos Domnul nostru. Noi dar, respectând chipurile cele vechi și umbrele, predate Bisericii ca fiind simboluri și mai înainte însemnari ale adevarului, dam cinstire darului și adevarului, primind aceasta ca pe-o împlinire a legii; deaceea, pentru ca și în lucrările iconografice sa se reprezinte deplinătatea celor făptuite, rînduim ca de acum înainte, în icoane, în loc de mielul cel vechi să fie zugrăvit cu înfățișare omenească chipul Mielului, Celui ce a ridicat păcatele lumii, Hristos Dumnezeuul nostru, urmărind prin această închipuire înălțimea smereniei lui Dumnezeu Cuvântul precum și aducerea aminte de viețuirea Lui în trup, de pătimirea și moartea Sa mântuitoare, și răscumpărarea lumii care s-a făcut prin aceasta.” (134). Prin această mărturisire a drepte credințe sfinția voastră a lovit intrigile rauvoitorilor și cleveteala ereticilor, precum dealtfel uneltirile lor viclene au fost respinse și de noi, și cu darul lui Dumnezeu s-au vadit a fi neputincioase. – Încingând mijlocul minții noastre, Biserica noastră

catoliceasca si apostoliceasca Romană mărturisește întrun duh si întrun glas ca fiind potrivnică nebunia ereticilor. Atunci când putea fi biruită de ei, ea a făcut la fel. Așa cum preaiubită sfinția voastra a hotărât să dea cinstire și închinare cinstitelor icoane, cum ar fi: icoanei reperzentând în chip omenesc pe Hristos Dumnezeuul nostru, ca și noi și pentru noi și prin noi întrupându-se, și Sfintei Preacuratei si adevăratei Maicii lui Dumnezeu și în sfârșit, sfinților Săi; tot asa si noi intocmai încuviințăm această intenție drept-slăvitoare a sfinției voastre, numai dacă veți rămâne așa cum ați început, și din grija noastră părintescă vă sfătuim neschimbat să păstrați și în propovăduire și în învățatură, credința cea drept-slăvitoare, pe care deja ați mărturisit-o odată, *caci nimeni nu poate pune o alta temelie decat cea care a fost pusa si care este Isus Hristos.* (1 Corinteni 3,11). Astfel, tot cel ce are dragoste temeinică pentru Hristos si pentru aproapele și deține credință tare în Hristos, acela temelie și-a pus pe Însuși Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și al omului; pentru că se cuvine a cunoaște, că numai acolo este cu putință zidirea faptelor bune, unde temeluirea este Hristos. Adevărul însuși graiește de la sine: *Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce nu intră pe ușă, în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur și tâlhar. Iar cel ce intră prin ușă este păstorul oilor.* (Ioan 10, 1-2). Însuși Mântuitorul a zis iarăși: *Eu sunt ușa oilor.* (Ioan 10,7). Așadar, acela intră pe ușa oilor care intră prin Hristos. Iar prin Hristos intră acela, care înțelegând adevărul, îl apără, propovăduiește pe același Ziditor și Răscumpărător al neamului omenesc și hotărăște să stea la fruntea cârmei pentru ca să poarte povara lui, iar nu pentru stradania catre **slava și onorurile cele trecătoare**, care, primind turma, caută cu atenție ca oile lui Dumnezeu să nu fie înșelate de vorbele oamenilor răzvrățiți și grăitori de cuvinte amăgitoare, sau sfâșiate de duhul rău. Într-adevăr, binecuvântatul Iacob, care a slujit timp de mulți ani lui Laban, socrul său, spune: " *Iată,*

douăzeci de ani am stat la tine: oile tale și caprele tale n-au lepădat; berbecii oilor tale nu ți i-am mâncat, vite sfâșiate de fiare nu ți-am adus: acestea au fost paguba mea. Din mâna mea ai cerut ceea ce se furase în timpul zilei și în vremea nopții. Ziua eram mistuit de căldură, iar noaptea de frig și somnul nu se lipea de ochii mei". (Geneza 31: 38-40). Dacă așa se ostenește și veghează cel ce păstrează oile lui Lavan, atunci ce greutate și ce trezvie trebuie să poarte pastorul oilor lui Hristos? Dar în toată aceasta fie ca să vă ocrotească și să vă povățuiască Însuși Acela, Care pentru noi s-a făcut om și a binevoit să devină ceea ce Însuși a zidit; fie ca El Însuși să verse peste preferința voastră dragostea și flacăra Duhului Sfânt, să vă acopere de toată întristarea și să deschidă ochii minții voastre, ca prin grija, faptele stradaniei voastre, următoare tradiției apostolice a credinței drept-slavitare vechi, sfintele și cinstitele icoane, în hotarele binecinstitorilor noștri împărați, să primească iarăși vechea lor însemnătate; întrucât prin aceasta sfinția voastră va fi întărită. Împreună cu mărturisirea credinței voastre (din epistola voastră) am aflat că cinstită sfinția voastră a cerut ortodocșilor zeloși și atleților adevărului, care se ostenesc întru slava lui Dumnezeu, binecinstitorilor noștri împărați, să convoace un Sinod Ecumenic. Cu cinste binevoind rugăminții voastre, ei, în fața poporului iubitor de Hristos, și-au exprimat consimțământul și au rânduit convocarea Sinodului în orașul împărăției lor. -- Cu mare dorință și cu mai mare bucurie, pentru restabilirea vechii importanțe a sfintelor icoane, am trimis, conform conținutului preaiubitei ordini, pe încercații și înțelepții noștri preoți preaiubiți. Sfinția voastră, însă să propună imediat aceluiași binecinstitori și purtători de biruință împărați, ca mai întâi să fie dat anatemei, în prezența trimișilor noștri, soborul tâlhăresc - cel împotriva icoanelor, întrunit fără consimțământul Scaunului apostolic, fără nici un temei și contrar tradiției

Părinților. Astfel încât orice neghină să fie smulsă din radacini din Biserică și să se împlinească cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos, că "*și porțile iadului nu o vor birui pe ea*" și iarăși: "*tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri*". (Matei, 16, 18-19).

Scaunul Sf. Petru, deținând întâietate stralucește în tot universul și este capul tuturor bisericilor lui Dumnezeu. Pentru aceea, el, urmând Dumnezeieștii Lui Biserici, nu a părăsit niciodată primatul, ci l-a ținut întotdeauna și îl ține. Dacă prefericirea voastră dorește să fie fidel tradiției întâiului apostol și fiind în mod sincer drept-slăvitor și binecinstitor, care din adâncul inimii și cu sinceritate sufletească se straduiește să păstreze în curăție și neprihănire sfințitele și drept-slăvitoarele rânduieli ale Scaunului nostru apostolic, atunci sa aduceți cea dintâi jertvă Aatotputernicului Dumnezeu: să se îndrepteze (sfinția voastră) ca de la fața noastră, către talpile binecinstitorilor și bineîncununărilor noștri împărați cu o rugămintă smerită și chiar implorare, ca și cum s-ar afla în fața Domnului și a Înfricoșătoarei Judecăți, ca aceștia, să păstreze tradiția acestei sfințite și preasfinte bisericii noastre romane, să poruncească restabilirea și întărirea cinstirea de mainainte a sfințelor icoane precum în însuși de Dumnezeu păzitul oraș în care împărățesc, așa și în oricare alt loc. Deasemenea, prin stradania sfinției voastre și împreună-lucrarea să urmărească și să izgonească păgubitoarele rătăcirii ale ereticilor. Dacă însă sfințele și cinstitele icoane nu vor fi restabilite în limitele stăpâniei voastre; atunci noi nu vom îndrăzni să recunoaștem hirotonia **voastră**, mai ales dacă și **tu** vei urma pe cei care nu cred în adevăr. Deaceea, Preacinstită Sfinția Voastră urmează, cu deosebită osârdie și silință, cu deosebită credincioșie să restabiliți vechea cinstire a cinstitelor icoane ale

Mântuitorului nostru Iisus Hristos, a Preacuratei Maicii Sale și pururea Fecioarei Maria, a sfinților apostoli, proorocilor și mucenicilor precum și a mărturisitorilor, ca întrun glas și întrun cuget cu vrednicie să cântăm cântarea proorocească zicând: *Doamne, mântuiește pe împăratul și ne auzi pe noi, în orice zi Te vom chema* (Psalmul 19,10); pentru că au iubit Doamne *bunăcuviința casei Tale și locul locașului slavei Tale* (Psalmul 25,8). Trimișilor noștri catre prealuminații și binecinstitorii Impărați, și anume credincioșii și preaiubiții părinți: Petru, presbiterul bisericii Romei, și Petru, presbiterul și gumenul, vă rugăm, din dragoste față de Sf. Apostol Petru și pentru noi, să le acordați tot ajutorul și omenia, ca și pentru aceasta să vă putem mulțumi cu mare recunoștință. Dumnezeu cel atotputernic să vă păzească pe Sfinția Voastră și turma ce v-a încredințat-o să o sporească peste măsură și prin aceasta să vă zidească bucurie veșnică. Dumnezeu să te păzească sănătos preiubite frate".

Petru și Petru, vrednicii de cinste presbiteri, reprezentanții Prealuminațului Papa al Romei vechi, au spus: “să ne spună preaiubitul Patriarh Tarasie al orașului împărătesc: este de acord cu scrisoarea preasfințitului papă al Romei vechi, sau nu”.

Preafericitul patriarh Tarasie a spus: “Luminat de lumina lui Hristos și născându-ne pe noi prin evanghelie, dumnezeiescul apostol Pavel în epistola către romani, având în vedere râvna și credința lor curată în Hristos, Dumnezeul nostru, a spus așa: *credința voastră se vestește în toată lumea* (Rom 1,8). Este vrednic a urma acestei marturii; a grăi dar lui împotriva înseamna a ne purta cu necuviință. Deaceea Adrian, întâistătătorul Vechii Rome, urmând marturiei mai sus pomenite a scris limpede binecinstitorilor noștri Impărați, deasemenea și smereniei noastre și a dovedit că el pastrează întru-totul tradiția Bisericii catolicești (universale). Și noi înșine, sprijinindu-

ne pe înțelepciunea scripturistică și pe dovezi, urmărind adevărul și cunoscându-l, pe baza învățăturilor Sf. Părinți, cu tărie, neclintit și în acord cu scrisoarea citită, am mărturisit, mărturisim și vom mărturisi același lucru, acceptând, în acord cu vechea tradiție a sfinților Parinți, icoanele zugrăvite și închinându-ne lor cu dragoste fierbinte; întrucât sunt date în numele Domnului Dumnezeu și al Preacuratei Stăpânei noastre, Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, și a sfinților îngeri și a tuturor sfinților; dar închinarea și credința o îndreptăm, desigur, către Unul singur și adevăratul Dumnezeu”.

Sfântul Sinod a spus: “Întreg Soborul la fel învață”.

Petru și Petru, iubitorii de Dumnezeu presviteri, trimișii scaunului apostolic au spus: “să spună Sfântul Sobor dacă primește oare epistola preafericitului papă al Vechii Rome”.

Sfântul Sinod a spus: “ primim și acceptăm”.

Ioan, iubitorul de Dumnezeu presviter și trimis din partea de răsărit, a spus:

"Acum bine este să cântăm cu psalmistul: *Mila și adevărul s-au întâmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat* (Psalmul 84:11). Știm că mila și adevărul sunt Domnul nostru Iisus Hristos: preferiții patriarhi și păstori universali sunt și se numesc părtași la aceste daruri. Mila și adevărul s-au întâmpinat, adică Adrian, preafericitul Papă al Vechii Rome, și Tarasie, preabinecuvântatul patriarh al Constantinopolului împărătesc, înțeleptind (înțelegând) și mărturisind unul și același lucru. Dreptatea și pacea s-au sarutat; pentru că cu vrednicie purtându-și numele Irina (136), după Dumnezeu aleasa împărăteasă și stăpânitoare, mișcată de dumnezeiască însuflare, a dorit împăcarea bisericească și scriind scrisoare, a determinat, cu vrednicie purtând numele dreptății, Sfânta biserica a Romei vechi, și a făcut-

o să se arate în mijlocul Soborului episcopilor răsăriteni, să bucure adunarea de față și să trâmbițeze credința ortodoxă. Și acum mare a fost bucuria la citirea sfintelor scrisori ale preafericitului papă Adrian către de Dumnezeu păziții noștri împărați și către preafericitul și preabinecuvântatul patriarh Tarasie.

Iar noi aducem mare multumire lui Dumnezeu pentru ca ne-a invrednicit acestei mari bucurii și veselii. – Binecuvântat fie Dumnezeu care ne-a rânduit o asemenea stăpânire care veghează să miște toate popoarele spre o singură cugetare și simțire și spre pastarea dumnezeieștilor canoane și a tradiției Sfintei Biserici. Însă Hristos, Dumnezeu, cu rugăciunile celei ce L-a născut, Preasfintei Născătoare și a tuturor sfinților, dar și ale voastre, cu înțelepciune și neavând vicleșug în inimile voastre, ci silindu-vă să împliniți cele scrise de slujitorul Lui, să îndreptățească făgăduintele facute unul altuia și să păzească pentru multi ani pe bunii noștri stăpâni, să-i slăvească și să înnalțe cornul lor, să supună pe vrăjmașii lor sub picioarele lor, și să îi așeze pe ei în veacul ce va să vie, în ceata sfinților împărați și să păzească această sfântă adunare întrun-gând cugetătoare ".

Agapie, preasfințitul episcop al Cezareei Capadociei, a spus: "În dumnezeieștile noastre Scripturi stă scris: *că a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric*" (Geneza 1, 4). Și iată că a trecut eresul întunecat al oamenilor strâmb-cugetători și tuturor a luminat Lumina Ortodoxiei, iar eu urmând ei, primesc și cu dragoste binevestesc cinstitele și sfintele icoane și pe cei ce gândesc altfel îi dau anatemei".

Ioan, episcopul Efesului, a spus: "Precum este scris în cinstita scrisoare a preafericitului Papă al Romei, așa cred și mărturisesc și eu, - cu harul lui Hristos, adevăratului nostru Dumnezeu".

Constantin, preaiubitorul de Dumnezeu episcop al Constantiei Ciprului, a spus: „Intru-totul sunt de acord cu cele citite din epistolele Preafericitului Papă Adrian către vitejii noștri Împărați și preafericitul patriarh și mărturisesc același crez cu care ma voi și înfățișa în fața tronului lui Hristos, adevăratul nostru Dumnezeu“.

Vasile, preaiubitorul de Dumnezeu episcop de Ancira, a spus: „cuget în acord cu conținutul epistolei preafericitului Adrian, Papă al Romei Vechi și deopotrivă sunt în înțelegere cu Preafericitul nostru părinte patriarhul ecumenic; Mă țin cu tărie de aceeași și voi învăța si eu același lucru și cu această înțelegere a mea, voi trece și în veacul ce va să fie“.

Nicolae, preaiubitorul de Dumnezeu episcop de Cizik (кизический), a spus: "Cred și cuget în acord cu epistola lui Adrian, preafericitul Papă al Romei Vechi și cu declarația mărturisitoare a Preafericitul nostru patriarh Tarasie, și cu această mărturisire a mea voi merge în lumea viitoare ".

Eftimie, preasfințitul episcop al Sardei, a spus: „Urmez și eu cu sinceritate mesajului citit al Preafericitului Papă al Romei Vechi și mărturisirii de credință cu Preafericitul nostru părinte patriarh Tarasie; cuget și mărturisesc același lucru referitor la credința ortodoxă și la sfintele icoane. Mărturisesc aceasta nu ca un om care a primit o învățătură nouă sau o nouă găselniță, ci ca unul care a studiat cu atenție predania apostolicească și cea a dumnezeieștilor dascăli, care au lăsat aceasta în biserica sfântă a lui Dumnezeu. De aceea, cu tot sufletul meu, voi binevesti sfintele icoane cu cinstea cuvenită lor și cu închinare cuviincioasă. Celor ce cugetă diferit ori răspândesc învățătura greșită, împotriva sfintelor icoane, îi socotesc străini de Bisericii catolicească, mă lepăd de ei și îi declar eretici“.

Petru, preasfințitul episcop de Nicomidia, a spus: „Mărturisesc și urmez învățătura referitor la cinstitele și sfintele icoane, conform cu epistolele citite

ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Romei Vechi, și niciodată nu mă voi dezice de această învățătură. Mă închin lor și le cinstesc ca unul ce am să dau răspuns în ziua judecății, Dumnezeuului și Judecătorului nostru".

Ilie, preaiubitorul de Dumnezeu episcop al Cretei, a spus: „Mărturisesc și urmez învățătura cu privire la cinstitele și sfintele icoane, conform cu cinstitele epistolele ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Romei Vechi, și niciodată nu mă voi dezice de această învățătură. Și nu numai că mă închin lor, ci și anatematizez pe aceia care nu mărturisesc așa".

Stavrachie, Episcopul Calcedonului, a spus: „Deopotrivă cu epistola Preafericitului Adrian, Papă al Romei Vechi către Preafericitul nostru părinte patriarh Tarasie, primesc și cu dragoste binevestesc și sărut sfintele icoane, ca zălog al mântuirii mele, iar pe cei ce cugetă altfel îi anatematizez".

Nichifor, preaiubitorul de Dumnezeu episcop al Dyrrahei, a spus: „cuget și propovăduiesc în acord cu epistola preafericitului Adrian, Papă al Romei Vechi către binecinstitorii noștri Împărați și către Preafericitul nostru părinte, patriarhul ecumenic Tarasie, dar deopotrivă cu învățătura, cred și mărturisirii preafericitului arhiepiscop Tarasie, și cu această mărturisire voi încheia scurta vreme a vieții și mă voi înfățișa înaintea tronului lui Hristos".

Epifanie, diacon al bisericii Katanului, stând în locul lui Toma, episcop de Sardinia, a spus: „Citirea epistolei preafericitului Adrian, Papă al Romei Vechi către binecinstitorii și de Hristos iubitorii noștri Împărați, a înfîțișat în chipul cel mai limpede, limitele dreptei slăviri și predania Sfinților Apostoli; la fel și epistola sa trimisă către Preafericitul părinte Tarasie, patriarhul ecumenic, deaceea și eu întru-tout fiind de acord cu ei, cu sinceritate prețuiesc sfintele icoane, cele din vechime cinstite în Biserică, mă închin lor și le cinstesc. De cel ce nu primește această învățătură mă lepăd, ca de un împreunășezător în adunarea ereticească și îl dau anatemei".

Leon, presviter al Sfintei Biserici a Constantinopolului și reprezentant al Mitropoliei Sidei, a spus: „În acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome și învățaturii Preafericitul patriarh Tarasie, accept, după vechea predanie, cinstitele icoane, iar pe cei ce gandesc altfel îi anatematizez”

Nicolae, egumen al Aprei și reprezentantul Mitropoliei de Tianec, a spus: „În acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, accept, după vechea predanie, cinstitele icoane, iar pe cei ce gandesc altfel îi anatematizez”.

Constantin, preaiubitorul de Dumnezeu episcop al Gangrei, a spus: „În acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, accept, după vechea predanie, cinstitele icoane, iar pe cei ce gandesc altfel îi anatematizez”.

Nikita, preasfințitul episcop al Claudiopolei a spus: „În acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, accept, după vechea predanie, cinstitele icoane, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei”.

Teodor, preasfințitul episcop de Mira Lichiei, a spus: „Cred și mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome și cu dragoste accept și primesc, după vechea predanie, cinstitele icoane, iar pe cei ce gandesc altfel îi anatematizez”.

Teofilact, diacon și exarh, reprezentantul Mitropoliei Careei, a spus: „Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, iar pe cei ce gandesc altfel îi anatematizez”.

Mihail, preasfințitul episcop al Sinadei, a spus: „Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome,

Adrian, accept, după vechea predanie, cinstitele icoane, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Eustatie, preaiubitorul de Dumnezeu episcop al Laodiceii a spus:

„Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, și primesc, după vechea predanie, cinstitele și sfintele icoane, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Constantin, preasfințitul episcop al Pergului (пергский), a spus:

„Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, și primesc, după vechea predanie, cinstitele și sfintele icoane, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Anastasia, iubitorul de Dumnezeu episcop al Nicopolei Epirului, a spus:

„Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, și primesc cinstitele și sfintele icoane și mă închin lor, după vechea predanie, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Hristofor, iubitorul de Dumnezeu episcop al Fasidei, a spus:

„Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, și primesc cinstitele și sfintele icoane, după vechea predanie, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Teodor, iubitorul de Dumnezeu episcop al Seleucieii, a spus:

„Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, și primesc cinstitele și sfintele icoane, după vechea predanie, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Grigorie, presviter al bisericii Sf. Apostoli din Constantinopol și reprezentant al Mitropoliei Mochiei, a spus:

„Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, și

primesc cinstitele și sfintele icoane, după vechea predanie, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Vasilie, iubitorul de Dumnezeu episcop al Silei, a spus: „Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, și primesc cinstitele și sfintele icoane, după vechea predanie, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Teodor, preasfințitul episcop al Katanului, a spus: „Ascultând citirea epistolei preafericitului Adrian, Papă al Romei Vechi către binecinstitorii și de Hristos iubitorii noștri Împărați, la fel și epistola sa către Preafericitul părinte Tarasie, patriarhul ecumenic, le-am găsit cu totul drept slavitoare, deaceea și eu întru-toul fiind deacord cu ei, prețuiesc sfintele icoane și le sărut, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Maul, preasfințitul episcop al Adrianopolei a spus: „Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, și primesc, după vechea predanie, cinstitele și sfintele icoane, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Marian, iubitorul de Dumnezeu episcop de Pompei, a spus: „Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, și primesc cinstitele și sfintele icoane, după vechea predanie, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Ioan, preasfințitul episcop al Tavromeni, a spus: „Epistolele preafericitului Adrian, Papă al Romei Vechi trimise către binecinstitorii noștri Împărați, la fel și către Preafericitul părinte Tarasie, patriarhul ecumenic, le recunosc ca fiind o dumnezeiască îngrădire a dreptei-slăviri, și primesc sfintele și vrednicele de cinstire icoane, după vechea tradiție a Bisericii apostolice, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Chiril, episcop al Gotiei, a declarat asemenea.

Teodor, presfințitul episcop al Viziei (Mitrei), a declarat asemenea.

Grigorie, presviter și reprezentant al Mitropoliei Smirnei, a declarat asemenea.

Gavdie (138), episcop de Mesinia a declarat asemenea.

Evstatie, presfințitul episcop al Apamei, a declarat asemenea.

Ioan, diacon și reprezentant al Scaunelor apostolice din Apus, a declarat asemenea.

Petru, sfințitul episcop al Germiei, a declarat asemenea.

Teodor, presfințitul episcop al Panormei, a declarat asemenea.

Ioan, presfințitul episcop al Arcadiopolei, a declarat asemenea.

Stefan, presfințitul episcop de Livon, a declarat asemenea.

Venerabilul reprezentant și locțiitor al Leontonolei, a declarat asemenea.

Sisinie, presfințitul episcop de Naria, a declarat asemenea.

Constantin, presfințitul episcop de Leontia, a declarat asemenea.

Constantin, presfințitul episcop de Leontia, a declarat asemenea.

Stefan, presfințitul episcop al Mitei (de Milet), a declarat asemenea.

Teodor, presfințitul episcop de Tavrian, a declarat asemenea.

Nichita, presfințitul episcop de Lriconn, a declarat asemenea.

Hristofor, presfințitul episcop de Sf. Chiriachi, a declarat asemenea.

Evstratie (Evstihie), presfințitul episcop de Mithymna, a declarat asemenea.

Teotim, presfințitul episcop de Creta, a declarat asemenea.

Teofil, presfințitul episcop de Hios, a declarat asemenea.

Leon, presfințitul episcop de Kios, a declarat asemenea.

Vasile, presfințitul episcop de Nisi, a declarat asemenea.

Ioan, presfințitul episcop de Apria, a declarat asemenea.

Ignatie, presfințitul episcop al Prinei (принский), a declarat asemenea.

Tofilact, presfințitul episcop de Kipselli, a declarat asemenea

Teodor, preasfințitul episcop de Tropea, a declarat asemenea
Ștefan, preasfințitul episcop de Sughd, a declarat asemenea.
Serghie, preasfințitul episcop de Nicotera. a declarat asemenea
Grigorie, presbiterul și reprezentantul preasfințitului episcop de Nicopole, a declarat asemenea.
Leon, preasfințitul episcop de Mesimbria, a declarat asemenea.
Teodosie, preasfințitul episcop de Amorea, a declarat asemenea.
Chiriac, preasfințitul episcop al Drisiparei, a declarat asemenea.
Galatie, presbiter și reprezentantul preasfințitului episcop de Riga, a declarat asemenea.
Teodosie, preasfințitul episcop de Nyssa, a declarat asemenea.
Gheorghe, preasfințitul episcop de Camulian, a declarat asemenea.
Sotirih, preasfințitul episcop de Kiskis, a declarat asemenea.
Constantin, preasfințitul episcop de Mastavria, a declarat asemenea.
Gheorghe, preasfințitul episcop de Vriul, a declarat asemenea.
Ioan, preasfințitul episcop de Nyssa, a declarat asemenea.
Teofilact, preasfințitul episcop de Thrall. a declarat asemenea
Vasile, preasfințitul episcop de Magnesia, a proclamat cel mai rău.
Sava, preasfințitul episcop de Aeneu. a declarat asemenea
Grigorie, preasfințitul episcop al Paleopolisului, a declarat asemenea.
Vasilie, preasfințitul episcop de Magnesia Meanders, a declarat asemenea.
Teofan, preasfințitul episcop de Kalp, a declarat asemenea.
Leon, preasfințitul episcop de Algiz, a declarat asemenea.
Nicodim, preasfințitul episcop al Evgazului, a declarat asemenea
Licast (Luca), preasfințitul episcop al Vareților, a declarat asemenea.
Teofilact, preasfințitul episcop al Ipepei, a declarat asemenea.
Teofan, preasfințitul episcop al Levedei, a declarat asemenea.

Sgrogonik, preasfințitul episcop de Kim, a declarat asemenea.

Kosma, preasfințitul episcop de Myean (Mirva), a declarat asemenea.

Olvian, preasfințitul episcop de Elay, a declarat asemenea.

Sard (Nard), preasfințitul episcop de Pittan, a declarat asemenea.

Vasilie, preasfințitul episcop al Pergamului, a declarat asemenea.

Vasilie, preasfințitul episcop de Atramm, a declarat asemenea.

Marin, preasfințitul episcop de Atandr, a declarat asemenea.

Ioan, preasfințitul episcop de Assia, a declarat asemenea.

Ioan, Sfântul Arhiepiscop de Arcadiopole, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop al Fociei, a declarat asemenea.

Nichifor, diaconul și locusul lui Garar, a declarat asemenea.

Constantin, diaconul și locțiitorul lui Agaia, a declarat asemenea

Teogon ... și locțiitor (и местоблюститель) de Sion, a declarat asemenea.

Ioan, preasfințitul episcop al Redetului (рэдестский), a declarat asemenea.

Ioan, preasfințitul episcop de Panini, a declarat asemenea.

Melchisedec, preasfințitul episcop al Kaliopolei, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop de Madit, a declarat asemenea.

Teofilact, preasfințitul episcop de Harionol, a declarat asemenea

Toma, preasfințitul episcop al Daoniei, a declarat asemenea.

Grigorie, preasfințitul episcop al Teodoropolei, a declarat asemenea.

Sisinie, preasfințitul episcop de Halchida, a declarat asemenea.

Ioan, preasfințitul episcop de Vrisa, a declarat asemenea.

Veniamin, preasfințitul episcop de Lizic, a declarat asemenea

Grigorie, preasfințitul episcop de Amastrad, a declarat asemenea.

Teofan, preasfințitul episcop de Sara (Sorsk), a declarat asemenea.

Grigorie, preasfințitul episcop de Derk, a declarat asemenea.

Iraclie, preasfințitul episcop al Iunopolei, a declarat asemenea.

Constantin, preasfințitul episcop de Iulianopole, a declarat asemenea.

Antonie, Sfântul Episcop de Trisen, a declarat asemenea

Nichita, preasfințitul episcop de Nacola, a declarat asemenea.

Petru, preasfințitul episcop de Aspon, a declarat asemenea.

Sinesie, preasfințitul episcop de Kinn, a declarat asemenea.

Sinesie, preasfințitul episcop al Anastasopolei, a declarat asemenea.

Eustathius, preasfințitul episcop de Sole, a declarat asemenea.

Teodor, preasfințitul episcop de Kitie, a declarat asemenea.

Gheorghe, preasfințitul episcop al Trimitundeii, a declarat asemenea.

Alexandru, preasfințitul episcop de Amatunda, a declarat asemenea.

Sisinnie, preasfințitul episcop de Adrani, a declarat asemenea.

Mihail, preasfințitul episcop de Melitopole, a declarat asemenea.

Teodor, preasfințitul episcop al Germei, a declarat asemenea.

Vasile, preasfințitul episcop de Adranotira, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop de Piman, a declarat asemenea.

Simeon, preasfințitul episcop de Oka, a declarat asemenea.

Ioan, preasfințitul episcop de Lampsacos, a declarat asemenea.

Nichita, preasfințitul episcop de Ilea, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop al Troadei, a declarat asemenea.

Teodor, preasfințitul episcop de Avid, a declarat asemenea.

Anastasia, preasfințitul episcop de Tripoli, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop de Tracule, a declarat asemenea.

Ștefan, preasfințitul episcop de Salsa, a declarat asemenea.

Ioan, preasfințitul episcop de Tavalla, a declarat asemenea.

Ștefan, preasfințitul episcop de Silanda, a declarat asemenea.

Nicolae, preasfințitul episcop de Pericomat, a declarat asemenea.

Ioan, preasfințitul episcop al Setsei, a declarat asemenea.

Vasilie, preasfințitul episcop de Lipra, a declarat asemenea.
Teofan, preasfințitul episcop al Meoniei, a declarat asemenea.
Mihail, preasfințitul episcop de Stratonice, a declarat asemenea.
Licast, preasfințitul episcop de Filadelfia, a declarat asemenea.
Mihail, preasfințitul episcop de Thrall, a declarat asemenea.
Grigorie, preasfințitul episcop de Gord, a declarat asemenea.
Ioan, preasfințitul episcop de Dald, a declarat asemenea.
Eustatie, preasfințitul episcop de Orcan, a declarat asemenea.
Iosif, preasfințitul episcop de Atalia, a declarat asemenea.
Zeharia, preasfințitul episcop al Ierocesarea, a declarat asemenea.
David, preasfințitul episcop al Elenopolei, a declarat asemenea.
Chiril, preasfințitul episcop al Lofului, a declarat asemenea.
Constantin, preasfințitul episcop de Cezareea Betaniei, a declarat asemenea.
Teofilact, preasfințitul episcop al Apollonia, a declarat asemenea.
Gheorghe, preasfințitul episcop de Vasinopol, a declarat asemenea.
Leon, preasfințitul episcop de Arasta, a declarat asemenea.
Nichifor, preasfințitul episcop de Adran, a declarat asemenea.
Vasilie, locțiitorul de Daskilia, a declarat asemenea.
Constantin, preasfințitul episcop de Karin, a declarat asemenea.
Nichita, preasfințitul episcop de Melk, a declarat asemenea.
Neofit, preasfințitul episcop de Gordosera, a declarat asemenea.
Leon, preasfințitul episcop de Linoi, a declarat asemenea.
Ioan, preasfințitul episcop de Etea, a declarat asemenea.
Constantin, preasfințitul episcop de Zel, a declarat asemenea.

Grigorie, preasfințitul episcop din Sinope, a declarat: „Păstrând, ceea ce am mostenit de la cei ce au fost dintru început înșiși văzători ai Cuvântului (martori oculari ai lui Hristos), și de la care au învățat și Sfinții și

binecuvântații noștri părinți, precum și epistolele preafericitului Adrian, Papă al Romei Vechi trimise către binecinstitorii noștri Împărați, la fel și către preafericitul părinte Tarasie, patriarhul ecumenic, cred, mă închin și mărturisesc potrivit acestei Învățăături, pe care o țin și o voi ține până la ultima mea suflare, dând cinste și închinare vrednicilor de cinstire, sfințelor icoane, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Constantin, presfințitul episcop al Sasimei, a spus: „Mărturisesc în acord cu epistolele sinodale citite ale lui Adrian, Preafericitul Papă al Vechii Rome, și primesc cinstitele și sfintele icoane, după vechea predanie, iar pe cei ce gandesc altfel îi dau anatemei".

Nichita, preasfințitul episcop de Dadiv, a declarat asemenea.

Teofil, preasfințitul episcop al Prusiadei, a declarat asemenea.

Nichita, preasfințitul episcop al Adrianopolei, a declarat asemenea.

Ioan, ierarhul episcop al Iraclei, a declarat asemenea.

Constantin, preasfințitul episcop de Kratia, a declarat asemenea.

Nichita, preasfințitul episcop de Riza, a declarat asemenea.

Nichifor, preasfințitul episcop de Clanne, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop al Trocnadei, a declarat asemenea.

Anastasio, preasfințitul episcop de Patar, a declarat asemenea.

Gheorghe, preasfințitul episcop de Nyssa, a declarat asemenea.

Teodosie, preasfințitul episcop de Pinar, a declarat asemenea.

Nicodim, preasfințitul episcop al Sidiței, a declarat asemenea.

Gheorghe, preasfințitul episcop al Gunniadei, a declarat asemenea.

Constantin, preasfințitul episcop de Kandiv, a declarat asemenea.

Stavrachie, episcopul cel mai sfânt al Zenopolei, a declarat asemenea

Leon, preasfințitul episcop de Limir, a declarat asemenea.

Stefan, preasfințitul episcop de Kavne, a declarat asemenea.

Constantin, preasfințitul episcop de Tloi (Tena), a declarat asemenea.

Constantin, preasfințitul episcop de Komv, a declarat asemenea.

Petru, diacon și locțiitor Hircan (Orcani), a declarat asemenea.

Ioan, diacon și locțiitor al Fasalidei, a declarat asemenea.

Sava ... și locțiitor de Tai, a declarat asemenea.

Grigorie, preasfințitul episcop de Chivir, a declarat asemenea.

Vasile, preasfințitul episcop de Tav, a declarat asemenea.

Dorotei, preasfințitul episcop de Napoli, a declarat asemenea.

Grigorie, preasfințitul episcop al Iraclei, a declarat asemenea.

David, preasfințitul episcop de Iassi (ясский), a declarat asemenea.

Grigorie, preasfințitul episcop de Milas, a declarat asemenea.

Sergiu, preasfințitul episcop de Megilli, a declarat asemenea.

Ioan, preasfințitul episcop din Midv, a declarat asemenea.

Stavrachie, preasfințitul episcop al Stadiei, a declarat asemenea.

Grigorie, preasfințitul episcop de Stratonic, a declarat asemenea.

Teodosie, preasfințitul episcop al Honului, a declarat asemenea.

Mihail, preasfințitul episcop de Heretop, a declarat asemenea.

Pantoleon, preasfințitul episcop de Valentia, a declarat asemenea.

Gheorghe, preasfințitul episcop de Pelt, a declarat asemenea.

Hristofor, preasfințitul episcop de Atanas, a declarat asemenea.

Leontie, Preasfințitul episcop al Evmeniei, a declarat asemenea.

Pavel, preasfințitul episcop de Acmon, a declarat asemenea.

Grigorie, preasfințitul episcop de Timenufir, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop de Traianopole, a declarat asemenea

Leon, preasfințitul episcop de Alei, a declarat asemenea.

Nichifor, preasfințitul episcop al Lundului, a declarat asemenea.

Gheorghe, preasfințitul episcop al Appia, a declarat asemenea.

Constantin, preasfințitul episcop al Evcarpiei, a declarat asemenea.

Mihail, preasfințitul episcop al Ierapolei, a declarat asemenea.

Hristofor, preasfințitul episcop al Promisului, a declarat asemenea.

Nicolae, preasfințitul episcop de Figia, a declarat asemenea.

Teofilact, preasfințitul episcop de Kinnovar, a declarat asemenea.

Nichita, preasfințitul episcop de Augustopol, a declarat asemenea.

Constantin, preasfințitul episcop de Cottiea (Kotragi), a declarat asemenea.

Gheorghe, preasfințitul episcop de Midai, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop de Dochimi, a declarat asemenea.

Damian, preasfințitul episcop de Mira, a declarat asemenea.

Teofilact, iconom și locțiitor al Appei, a declarat asemenea

Ștefan, alesul Otrei, a declarat asemenea.

Ioan, alesul Hertorei, a declarat asemenea.

Constantin, preasfințitul episcop de Amaland, a declarat asemenea.

Epifanie, presfințitul episcop de Perth, a declarat asemenea.

Sisinnie, episcopul cel mai sfânt de Filomela, a declarat asemenea.

Ioan, preasfințitul episcop al Sivlia, a declarat asemenea.

Mihail, preasfințitul episcop al Pappei, a declarat asemenea.

Teodor, preasfințitul episcop de Sagalia, a declarat asemenea.

Sisinnie, preasfințitul episcop al Apamia, a declarat asemenea.

Constantin, preasfințitul episcop de Kanan, a declarat asemenea.

Leon, iconom și locțiitor de Sozopol, a declarat asemenea.

Marian, preasfințitul episcop de Maghid, a declarat asemenea.

Nichifor, preasfințitul episcop de Floga, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop al Andidei, a declarat asemenea.

Manizon, preasfințitul episcop al Prakanului, a declarat asemenea.

Teodosie, preasfințitul episcop al Germanicopolei, a declarat asemenea.

Evstație, preasfințitul episcop de Kelender, a declarat asemenea.

Zaharia, preasfințitul episcop al Trapezopolei, a declarat asemenea.

Sisian, preasfințitul episcop de Sic, a declarat asemenea.

Zaharia, preasfințitul episcop de Cardabunde, a declarat asemenea.

Sisinnie, preasfințitul episcop de Murband, a declarat asemenea.

Evstație, preasfințitul episcop de Lamm, a declarat asemenea.

Ștefan, preasfințitul episcop din Filadelfia, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop de Sevilla, a declarat asemenea.

Teodor, preasfințitul episcop de Kad, a declarat asemenea.

Mihail, preasfințitul episcop de Tiberiopole, a declarat asemenea.

Ioan, preasfințitul episcop al Azanei, a declarat asemenea.

Vasilie, preasfințitul episcop al Dionisiopolei, a declarat asemenea.

..... și locțiitorul de Nicopole, a declarat asemenea.

..... și locțiitorul de Colonia, a declarat asemenea.

Evstrație, preasfințitul episcop de Develt, a declarat asemenea.

Leon, iconom și locțiitor de Zoropole, a declarat asemenea.

Teodor, preasfințitul episcop al Bulgarofigiei, a declarat asemenea.

Gheorghe, preasfințitul episcop al Plutonopolei, a declarat asemenea.

Vasilie, preasfințitul episcop de Perverea, a declarat asemenea.

Mihail, preasfințitul episcop de Pamfilia, a declarat asemenea.

Ruvim, preasfințitul episcop de Scopelo, a declarat asemenea.

Sisinnie, episcopul cel mai sfânt al Garialei, a declarat asemenea.

Petru, preasfințitul episcop de Monemvasia, a declarat asemenea.

Gavriil, preasfințitul episcop de Egen, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop de Porfm, a declarat asemenea.

Vardanie, preasfințitul episcop de Doar, a declarat asemenea.

Andronic, presbiterul și reprezentantul al Leontopolei sau Zalih, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop de Sevasta, a declarat asemenea.

Nichita, diacon și reprezentant de Halicarnas, a declarat asemenea.

Leon, preasfințitul episcop al Corridalei, a declarat asemenea.

Teodor, preasfințitul episcop de Krymna, a declarat asemenea.

Constantin, preasfințitul episcop de Adrian, a declarat asemenea.

Sfântul Sinod a zis: "Buna rânduială cere ca și vrednicii de cinste monahi să-și spună cuvântul".

Vrednicii de cinste monahi au spus: "dacă rânduiala cere ca și monahii să își spună cuvântul; atunci fie după porunca voastră".

Sfințitul patriarh Tarasie a spus: "Rânduiala cere ca toți cei ce se află la Sinod să-și facă marturisirea".

Savva, vrednicul de cinste monah și iegumen al Studiților, a spus: „noi avem învățătura după cea din vechime, din vremurile de demult, de la Sfinții Apostoli, Prooroci și Învățători, credința predată Bisericii Catolicești și Apostolicești. Cu această credință au ascultat prealuminatele noastre minți, epistola preamilstivului și apostolicescului Papă Adrian către preaiubitorii de Dumnezeu Împărații noștri și către patriarhul ecumenic Tarasie. La fel marturisesc și cred și eu; și mă închin sfințelor icoane; iar pe cei ce gândesc diferit îi dau anatemei”.

Grigorie, preavrednicul de cinste monah și iegumen al Mănăstirii Sfântului Serghie, a spus: “noi ținem învățătura cea din vechime, întărită prin rânduiala canonică a Sfintei și Marii Biserici a lui Dumnezeu și ale Apostolilor și păstrată de Preasfinții noștri Parinți și Învățători la cele șase Sinoade Ecumenice. Din toată inima primind epistolole ortodoxe trimise de Adrian, sfințitul și apostolescul Papă al Romei celei vechi, către

binecinstitorii și de Hristos iubitorii noștri Împărați și către Preasfințitul Patriarh ecumenic Tarasie, care au înveselit și au luminat mințile noastre, eu marturisesc, propovăduiesc și cred asemenea, că prin această mărturisire a mea, unită cu bunăfăptuirea, voi primi slobozirea de păcatele pe care le voi fi săvârșit”.

Ioan, vrednicul de cinste iegumen, Pacurianul, a declarat asemenea.

Evstatie, vrednicul de cinste iegumen, Maximeul, a declarat asemenea.

Simeon, vrednicul de cinste iegumen al Corei, a declarat asemenea.

Gheorghie, vrednicul de cinste iegumen de Piga, a declarat asemenea.

Simeon, iegumen, Avramitul, a declarat asemenea.

Iosif, iegumen, Irakleul, a declarat asemenea.

Platon, iegumen, Sakudeonul, a declarat asemenea.

Grigorie, iegumen, Iakineul, a declarat asemenea.

Apoi toți monahii au declarat asemenea.